

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ "Η ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

ΤΟ
ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΟΥ
ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΥ
ΚΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ...

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Η ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

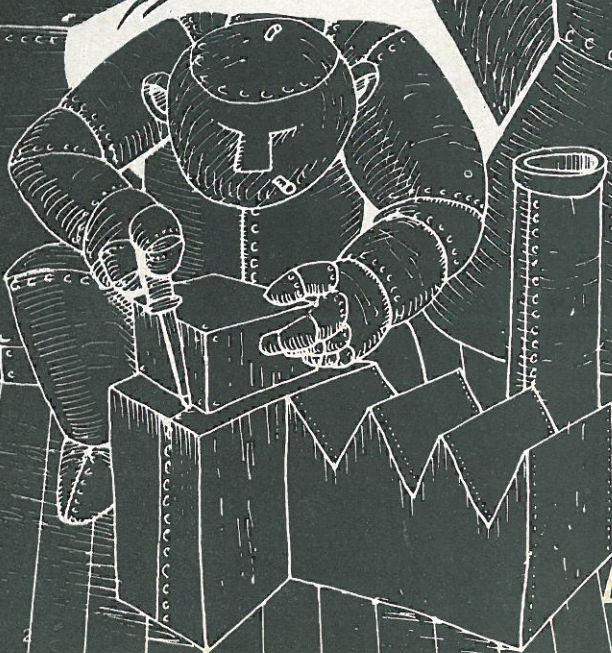
Τεύχος 3ο ΔΡΧ 25

Εκδίδεται από την ομάδα:
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ
Υπεύθυνος: ΗΡΩΔΗΣ ΜΠΑΚΟΓΙΑΦ
ΗΜΕΛΕΣΙΑ-ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΑΚΗ
ΤΣΙΠΟΥΡΙΔΗ ΛΑΕΚΑΡΕΣΕ 27
ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ:
ΤΥΠΟ-ΑΖΑΚΑ ΕΡΕΣΕΟΥ 39

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΤΟΜΑΓΙΑ 77.....	3
ΤΟ ΝΕΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗ- ΜΑ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ.....	4
ΕΚΕΦΕΙΣ ΠΑΝΘ ΕΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ...	7
ΕΚΕΦΕΙΣ ΠΑΝΘ ΕΣΤΟ ΔΕΣΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΩΝΙΚΟ ΘΕΣΜΟ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΟΛΟΦ...	8

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ.....	12
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΕΚΟΦΟΡΟΥ.....	14
ΓΕΓΟΝΟΣ-ΚΡΑΚ ΕΚΤΕΛΕ- ΣΗΣ ΜΑΛΛΙΟΥ.....	16
ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ	21
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΚΟΜΑ ΤΙΠΟΤΑ	22
ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ	24
ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ...	27
ΤΡΑΒΕΕΤΙ.....	29
ΒΡΥΚΟΛΑΚΙΣΜΕΝΟ ΠΙΣΤΕΥΟ ΕΟΥ.....	30
ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ.....	33
Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ.....	35
ΙΣΤΑΝΙΑ.....	38
ΓΡΑΜΜΑΤΑ.....	40

NICOLAUD

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 77

Τά γεγονότα τῆς Πρωτομαγιάς, κατέδειξαν τή δράση τῶν ἀναρχικῶν ἰδεολογική καί μυθοποιημένη στά ἴδια τους τά μάτια. Ἐγκλωβισμένοι ἰδεολογικά στό διαχωρισμό, ἐργασία-κεφάλαιο, ἐπεχείρησαν νά ἐπαναφέρουν ἐπί σκηνῆς, τήν ἱστορική αὐθεντικότητα ἐπενδύοντας νέο πάθος σέ ἓνα σενάριο πού πολύ παιζόνταν ὡς τή 10ετία τοῦ 30. Φυσικά τό ἔργο, δέν γνώρισε τήν ἐπιτυχία, παρά σάν διαστρέβλωση τῆς πραγματικότητας καί κάθε πρόθεσης, κυρίως μέσω τῶν συκοφαντῶν τοῦ "ἀναρχικοῦ" κινήματος. Οἱ σύντροφοι πού συγκεντρώθηκαν στήν ὁδό Τοσίτσα, ἔμοιαζαν περισσότερο, σάν ἱστορική ἀντικατάσταση τῆς ἡμέρας, σάν διακανονισμός ταξινόμησης καί πολύ λίγο, σάν τό γεμᾶτο φαντασία παρῶν, ἐνός ἀντιεξουσιαστικοῦ κινήματος. Ἡ ἐργατική τάξη, συγκεντρώθηκε γιά νά ἀκούσει τοὺς λόγους τῶν συνδικαλιστῶν ἡγετῶν της καί ἡ ἐργατική πρωτομαγιά, σάν σημασία γιά τήν ἐργατική τάξη, ὁλοκληρώθηκε ἔγκυρα, στά πλακάτ καί στά συνθήματα τῶν σταλινικῶν παρατάξεων. Ἡ δική μας ἀφίσα "ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ" περισσότερο συγκατένευε στή μαρξιστική ἀντίληψη κατά τήν ὁποία: τό προλεταριάτο εἶναι ἐπαναστατικό ἢ δέν εἶναι τίποτε, καί λιγώτερο (ἢ καθόλου) ἀποτελοῦσε ἓνα σύνθημα πού ἔβγαινε ἀπό τή δική μας δημιουργική ἀνάλυση. "Ὅταν ἐμεῖς προσπαθοῦμε νά δώσουμε μιά δική μας ἔγκυρα προλεταριακή σημασία στή πρωτομαγιά μιλάμε ἐν ὀνόματι τοῦ "ἀληθινοῦ συμφέροντος τοῦ προλεταριάτου". Ἡ πρωτομαγιά, ἔτσι ἢ ἄλλιῶς, λειτουργεῖ γιά τοὺς σκοποὺς τοῦ συστήματος καί ἡ μόνη στάση πού μπορούμε καί πρέπει νά ἔχουμε ἀπέναντί της εἶναι: ἀπομυθοποιητική. Ἀντίθετα ἐμεῖς σ' αὐτή τή φιέστα, δώσαμε τή γεύση τοῦ παλhoῦ κρασιοῦ καθῶς ἀνεμίζαμε τίς μαῦρες σημαῖες καί πίναμε ἀπό τίς ἀναμνήσεις τοῦ Σικάγου. Τό γεγονός ὅτι συμμετέχουμε "ἀπό καθῆκον" στήν ἡμέρα τοῦ ἐπαναστατικοῦ προλεταριάτου χωρίς αὐθεντικό προβληματισμό στόχο καί προοπτική δέν μπορεῖ νά μειωθεῖ ἀπό τό ὅτι ἡ δική μας στάση ὑπῆρξε στό τέλος ἡ πιό "ἔντιμη". Οἱ συγκυρίες πού πρωτοστάτησαν στή σύγκρουση μέ τήν ἀστυνομία καί τό ΕΚΚΕ δέν μποροῦν νά ἀποτελοῦν στά ἴδια μας τά μάτια δικαιολογία τῆς δράσης. Ἡ συνέχεια εἶναι πιό ἀποκαρδιωτική ὅταν ἀρχίζουμε νά λέμε ψέμματα στόν ἑαυτό μας νά καλλιεργοῦμε αὐταπάτες γιά τίς προθέσεις μας καί νά θεωρητικοποιῶμε τό μηδέν. "Ἀν ἡ πολιτική σκέψη ὁριοθετεῖται καί ἐκφυλίζεται σέ "συνοικιακοὺς καυγάδες" καί ἐπιχειρηματολογοῦμε ἐκεῖ πού μᾶς σέρνουν, τότε δέν ἔχουμε βᾶψει μαῦρες μόνο τίς σημαῖες μας. Αὐτό πού βγαίνει ἀπό τά γεγονότα τῆς πρωτομαγιάς καί τή συνέχειά τους εἶναι πῶς οἱ πάντες συνειδητοποιοῦν τό κίνδυνο τοῦ ἀντιεξουσιαστικοῦ κινήματος καί μόνο αὐτό δέν φαίνεται νά νοιώθει τό κίνδυνο πού διατρέχει ἀπό τοὺς "πάντες". Ἡ μεγάλη ἐκστρατεία συκοφαντίας στηρίζεται στή διάρκεια τῆς αὐτοπροβοκάτσιας ἡ ὁποία εἶναι καί ἡ μόνη μας πρακτική. Καιρός νά κάνουμε σαφῆ καί διαυγῆ στό κόσμο τί εἴμαστε καί τί θέλουμε. Στό μέτρο πού θά γινόμεσθε "συγκεκριμένοι" χωρίς ἄλλοπρόσαλλο πρόσωπο, θά μπορούμε νά καταλαβαίνουμε πού πᾶμε.

ΤΟ ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ

αποψεις δυο ελλήνων

-Ποιά ήταν η άφορμή για το ξέσπασμα της αναταραχής στο πανεπιστήμιο της Ρώμης και πώς οδηγηθήκαμε στη σύγκρουση της 17 Φλεβάρη; -'Αφορμή στάθηκε η έγκυβλιος π όταση του ύπουργου παιδείας Malfabbi πού προσπαθούσε έμμεσα νά εισάγει τό "κλειστό νούμερο" στα 'Ιταλικά Πανεπιστήμια, νανοθετώντας τήν πρόσβαση σ' αυτά ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων και καταργώντας ούσιαστικά τίς κατακτήσεις του φοιτητικού κινήματος του '68.

Οι φοιτητές απάντησαν καλώντας γενικές συνελεύσεις για νά συζητήσουν και νά αντιμετωπίσουν τήν ύπουρ-γική έγκυβλιο.

Στό Πανεπιστήμιο της Ρώμης και κατά τή διάρκεια τών συζητήσεων, έγινε ένοπλη προβοκατόρικη επίθεση φασιστών, μέ αποτέλεσμα νά τραυματιστούν σοβαρά 2 άριστεροι φοιτητές. Έπακολούθησαν διαδηλώσεις έξω από φασιστικές λέσχες και συγκρούσεις μέ τήν άστυνομία και τούς φασίστες. Κανείς δέν ξέρει τελικά αν οι πιστολιές πού ρίχτηκαν κύρια πρós τή μεριά τών διαδηλωτών, προέρχονταν από άστυνομικούς, άστυνομικούς μέ πολιτικά ή φασίστες. Τήν επόμενη μέρα, 4 Φλεβάρη, οι συνελεύσεις τών διαφόρων σχολών πήραν απόφαση για κατάληψη και κλείσιμο του Πανεπιστημίου. Επίσης σέ γενική συνέλευση όλων τών σχολών, πάρθηκε απόφαση νά γίνει διαδήλωση τό Σάββατο 5 Φλεβάρη έξω από τόν Πανεπιστημιακό περίβολο. 'Η διαδήλωση αυτή τελικά δέν έγινε, μέ ά-

τόφαση πού πάρθηκε τό Σάββατο τό πρωί, για νά αποφευχθεί ή σύγκρουση μέ τήν άστυνομία και νά μαζικοποιηθεί περισσότερο τό φοιτητικό κίνημα, ξεκαθαρίζοντας τούς στόχους του.

Τήν Κυριακή γίνεται γιορτή στό χώρο του Πανεπιστημίου και παίρνονται άυστηρά μέτρα έλέγχου από ομάδες περιφρούρησης για νά αποφευχθεί ένδεχόμενη προβοκάτσια. Τό ΡCΙ (ΚΚΙ) βλέποντας ότι οι τάσεις πού περνούν μέσα στό φοιτητικό κίνημα οδηγούν στην απομόνωση του προσπαθεί νά τό επηρεάσει και στέλνει τή Δευτέρα εκπροσώπους του νά μιλήσουν στη γενική συνέλευση τών φοιτητών. Οι εκπρόσωποι όμως αυτοί γιουχαΐζονται κι αποχωρούν. Τήν Τρίτη οι συνελεύσεις αποφασίζουν πορεία στό κέντρο της πόλης. Τήν Τετάρτη τό πρωί, φοιτητές του ΡCΙ επιχειρώντας ένα ακόμα αντιπερισπασμό, καταλαμβάνουν τή σκάλα πού οδηγεί στη σχολή τών Χημικών. Οι ύπόλοιποι φοιτητές τούς καλούν νά αποχωρήσουν αυτοί αντιστέκονται και τελικά μετά από συμπλοκή πετιούνται έξω. Τήν Τετάρτη τό άπόγευμα γίνεται ή προκαθορισμένη διαδήλωση, χωρίς κομματικές ταμπέλες, αλλά κατά σχολές. Παίρνουν μέρος κάπου 40.000 διαδηλωτές μέ συνθήματα πού άναφέρονται στό '68, κόντρα στό ΡCΙ και χαρακτηριστικά ενός νέου ποιοτικά κινήματος πού γεννιέται. Τήν Πέμπτη, 10 Φλεβάρη, γίνεται διαδήλωση τό ίδιο μαζική από τά κόμματα της άριστερας μέ περιεχόμενο ενάντια στην έγκυβλιο Malfatti.

Τήν Κυριακή, 13 Φλεβάρη, ύστερα από γεν. συνέλευση όπου πήραν μέρος γύρω στις 4 χιλιάδες φοιτητές, αποφασίζεται σχεδόν όμόφωνα ή συνέχεια της κατάληψης. Στό πρύτανι Ruberti πού καλούσε τούς φοιτητές νά άνοίξουν τό Πανεπιστήμιο και νά επανέλθουν στα μαθήματά τους, δίνεται ή απάντηση ότι τό Παν. είναι άνοιχτό και άλλαι θέλουν νά τό κλείσουν. Τήν Πέμπτη 17 Φλεβάρη, τό ΡCΙ κατεβάσει τό βαρύ πυροβολικό του νά μιλήσει στό Πανεπιστήμιο: είναι ό Lama, γενικός γραμματέας του CGIL (γεν. συνμοσπον. έργαζ. 'Ιταλ., έλεγχόμενη από ΡCΙ) και συνοδεύεται από 5 χιλιάδες περίπου εργάτες. Τό γεγονός θεωρείται από τούς φοιτητές σαν καταπατηση της αυτονομίας του Πανεπιστημ. χώρου και άκολουθούν τά γνωστά έπεισόδια και οι συμπλοκές.

-Ποιές είναι οι αίτίες πού γεννάν αυτό τό νέο κίνημα και ποιά τά χαρακτηριστικά του;

-Οι αίτίες σχετίζονται μέ τήν 'Ιταλική κοινωνία στό σύνολό της και τήν κρίση πού περνάει ή χώρα τά τελευταία χρόνια. Τό άνοιγμα της άνώτατης εκπαίδευσης στις πλατείες λαϊκές μάζες, κόντρα σέ μια έλίτ πού θά επάνδρωνε τόν κρατικό μηχανισμό, διευκόλυνε τήν είσοδο στό Πανεπ. όλο και περισσότερων φοιτητών από λαϊκά και άγροτικά στρώματα. Αυτός ήταν άλλωστε και ένας από τούς βασικούς στόχους του '68. 'Αλλά αυτοί ακριβώς οι νέοι, σήμερα σαν φοιτητές, αύριο σαν πρυχιούχοι, εί-

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

σπουδαστων στην ιταλια

ναι εκείνοι που πληρώνουν ακριβά αυτή τη στιγμή την οικονομική κρίση. Στο μεγαλύτερο ποσοστό τους δεν καταφέρνουν να βρουν δουλειά. Για τους περισσότερους είναι δυνατός ένας μόνο τρόπος ζωής: αυτό που μπορεί να κάνει κανείς βγάζοντας 4-9 χιλ. δρχ. και κάνοντας δουλειές του ποδαριού όπως, να ξεφορτώνει υλικά στις αγορές, βενζινάς, baby-sitter πλασιέ, να πουλάει στο δρόμο κολλιέ ή ρούχα. Αυτοί που έχουν οικογένειες στη Ρώμη, αναγκάζονται να σφυρώνουν τις διαφορές και να αποφεύγουν τις διενέξεις με τους γονείς

"ΕΝΑ ΓΕΛΙΟ ΘΑ ΣΑΣ ΘΑΨΕΙ"

τους, αλλάζοντας προβληματική και στάση σε σχέση με τη γενιά του '68. Όσοι προέρχονται από οικογένειες της επαρχίας, άλλοι ζουν στις φοιτητικές εστίες (που δεν απορροφούν παρά μικρό ποσοστό) και άλλοι σε διαμερίσματα λαϊκών συννοικειωτών, όπου μένουν καμιά φορά και 10 άτομα για να μοιράζονται το νοίκι. Αυτή η ανέχεια τους οδηγεί στο "ντοϋ" στα σουπερ-μάρκετ, στους κινηματογράφους όπου παίρνουν τα εισιτήρια τα μοιράζονται και πληρώνουν μόνο το 20% της αξίας τους, στα θέατρα, ακόμα και στη σκάλα του Μιλάνου. Όλη αυτή λοιπόν η μάζα των ανέργων φοιτητών και διπλωματούχων, βρίσκεται αυτές τις μέρες στα κατελημμένα Πανεπ. Το νέο αυτό φοιτητικό κίνημα, δεν είναι το κίνημα των καλών παιδιών, των καλών φοιτητών, που μπορούσαν να κάνουν την επανάστασή τους όταν δεν πήγαιναν διακοπές και σήμερα αρκοούνται στο να γράφουν αναλύσεις και να διαπιστώνουν το θάνατο του '68. Άλλα είναι το κίνημα των περιθωριοποιημένων φοιτητών που πληρώνουν την κρίση της Ιταλικής οικονομίας και ζουν παραπεταμένοι από όλες τις δομές της Ιταλικής κοινωνίας. Αυτή η κατάσταση είναι που δημιουργεί και τα χαρακτηριστικά του καινούργιου φοιτητικού κινήματος. Δεν υπάρχει πιά έμπιστος στην στά κόμματα της παραδοσιακής αριστεράς (σοσιαλιστικό-κομμουνιστικό) αλλά ούτε και στα κόμματα και στις οργανώσεις της λεγό-

μενης "έξωκοινοβουλευτικής αριστεράς". Άρνηση στις δομές που τα κόμματα έχουν επιβάλλει στους Παν. χώρους είτε αυτές λέγονται έκλεγμένα συμβούλια, είτε συνδικάτα, είτε "collettivi" (συλλογικές ομάδες όπου δουλεύουν διάφορα φορέες της έξωκοινοβ. άρ. και οι όποιες έχουν φθαρεί, απομαζικοποιηθεί, άντανανκλώντας την κρίση αυτών των φορέων).

Τό νέο φοιτητ. κίνημα αντιμετωπίζει με πικρή ειρωνία τους διάφορους πολιτικάντηδες ήγέτες ή συνδικαλιστές και τους κάθε μορφής καριέριστες ή γραφειοκράτες. (Συνθήματα: "Ένα γέλιο θα σάς καταστρέψει", "Θέλω να κάνω κρεβάτι όταν ο Μπερ κάνει αναλύσεις"). Λειτουργεί με γενικές συνελεύσεις που συγκαλούνται σχεδόν κάθε μέρα κατά σχολή και κάθε 2-3 μέρες σε επίπεδο όλων των σχολών του Πανεπιστημίου. Σ' αυτές τις συνελεύσεις μιλάει όποιος θέλει και χωρίς να υπάρχει προεδρείο. Δεν επιτρέπεται όμως να μιλάει κανείς σάν εκπρόσωπος κόμματος ή οργάνωσης, αλλά μόνο στο όνομα του φοιτητικού κινήματος.

Όταν οι είσηγητές μακρογορούν ή λένε συνέχεια τα ίδια, τους υποδέχεται ένα ομαδικό σφύριγμα ή οι νότες από κάποιο φλάουτο ή φισαρμόνικα. Τό ίδιο συμβαίνει όταν εμφανίζονται τάσεις αυτοπροβολής. Τελικά οι αποφάσεις βγαίνουν σχεδόν ομόφωνα.

Εκτός από τις γενικές συνελεύσεις, λειτουργούν και "άνοιχτές επιτροπές", όπου

μπορεί να πάρει μέρος ο καθένας που έχουν αναλάβει να μελετήσουν διάφορα προβλήματα, όπως την αλλαγή στα Πανεπιστήμια, το πρόβλημα των περιθωριοποιημένων και ανέργων φοιτητών, της σύνδεσης των λαϊκών συνοικιών με τα Πανεπ., το πρόβλημα των κοινωνικών ρόλων κ.λ.π. Υπάρχει έντονη αντιπάθεια στον παραδοσιακό τρόπο του να κάνει κανείς πολιτική. "Τό προσωπικό είναι και πολιτικό", είναι ένα από τα βασικά μοτίβα του κινήματος, όπως και το κλασσικό σύνθημα του Γαλλικού Μάη "Δέν είναι παρά η αρχή, ο αγώνας συνεχίζεται". Αλλά τη νέα πραγματικότητα, εκφράζουν τα συνθήματα που βλέπει κανείς γραμμένα σ' όλους τους τοίχους. "Ας ξαναπάρουμε πίσω τη ζωή", "Είμαστε ρεαλιστές, ζητάμε το αδύνατο", "Όλη η έξουσία στη φαντασία", "Ναί στη συγκίνηση, όχι στα ψηφίσματα", συνθήματα με έντονο το στοιχείο του αυτοσχεδιασμού που καθρεφτίζουν την απέχθεια για ένα χαώδες Πανεπ. 170 χιλ. φοιτητών που δέν έχει καταφέρει να δημιουργήσει ούτε τις ελάχιστες κοινωνικές δομές, ούτε τις ελάχιστες ανθρώπινες σχέσεις. Μέσα σ' αυτό το γενικό κλίμα καταλαβαίνει εύκολα κανείς γιατί οι εκπρόσωποι του PCI γιουχαίζονται και πολλές φορές δέν κατορθώνουν ούτε να μιλήσουν. Βέβαια συντέλεσε και τό ότι η αρχική θέση του PCI που εκφράστηκε μέσω της "Unità" ήταν ότι πρόκειται για λίγους προβοκάτορες που παρεμποδίζουν την διεξαγωγή των μαθημάτων. Μετά όμως

από αυστηρή κριτική του κινήματος, προς τό PCI της δεδομένης ανόδου του και τά σχόλια του ανεξάρτητου τύπου, τό PCI άλλαξε τακτική και προσπάθησε να προσεταρριστεί τό κίνημα απ' τά μέσα, χωρίς να τό πετύχει. Τό ίδιο έγινε και μέ τά "έξω-κοινοβουλευτικά κόμματα". Αυτές που στάθηκαν κοντά στό κίνημα και ακολουούθησαν την προβληματική του ήταν ομάδες φεμινιστριών, που διατηρώντας ως ένα βαθμό την αυτονομία τους, βάζουν σέ συζήτηση τά πάντα, τούς κοινωνικούς ρόλους, την ιεραρχία του συστήματος και τόν πατερναλισμό που ανα-

παράγεται μέσα στην ίδια την οίκογένεια καθώς και στά κόμματα της άριστερας. "Εμείς τό '68, λένε πολλές, είμαστε τά κορίτσια-άγγελούδια που αναλαμβάνουμε τό πολύγραφο, τά κορίτσια των συντρόφων, τώρα είμαστε ύπάρξεις."

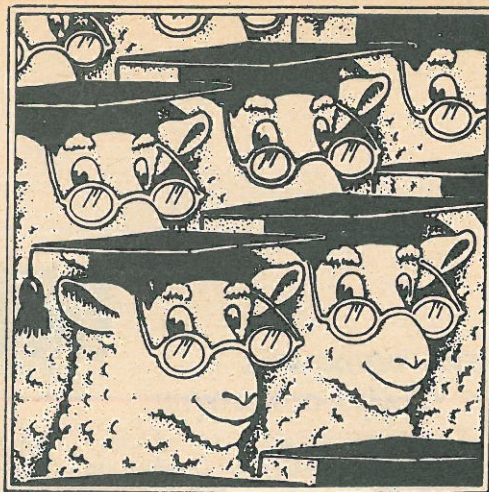
Επίσης έντονες είναι και οι τάσεις "freek" που μέ μουσική "pop" δίνουν τό γιορταστικό τόνο. Κι οι τοίχοι είναι γεμάτοι από αυτοσχέδια στιχάκια, σκίτσα ποιήματα, ζωγραφίες κ.λ.π. Χιλιάδες συνθήματα γραμμένα μ' οποιοδήποτε μέσο. Αλλά συνθήματα χωρίς την παραμικρή αναφορά σέ κόμματα ή θεωρητικούς (κλασσικούς και νεώτερους).

"ΓΙΝΕ ΚΑΡΑΜΠΙΝΙΕΡΟΣ - ΘΑ ΜΠΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ!"

(Κίνα, Κούβα, Σοσιαλιστικά κράτη, θά τά συζητήσουμε όλα απ' την αρχή, δέν υπάρχει τίποτα.) Καί μαζί μ' αυτά, τεράστιες αφίσες τοίχου, μέ συνθέσεις άφηρημένης τέχνης, σουρρεαλισμού, κυβισμού, μεταφυσικής αποτελούν τό σκηνικό των γεγονότων. Καί παραπέρα μουσική και παραστάσεις πρωτοποριακού θεάτρου. Πολλοί είναι ντυμένοι μίμοι και στή διάρκεια των γιορτών υποδύονται διάφορους "κοινωνικούς ρόλους", άλλοι χορεύουν, άλλοι τραγουδάνε. Σέ μία πίστα είναι άραδιασμένα διάφορα ήλεκτρικά όργανα κι όποιος θέλει άνεβαίνει και παίζει ότι θέλει. Όλα γίνονται σά σέ μία νέα τελετουργία, όπου τό σύμβολο παίζει τόν κυρίαρχο ρόλο.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Γράφουμε τό κείμενο αυτό απ' άφορμή τίς φοιτητικές εκλογές καί τό ένδιαφέρον πού δείχνουν γιά τούς φοιτητές οί ύποτιθέμενοι προοδευτικοί κύκλοι. Σκοπός μας είναι νά καταγγείλουμε τούς λόγους γιά τούς όποιους οί γραφειοκράτες άποκρύπτουν συστηματικά τό ρόλο τών φοιτητών καί παρουσιάζουν τό "φοιτητικό κίνημα" άκριβώς όπως δέν είναι.

Ό ρόλος τοϋ "φοιτητή" σάν συμπεριφορά πού έπιβάλλει ή πραγματικότητα (τό σύνολο τών δομών) τοϋ πανεπιστημιακοϋ χώρου, μέρος τής οποίας είναι καί τό λεγόμενο "φοιτητικό κίνημα" συγκεντρώνει τά πιο άπεχθή χαρακτηριστικά τής σύγχρονης κοινωνίας:

Ό φοιτητής (ψηφοφόρος) είναι πρῶτ' άπ' όλα όν ιδεολογικό, μέ τήν έννοια τής ψευδούς συνείδησης γιά κάθε ιστορική άτομική καί κοινωνική πραγματικότητα. "Οίκειοποιείται όλες τίς αξίες καί τίς ψευδαισθήσεις τοϋ πανεπιστημιακοϋ του κόσμου, ένῶ δέν πρόκειται παρά γιά ψευδαισθήσεις άβάσιμες, γελοιοποιημένες έδῶ καί καιρό άπό τήν ιστορία."

Συγκεκριμένα: θέλει νά "κατακτήσει τίς έσχατες έπιστημονικές αλήθειες" καί δέν καταφέρνει παρά νά περισυλλέξει λίγα ψίχουλα μηχανικής, άποσπασματικής καί είδικευμένης γνώσης. Όνειρεύεται χρῆμα καί κοινωνικό άνέβασμα, ένῶ δέν θά άποτελέσει παρά κάποιο άπό τά κατά μάζες παραγόμενα, άθλια μικρο-στελέχη. Άνήκει στό περιθώριο τής κοινωνικής πάλης, στους τελευταίους ύποστάθμης θεράποντες τοϋ καπιταλιστικοϋ συστήματος καί τών άφεντικῶν του καί νομίζει, ότι είναι τό έπίκεντρο τοϋ ένδιαφέροντος τής κοινωνίας.

Τίς περισσότερες φορές χαιρείται πού άσχολεϊται μέ τά "συνδικαλιστικά" ή τήν "πολιτικοποίηση" καί βολεύεται πολύ εύχάριστα σέ κάποιον άπό τούς ρόλους τής μικρο-πολιτικής ζωής: "έπιρροή, όπαδός, μέλος, άνάλογο μέ τό πόσο ήλίθιος είναι.

Συμετέχει πειθήνια στίς εκδηλώσεις τών γραφειοκρατών (κυρίως στίς πολιτιστικές τίς εκλογικές ή σέ συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας) όντας τό κοινό πού χειροκροτά καί φωνάζει, καταναλώνοντας κουλτούρα, προγράμματα καί αναλύσεις. Κάποτε-κάποτε τόν διακρίνουμε νά καμαρώνει σά περιφρουρητή κάποιας πορείας, άστυνομεύοντας τούς άξιοθρήνητους "διαδηλωτές" (Στίς συγκρούσεις, πάντως, μέ τήν πραγματική άστυνομία οί περιφρουρητές είναι οί πρώτοι πού τό σκάνε...)

"Η ψευδής πολιτική συνείδηση βρίσκεται μέσα του σέ καθαρή μορφή, καί ό φοιτητής άποτελεί τήν ιδανική βάση γιά τούς χειρισμούς τών φαντασματικών γραφειοκρατών, τών ξοφλημένων οργανώσεων (άπό τό λεγόμενο Κ.Κ. ως τήν Ε.Α.Ε.Ε.)".

Αυτοί παρουσιάζουν στό φοιτητή τίς γελοίες καί άποτυχημένες οικονομικοπολιτικές τους αναλύσεις σάν τίς έσχατες αλήθειες γιά τήν έπιστήμη καί τήν άν. παιδεία καί κείνος μετά άπό μία παρωδία κριτικής, καί κατανόησης, βάζει τίς φωνές γιά νά πετύχει "τό άνέβασμα τοϋ έπίπεδου σπουδών", "τόν εκδημοκρατισμό", "τήν παιδεία στήν ύπηρεσία τοϋ λαοϋ" καί μερικές άλλες γλυκανάλατες, ύπογεωμιστικές κοροΐδιες (βλέπε συνδιοίκηση, θεσμός έδρας κ.ά.). Τέλος, οί ίδιοι προγραμματίζουν κατά τρόπο ολοκληρωτικό τά γενικότερα πολιτικά του γούστα: "έθνική άνεξαρτησία", "ένότητα μπροστά στους έθνικούς κινδύνους", "άντιφασισμός", "άντιιμπεριαλισμός-πατριωτισμός" καί μερικά άλλα συναφή λεκτικά σχήματα.

Μετά τίς εκλογές, ικανοποιημένοι καί τυπικά άπό τήν ψήφο τών φοιτητών, οί σταλινικοί καί νεο-σταλινικοί γραφειοκράτες έπιδίδονται στήν προσπάθεια ύλοποίησης τών στόχων τους:

α) Χωρίς ν' άμφισβητοϋν καθόλου τή διαδικασία μετατροπής τών Πανεπιστημίων, σέ εργοστάσια παραγωγής άθλιων μικρών καί μεσαίων στελεχών, οί προοδευτικοί μας φωνάζουν καί διαμαρτύρονται, γιά τίς έλλείψεις καί τήν καθυστέρηση ολοκλήρωσης αύτοϋ τοϋ προτσέσσου, κινητοποιούμενη πρός τήν κατεύθυνση τής πλήρους προσαρμογής τοϋ Πανεπιστημίου, στίς (τεχνοκρατικές) άνάγκες τοϋ σύγχρονου καπιταλισμοϋ.

β) Προετοιμάζουν τά άνθρωποειδή πού θά έπανδρώσουν τίς θέσεις τών κομματικών καί συνδικαλιστικών τους μηχανισμών.

γ) Καπελλώνουν μέ τήν ιδεολογία τούς τό λαό πλαστογραφώντας τούς άγῶνες του (κλασσικό παράδειγμα τό Πολυτεχνείο) καί παραποιώντας συνειδητά τήν ιστορία του(παρουσιάζοντας π.χ. τό Ε.Α.Μ. τήν έθνική άντίσταση κ.λ.π. σάν τίς πιο λαμπρές στιγμές τοϋ λαϊκοϋ κινήματος, ένῶ δέν ήταν παρά ή τελευταία πράξη τής συντριβής τοϋ μεσοπολεμικοϋ έπαναστατικοϋ κινήματος άπό τούς σταλινικούς σωβινιστές καί τά ξένα καί ντόπια άφεντικά).

δ) Τέλος, άν μπορούν, χτυποϋν άμεσα τίς κινήτοποιήσεις τών εργαζόμενων (ή όποιουδήποτε άλλου), όταν αυτές ξεπεράσουν τά παραδοσιακά πλαίσια. (παράδειγμα: οί άστυνομικές έներγείες τής Ε.Φ.Ε.Ε. ένάντια στους άπεργούς τής Μ.Ε.Α. τό Νοέμβριο τοϋ 75, ή στάση τοϋ Σ.Ο.Σ.Ε.Μ.Π. καί τών συλλόγων όσον άφορά τά γεγονότα τής 25 Μάη καί τήν έπιτροπή συμπάραστασης στους συλληφθέντες, όπου μέ κάθε είδους τραμπουκισμό προσπάθησαν νά έμποδίσουν τή συγκέντρωση στό Πολυτεχνείο, τό γκρέμισμα στά Προπύλαια, πανώ τών μαθητών πού κατάγγειλαν τίς είσαγωγικές έξετάσεις, ή στάση τους γιά τή διεθνή καταστολή, στή περίπτωση τοϋ Πόλε κ.ά.).

συνεχεια στη σελ. 12

σκέψεις πάνω στο αστυνομικό πρόβλημα

η γενικευμένη υποκρισία τακτική της αλληλοσυννενοχής

Στά αστυνομικά μυθιστορήματα, τό τέλος άντα-
μείβει τήν άγωνία μας και τήν ένδόμυχη συμπα-
ράσταση στίς δυνάμεις του νόμου. Για νά μήν ύ-
πάρχει καμιά παρεξήγηση, πολλές φορές φροντί-
ζει ο ίδιος ο νόμος γι αυτό.

Οι δυνάμεις τής τάξης και τής ιεραρχίας, τής
ταξινόμησης και τής προόδου, βγαίνουν μέσα από
μιά άγωνιώδη περιπέτεια, όπου δοκιμάζεται και
έπιβεβαιώνεται ή άντοχή τους, νικήτριες συντ-
τίβοντας κάθε άνταρσία. Η ήθικοπλαστική δύ-
ναμη του καλού έγκαθιστά τήν παιδαγωγική της
στρατηγική σέ μιά μανιχαϊστική αντίληψη του
κόσμου. Έτσι ο καθένας μπορεί νά κοιμηθεϊ ή-
συχος, σίγουρος πώς τήν άλλη μέρα ή δουλειά
του θά τόν περιμένει και όλα όσα κέρδισε δέν
θά διατρέχουν κανένα κίνδυνο.

Τό παντοδύναμο κράτος, έγγυάται μέ τό στρατό
τήν άστυνομία, τούς δικαστές και τίς φυλακές
του, όλα τά έννομα αγαθά: ζωή, ιδιοκτησία, σύ-
ζυγο, οίκογένεια, παιδιά, έλευθερία τής γνώ-
μης κ.λ.π. Στην πράξη βέβαια τά αστυνομικά
προβλήματα λύνονται κάπως διαφορετικά. Οι
συγγραφείς ή οι σκηνοθέτες αστυνομικών έργων,
σπάνια περιγράφουν τήν είδική άνάκριση πού έ-
κανε ένα μπανιστιριτζή νά παραστήσει τό δολο-
φόνο, τόν Όρλάνδο νά παίξει τό έργο των
Ντούφτ και Μπασενάουερ ή τόν Παγκρατίδη νά ο-
μολογήσει ότι είναι δράκος. Αύτή όμως είναι
τόσο γνωστή στό λαό και τόσο ταυτισμένη μέ τό
"αστυνομικό λειτούργημα" ώστε έξηγει από μόνη
της τόν ένστικτώδη φόβο του λαού και κάνει
κάθε "άνακοίνωση τής άστυνομίας" νά φαίνεται
στά μάτια του περισσότερο συγκάλυψη ή παρα-
ποίηση παρά πληροφόρηση τής κοινής γνώμης.

Η Άγκάθα Κρίστι μέ τά φαιά κύτταρα του Η-
ρακλή Πουαρό προσπάθησε νά καταστήσει τό "ά-
στυνομικό πρόβλημα" μέσα στό δημοκρατικό πολί-
τευμα σάν, ένδεχόμενα πνευματικό σπόρ. Τά σπόρ
και τό πνεύμα των σπόρ ακόμα και ή ιδέα των
πνευματικών σπόρ ταιριάζει αφάνταστα σέ μιά
νωχελική δημοκρατία όπου άλλοι βγάζουν τά κά-
στανά άπ'τή φωτιά και άλλοι τά τρώνε. Όμως
ή έμφορη προσπάθεια, νά παρουσιαστούν οι φύ-
λακες τής κοινωνίας και του πολιτισμού μας,
άνδρες μέ ίπποτικές και χαριτωμένες διαδικα-
σίες, καταδείχνει μέ πληρότητα τό πλαστό του
διαχωρισμού μεταξύ ποινικού και πολιτικού έγ-
κλήματος. Καθ'όσον τό κράτος έρχεται νά άντι-
μετωπίσει τό ποινικό έγκλημα και καθ'όσον πα-
ραβιάζει τούς "δημοκρατικούς κανόνες" πάνω
στούς ποινικούς ή ιδέα τής δημοκρατίας κατα-
βροχθίζει μέ άνυποχώρητο ταξικό ίμπεριαλισμό
τά "άρρωστημένα σώματα" των πληβείων. Η δη-
μοκρατία γίνεται έξ'ύπαρξης ολοκληρωτισμός
γι αυτούς πού είναι υπό-πολίτες. Οι μέθοδοι
του Κράτους είναι "πολιτικές ενέργειες" και
ή άστυνομία είναι τής δικής μας κοινωνίας
και του δικού μας πολιτισμού. Όταν τό κράτος
συλλαμβάνει τό κλέφτη έχει άπέναντί του έναν

αίχμάλωτο. Καί τότε δείχνεται ή φύση του κα-
θεστώτος τής άτομικής ιδιοκτησίας. Οι "άντι-
στασιακοί" πιστοί στό δημοκρατικό δόγμα του
διαχωρισμού του "ποινικού" από τό "πολιτικό"
όχι μόνο στό επίπεδο τής νομικής έντίμησης
τής πράξης αλλά και στό επίπεδο τής άξιοπρέ-
πιας τής ανθρώπινης ύπόστασης, παρουσίασαν
τήν ύπόθεση των βασανιστηρίων σάν γκράν γκι-
νιόλ αίμοδιψών και διεστραμμένων έξαιρέσεων.
Άγνοούν πώς ή άστυνομική αύθαιρεσία άνδρώ-
νεται και συστηματοποιείται πάνω στούς τα-
πεινούς πολίτες, σ'αυτούς πού δέν είναι ούτε
"πολίτες", αλλά κλέφτες, χασικλήδες, παπατ-
ζήδες, λωποδύτες, φτωχομπινέδες ή έχουν τήν
άφέλεια νά πιστεύουν πώς ο σκύλος πού συνή-
θισε νά λύνει τά προβλήματά του τρώγοντας
σκληρό κρέας θά αισθανθεϊ ένδοιασμούς μπρο-
στά στό δικό τους τρυφερό και δημοκρατικό κρέ-
ας; Τό άστυνομικό πρόβλημα: νά σπάσει ή άνθ-
ρώπινη αντίσταση του "πολίτη μέ κάθε ύποψία"
μπαίνει στα όργανα σάν ύπηρεσιακό καθήκον και
σάν κοινωνική άπαίτηση. Αφού ή κοινωνία δι-
ώχνει μέ βδελυγμία από τήν ίδια τήν εικόνα
της τόν "ποινικό" τό όργανο έχει δικαίωμα νά
τόν συντρίψει. Η άστυνομική βαρβαρότητα αυ-
τοδιαλογίζεται και έκσυγχρονίζεται τάνω στα
σώματα και τίς ψυχές αυτών πού ο νόμος και ή
κοινωνία τής παραχώρησαν σάν πειραματόζωα.

Διερωτήθηκαν ποτέ οι δημοκρατικοί πολίτες πού
γνώρισαν επί διχτατορίας τήν είδική άνάκριση
μεταξύ καλού και κακού οργάνου-σημαντική από-
δειξη των είδικών γνώσεων τής ασφάλειας όσον
άφορα τήν ψυχολογία του κρατούμενου-πού βρέ-
θηκε τό άπαράιτητο πειραματικό ύλικό γιά τίς
χρόνιες ψυχαναλυτικές μελέτες πού απέδωσαν
αυτό τό θαύμα τής σύγχρονης άστυνομικής σκη-
νοθεσίας;

Μόλις μπήκε τό πρόβλημα νά σπάσει ή ανθρώπινη
άντίσταση των "πολιτικών" ούρλιαξαν. Όλόκλη-
ρη ή ανθρωπότητα πληροφορήθηκε πώς στην Έλ-
λάδα "λαμβάνουν χώρα βασανιστήρια". "Έφρηκί-
ασαν" οι κεφαλές του έθνους. Κι αυτό γιατί ή
άστυνομία έφερε στό φώς, στην έπιφάνεια τής ύ-
ποκριτικής κοινωνίας, αυτό πού γνώριζε καλά
πώς είναι θαμμένο στα θεμέλιά της. Τά βασανι-
στήρια του κλέφτη, τή λαιωρία του μοιχού ή
του άπατεώνα, τό ψυχικό λυντσάρισμα τής ιδίας
τής πόρνης πάνω στην όποία ξεκαθλώνει. Η συ-
στηματική αυτοάγνοια καταστράφηκε όταν στη
βιτρίνα των μύθων έμφανίζεται τό πραγματικό
πρόσωπο. Όταν τό κράτος πού έγγυάται τά πάν-
τα δείχνει πάνω στα πιο έκλεκτά πρόσωπα τήν
ούσία του και ότι καμιά έγγύηση δέν ύπάρχει
άπέναντι σ'αυτό.

Η καταστροφή του κύρους των θεσμών και των
μύθων των προσώπων και των άξιωματών αναγκά-
ζει τούς πάντες πάνω στα δικά τους τραύματα
νά άποκαταστήσουν τή θρυμματισμένη εικόνα. Οι
άντιστασιακοί τιμούνται από τήν δημοκρατική

και τον εθνικο θεςμο της πολιτικης δολοφονιας

κοινωνία και την βοηθούν στο να επανεγκαταστήσει την υποκρισία της. Νά ξεχνά όχι στή μνήμη αλλά στήν δραση. Νά μή θυμάται αυτό που καθημερινά βλέπει και να τό έκλαμβάνει σαν μία ιστορική στιγμή στή πάλη μεταξύ του νόμου και της παρανομίας. "Ετσι "άξιωματικοί της αστυνομίας γίνονται ποινικοί". Μ'αυτή την άπάτη όλα ξαναγύρισαν στήν προηγούμενη άπάτη. Τά του Καίσαρος τό Καίσαρι. Για τή δημοκρατία τά βασανιστήρια είναι ο Μάλλιος, ο Μπάμπας, ο Καραπαναγιώτης και μερικοί άλλοι. "Η αστυνομία πού ξέρει όμως πώς ο Μάλλιος κι ο Μπάμπας είναι ή αστυνομία, έκλαμβάνει την "άποχυντοποίηση" σαν "άπο-αστυνομοποίηση". "Η αντίληψη αυτή πρέπει να καταστραφεί γρήγορα, γιατί ένόσω τά σώματα ασφαλείας δέν προστατεύονται από τό πολίτευμα στο ίδιο μέτρο δέν τό προστατεύουν.

Στήν κηδεία του Μάλλιου έδειξαν έμφανώς την άλλη πλευρά τους στο νεκρό άξιωματικό και υπενθύμισαν στην κυβέρνηση ότι δέν μπορεί ταυτόχρονα να μην αναγνωρίζει τό λειτουργήμα της και να τους ζητάει να προστατεύσουν την έννομη τάξη από τις λαϊκές κινητοποιήσεις. Τά "ανατολικά" κράτη αντιμετώπισαν ριζικά τό πρόβλημα "ποινικοποιώντας" όλα τά άδικήματα. Τό ίδιο μέτρο εφαρμόζει ή Δ. Γερμανία και φαίνεται πως έτσι διαγράφεται τό μέλλον του πολιτικού έγκλήματος στις ολοκληρωτικές δημοκρατίες. "Η περίπτωση της Μ. Συρίας είναι ένα καταπληκτικό ντοκουμέντο πού κατατίθεται στην έφησυχασμένη δημοκρατική συνείδηση. Στή "Γαλλική" δημοκρατία ή υπόθεση βιασμού κοριτσιών από τους μπάτσους είναι μία ιστορία πού αρχίζει από τον πόλεμο και κανείς δέν τολμά να τά βάλει με την αστυνομία. Αυτό και μόνο θα έπρεπε να καταδείξει σ' όποιον δέν χρειάζεται την αστυνομία για να του προστατεύσει "καπιταλιστικά" συμφέροντα ότι οι παρλαπίπες της άποχυντοποίησης και τό αίτημα του έκδημοκρατισμού της αστυνομίας είναι άπάτη. Τό καλύτερο πού θα μπορούσε να σημαίνει είναι: ή αστυνομία να μην ανακατεύεται στα πολιτικά και να αναλώνεται στην προστασία του καθεστώτος. "Ενόσω όμως συναντάει πολιτικούς έχθρους του καθεστώτος δέν μπορεί παρά να τους αντιμετωπίσει σαν "ποινικούς". Τό πρόβλημα δέν είναι ή άποχυντοποίηση της αστυνομίας αλλά ή άπο-αστυνόμηση της ζωής. Και μ'αυτή την έννοια ή αστυνομία ολοκληρώνει στην όργάνωση και στις μεθόδους της τό νόημα του καθεστώτος και του πολιτισμού. Οι αντίστασιακοί πού πάνω στο μυθικό τους πρόσωπο στηρίζεται ή άβασίλευτη δημοκρατία οικειοποιούμενοι τό ίδιο τό μυθικό τους κύρος, είναι ή έγγηση της αύθεντικότητας στή νέα καπιταλιστική άπάτη. Βασανιστές και θύματα δουλεύουν μαζί για την ολοκλήρωση των σκοπών του έλληνικού κεφαλαίου. Οι πρώτοι είναι τά σιδερένια ραβδιά κι οι δεύτεροι τό

παραμύδι πως τώρα πιά όλοι ένωμένοι δουλεύουμε χωρίς ραβδιά πάνω από τό κεφάλι μας. Τώρα πού ή υποκρισία ξανακερδίζει τή χαμένη της αξιοπρέπεια και ένα νόημα με τό όποιο αυτοεφυσχάζεται μπορεί ο καθένας να κυνηγηθεί γιατί πουλάει χωρίς άδεια κουλούρια ένω ή οίκογ. νεια Κατώτα ή ο Τσουκαλάς μένουν άνενόχλητοι παρ' ότι χωρίς άδεια πουλάν δυό διαφορετικές ιδιότητες των ίδιων τους των προσώπων. Νά πάλας πολιτική άπάτη σε 8 εκατομμύρια ανθρώπους είναι μέσα στους όρους του παιγνιδιού.

"Η γραφειοκρατική όργάνωση της κοινωνίας έχει τις επιπτώσεις της πάνω στις αστυνομικές μεθόδους. "Ετσι για τή λύση του άστυνομικού προβλήματος ή πιο συνηθισμένη μέθοδος συνίσταται στο να περνούν οι φάκελλοι των υποθέσεων σε τρέχουσα άναμνη και να αναζητούν τον είδικό κακοποιό πού θα αναλάβει την εύθύνη όλων των έκκρεμών υποθέσεων. Κάθε μέρα μπορεί να διαβάσει όποιος παρακολουθεί έφημερίδες ό τι: συνελήφθη κλέφτης πού όμολόγησε άλλες τριάντα κλοπές.

η πολιτικη δολοφονια συνεχιση της κρατικης πολιτικης με τα ιδια μεσα...

Στά "πολιτικά έγκλήματα" υπάρχει μία τόσο διαφορετική ατμόσφαιρα πού έχει αναγκάσει τους συγγραφείς να στραφούν στην ειδίκευση. "Η Άγκάθα Κρίστι ο Ζ. Σιμενόν ο Τζαίμς Τσαίλντ σπάνια ασχολούνται με πολιτικές δολοφονίες, ένω για τον Ζ. Ντε Βιλιέ αυτές είναι τά έδάφη του.

"Η ατμόσφαιρα φορτίζεται έντονα στο βαθμό πού κάθε πολίτης σε μία πολιτική δολοφονία νοιώθει "λίγο δολοφόνος ή λίγο δολοφονηθείς".

Τό κλασικό άξιωμα: ποιόν ώφειλε τό έγκλημα πάνω στο σκάκι των πολιτικών έλιγμών έχει τόση σαφήνεια ώστε τό μαύρο άλογο τρέμει τό ίδιο μαύρα και άσπρα πιόνια και πιο πολύ τρέμει από τό άλλο μαύρο άλογο.

Σε κάθε περίπτωση μπαίνει τό έρώτημα: "καθαρή" δολοφονία ή προβοκάτσια.

Στό τέλος βέβαια ή άνεύρεση του πραγματικού δολοφόνου δέν έχει και τόση σημασία. "Ο Κοτζαμάκης για παράδειγμα έστειλε τον Καραμανλή έντεκα χρόνια έξορία για να φανεί πως ώφειλήθηκε ο Γ. Παπανδρέου. Στην ουσία επρόκειτο για βραχύχρονη ώφέλεια στα πλαίσια των άνακτορικών σχεδίων πού τον αντικατάστησαν αυτόν και τους αντικαταστάτες του για να αντικατασταθούν τά ίδια τά άνάκτορα από τους μέχρι χθές ήρακλείς.

"Αν κάποιος έφήρμοζε τον κανόνα: ποιόν ώφειλε ή δολοφονία στην συγκεκριμένη περίπτωση του Λαμπράκη θα έβλεπε τέτοια άναμπουμπούλα και τέτοια διαστροφή των κανόνων στην οιακή έρα, ώστε σύντομα θα αναζητούσε τις γενικές άρχές μέσα στον έλιγγο για να βάλει τάξη στις άφε-

τηρίες του παιχνιδιού. Όταν οι βασιληάδες τρώγονται από τους δικούς τους άξιωματικούς, τότε το παιχνίδι δεν είναι αυτό που ξέραμε και το μόνο που παραμένει είναι τα παλιά σύμβολα και η άδυναμία μας να έκσυγχρονίσουμε τους όρους, πάνω στα έκμοντερνισμένα συμβάντα. Τό γεγονός πως ο Καραμανλής που αντικατέστησε τον βασιλιά στην ηγετική εθύνη του ελληνικού καπιταλισμού κατανάλωσε την έντεκαετή υποτροφία για να μάθει μεταξύ των άλλων και το παιχνίδι των πρωθυπουργών και των διευθυντών, δείχνει την γενική ώριμηση των όρων για να μπορούμε στον χώρο του ανεπτυγμένου καπιταλισμού.

Τό ότι όμως δεν βάζει τό μπαλάκι στην τρύπα, μέ την εύκολία που ο Κωνσταντίνος έβγαίνει Όλυμπιονίκης ώφείλεται στό ότι ο Καραμανλής, παίξει όταν τό επιτρέπουν οι εθύνες του ενώ ο βασιλιάς σάν άνευθυνος άρχων έπαιζε μέ τίς εθύνες του και καθυστερούσε τήν όργάνωση του παιχνιδιού που λέγεται είσοδος στά καρέ της Ε.Ο.Κ. σέ διαδοχικές φάσεις.

Η καπιταλιστική άξιοποίηση των ελληνικών δυνατοτήτων έβγαλε τόν βασιλιά έκτός τετραίν κι άφησε στους είδικούς τό παιχνίδι κάτω από τήν ύψηλή διαιτησία, κηδεμονία, κυριαρχία της άμερικάνικης δύναμης. Όλοι οι άνειδίκευτοι φασίστες, βασιλόφρονες, χουντικοί, σπρώχνουν τους όπαδούς να χαλάσουν τίς στημένες παραστάσεις και να δώσουν λίγο πάθος, παρελθόν, αίμα, σαδισμό και μαζοχισμό στό παρόν. Μέσα στην ουσία του πράγματος οι κοινοβουλευτικοί που σημαίνει κατά μεγάλο ποσοστό στην έξουσία διαλαλούν τόν έαυτό τους σάν καταναλωτικό αγαθό. Οι αύξήσεις των τιμών μ'ένα χαμογελαστό βουλευτή δεν είναι τόσο επώδυνες όσο μ'ένα βάρβαρο συνταγματάρχη. Η σκακιέρα των πολιτικών παιχνιδιών έκσυγχρονίζεται. Η λαιμητόμος κι η άγχόνη είναι μιά ιστορία για Λουδοβίκους και για άφρικανούς στρατηγούς. Όλα αυτά μπορεί να αντικατασταθούν από μιά Τζάγκουαρ. Καί η όργάνωση! Χωρίς θεατρινισμούς και φανφάρες όλα κοντά στην ουσία, στό θάνατο, σάν σκέψη των υπεύθυνων του β παγκόσμιου πόλεμου. Δηλαδή, τίποτε άλλο από τό θάνατο του αντιπάλου. Χωρίς σημαίες και διακυρήξεις χωρίς "Ιμπεριαλιστικές έπεμβάσεις" και "Ξένο χέρι" ό Παναούλης δολοφονείται, μέ τό σιωπηλό τρόπο και τόν αυτόματισμό που επιβάλλει η σύγχρονη τεχνολογία.

Η πολιτική δολοφονία στην Ελλάδα αποτελεί μιά πραγματικότητα που εμφανίζεται μέ τή χαρταύη του ρωμέικου κράτους. Η άρχη μοιάζει μέ τό μύθο του γιοφυριού της Άρτας. Η Κεντρική έξουσία στην πρώτη της σύγκρουση μέ τό άρματολίκι απλώνει τό μακρύ της χέρι μέ τό Γκούρα και έξαφανίζει τό πιό όξυδερκή άρματολό. Οι έθνικες παραδόσεις της πολιτικής δολοφονίας θεμελιώθηκαν κοντά στό βράχο που περισσότερο από κάθε τί υποτίθεται πως αντιπροσωπεύει τό μέτρο και τήν αίσθηση των όρίων. Μέ έμπληκτική συναίσθηση ιστορικής συνοχής και συνάφειας και μέ όξυδερκή άποφασιστικότητα τό νεοελληνικό κράτος εισάγει τή λησταιρχική παράδοση που υποτίθεται πως πολεμάει. Ο δολοφόνος του '08. Ανδρούτσου είναι σχεδόν "παίδι" του όπως "θυμάται" ό Μακρυγιάννης. Μαζί μέ τήν δολοφονία εισάγονται στό "έλεύθερο" κράτος τά χρηστά ήθη. Η σύγκρουση μεταξύ της κεντρικής έξουσίας και των αντιπροσώπων του άρματολικιού δεν λύθηκε παρά τήν άγρια βία και τόν όπλισμό της πολιτικής διαίθησης μέ άποφασιστικότητα άντάξια των συμφερόντων. Έτσι τό δεύτερο θύμα είναι η έξέχουσα κεφαλή του

κράτους που είχε τήν άλαζονεία να νομίζει πως έχει γίνει τό παν. Ο Καποδίστριας δολοφονείται όπως ταιριάζει σ'ένα μικρό Τσάρο. Οι μπέηδες της Μάνης δεν είναι μόνο η έξουσία της Μάνης. Είναι τό κύρος μιας ιστορίας. Είναι Τσάροι της Μάνης. Ο Κυβερνήτης πρώτος εισήγαγε τό σύστημα του όργανωμένου και έμμοσθου χασιεδισμού μετά από μακροχρόνια διατριβή στη τσαρική αύλή και γι αυτό θεωρούσε πως έχει τήν άπαραίτητη θωράκιση άπέναντι στις "τοπικές έξουσίες" που ήδη είχαν ύποστει άλλεπάλληλα πλήγματα και ποτέ δεν είχαν μιά ένιαία όργάνωση. Η προσπάθεια μιας ένιαίας δράσης και του συντονισμού ήταν που έκανε τόν '08. Ανδρούτσο επικίνδυνο άνταγωνιστή του Ναυπλίου.

μια παρεκβαση

Σ'αυτή τή διένεξη μεταξύ κακού και διαβόλου οι νεώτεροι ιστορικοί προσπάθησαν να δοϋν τήν αιώνα μανιχαϊστική πάλη. Οι σταλινικοί, οι σταλινοειδείς και ΕΔΑΪτες συντάχτηκαν συλλήβδην μέ τους στρατιωτικούς άρχηγούς ή τήν φιλική Έταιρεία. Έγραψαν και σκηνοθέτησαν τήν έπανάσταση σάν ένα σενάριο προδοσιών από τήν μιά και άνιδιοτελών άγώνων από τήν άλλη. Στο φωτιάδη για παράδειγμα ό Καραϊσκάκης έμφανίζεται προδομένος λαϊκός άγωνιστής. Οι πολέμαρχοι άποκαθίστανται και πλάθεται ό μύθος του άνιδιοτελους καπετάνιου για να φορεθεί άργότερα στό πρόσωπο του Βελουχιώτη.

Τό γεγονός πως τό είκοσιένα βλέπεται μέσα άπό τους μύθους της δεκαετίας του σαράντα και πως τό ΕΑΜ έπιδόθηκε στην ιστορική μνήμη σάν πραγματικότητα που δεσπόζει της νεοελληνικής ιστορίας από τή γένεσή της, κάθε άνθρωπος που έχει συναίσθηση της σταλινικής μυθολογίας δε μπορεί να τό άμφισβητήσει.

Αν δεν ήταν τό κόμμα στό είκοσιένα ήταν όμως οι λαϊκοί καπετάνιοι. Τό είκοσιένα ήταν έργο του λαού. Αυτή η λαϊκιστική άπάτη-ό πελάτης έχει πάντα δίκιο και πελάτης των μύθων είναι ό λαός-δέν στηρίζεται σε κανένα ντοκουμέντο. Τό διπλό και διπλά ψευδές γράψιμο της ιστορίας από "έθνικόφρονες" και σταλινικούς έκανε να φαίνονται τά έμμοσθα έπαγγελματικά σώματα των στρατιωτών που έσπερναν τό τρόπο στό λαό για τίς ληστείες, τίς άρπαγές, τους βιασμούς, και τίς δολοφονίες σάν λαϊκοί ήρωες. Τό πρόβλημα της άπομυθοποίησης της ελληνικής ιστορίας είναι τεράστιο και δεν είναι μέσα στις φιλοδοξίες αυτού του κειμένου.

Ένδεικτικά αναφέρω για να τεκμηριώσω τίς παραπάνω άπόψεις καθώς διηγείται ό Μακρυγιάννης ότι: ό Κιουταχής όταν ήλθε στην Αθήνα τάχασε μέ τό παιδεμό-βασανιστήρια των ανθρώπων δεν ξανάχε δεί τέτοιοι και οι κάτοικοι τόν ύποδέχονταν σάν άπελευθερωτή. Τά βασανιστήρια δεν αποτελούν ανάκαλυψη της Χούντας. Η έξουσία τά καθιέρωσε για να διευκολυνθεί στην έπίσημη ληστεία που όνόμαζε εισπραξη φόρων. Η διαφορά βρίσκεται στό άπλό γεγονός πως στον αιώνα της παγκόσμιας έπικοινωνίας έρχονται στην ήμερήσια διάταξη για τήν ύποταγή αυτή καθ'έαυτή.

Η δολοφονία του Μαρίνου Αντύπα στην όργάνωση και στις ατίτες της έχει ένα τρόπο να έπιβεβαιώνει πως οι ήρωικές παραδόσεις που έγκαθίδρυσε τό είκοσιένα λαμπρύνουν τήν φαντασία της "έξουσας".

νέωτερα ελληνικά σενάρια

Έκει όμως πού τό φίλμ έχει τίτλο: μέ κομμένη τήν ανάσα: εἶναι στήν απόπειρα δολοφονίας τοῦ Βενιζέλου. Τώρα παίζεται γκράν γκινιόλ μέ δράκουλα ἕνα ἀστυνομικό διευθυντή πού θέλει μέρα μεσημέρι στήν ὁδὸ Κηφισίας νά πιεῖ αἷμα. Ένας πρῶην πρωθυπουργὸς κυνηγιέται ἀπὸ τό κράτος σάν ἀγρίμι. "Αν αὐτό δέν εἶναι γκράν γκινιόλ μέ δράκουλα τήν "ἐθνικόφρονα" βασιλική παράταξη καί μέ θῦμα τή φιλελεύθερη, τότε τό ἑλληνικό ἔθνος παρακολούθησε ἕνα ἔργο τόσο δραματικά γελοῖο πού μόνο ὁ θάνατος ὁλόκληρου βασιληᾶ ἀπὸ τή λυσσασμένη μαῖμου του μπορεῖ νά εἶναι ἐφάμιλλος. Ἡ δολοφονία τοῦ Πόλι ἐγκαινιάζει τή νέα δυναμική διάσταση τοῦ θανάτου πού φέρνει μαζί της ἡ ἀμερικάνικη ἐπέμβαση. Ὁ θάνατος παραμένει ἀνοιχτή ἐρώτηση γιά νά μποροῦν νά τήν θέτουν μόνο οἱ νικητές. Αὐτή ἡ φαντασία στή δολοφονία, ταιριάζει στόν ἀνεπτυγμένο καπιταλισμό πού ὅλοι οἱ δεσμοὶ ὑποχωροῦν μπροστά στή σκοπιμότητα. Ὁ Μοσχουντῆς πήρε στό δικό του μυστικό ταξείδι ὅλα τὰ "μυστήρια" τῆς "ὑπόθεσης Πόλι". Ὁ καθένας μπορεῖ νά ὑποθέσει πῶς ὁ ἀστυνομικός μῦθος πού πλασαρίστηκε μέ ἐπιτυχία-αὐτοκτονία μπροστά στήν ἀδυναμία τῆς ἀνακάλυψης τοῦ δράκου-εἶναι ὁ ἐνδόμυχος πόθος τοῦ λαοῦ γιά μιὰ ἀστυνομία ἱποτική.

Στήν ὑπόθεση Λαμπράκη ὅλα ἔγιναν ἀνάποδα. Μεγάλα ἀφεντικά πού στηρίχτηκαν σέ τρίκυκλα. Μεγάλα ἀλλά ἀρχαῖα ἀφεντικά πού ἐπέδειξαν τὰ τελευταῖα χρόνια πλήρη περιφρόνηση στήν ὀργάνωση τῶν ὑποθέσεων τους, τήν ὁποία ἐμπιστεύονταν στοὺς ὑπηρέτες καί γι' αὐτό ἀκριβῶς βγήκαν ἡττημένα σ' αὐτό τό πεδίο. Ἀγριο πρωτόγονο λυντσόρισμα τοῦ κόκκινου νέγρου στήν ὁδὸ Σπανδωνῆ γιατί στό Λονδίνο ἄγγιξε τή λευκή γυναῖκα. Ἡ ἐθνικοφροσύνη στό ἄμικ τῶν πρωτόγονων ὁρμῶν της. Τό φυλετικό κράτος συμμετέχει σέ ἐπίπεδο στρατηγῶν. Ἡ πόλη ἀνήκει στοὺς νικητές λευκοὺς. Ὁργάνωση καί σκοπὸς στὴν ἀρχιστρατηγίας Χατζηανέστη. Καί φυσικά ὅλα ἔγιναν μεμπτεμένα ὅσο οἱ χριστιανοὶ ἦταν ἀκόμα ψηφοφόροι καί ὅσο ἦταν χριστιανοὶ μέ ταπεινὸ πνεῦμα. Ὅταν οἱ λύκοι ὁρמוῦν σέ κεντρικοὺς δρόμους ἡ καθολικὴ ψηφοφορία εἶναι πρὸς ἐξάπατηση τοῦ θύματος. Τὰ "καλά" τὰ μοντέρνα τάνκς ἡ ἰσχὺς τῶν ἐθνῶν καί ἡ ἐνηλικίωση τοῦ παιδικοῦ παιγνιδιοῦ παραμόνευαν στό σκοτάδι γιά νά σώσουν κάθε τι ἐθνικό πού διακυβεύονταν. Γιά νά ἐκφράσουν τή πικρία τους ἀπέναντι στήν ἐξουσία πού ὀργάνωσε, αὐτό πού θά μπορούσε νά εἶναι ἐκτέλεση νόμιμη, σέ κρατικὴ δολοφονία γιά τήν ὁποία ἡ ἐθνικόφρων ἐξουσία ἀπολογοῦνταν ἤδη στὰ θύματά της. Τό "τροχαῖο ἀτύχημα" τοῦ Ἀλ. Παναγούλη κλείνει πρὸς τό παρόν τήν ἀλυσίδα τῶν "πολιτικῶν ἀτυχημάτων".

Εἶναι σημαντικό νά σημειωθεῖ πῶς ἡ ὀργάνωση τῶν πολιτικῶν ἀτυχημάτων ἀνταποκρίνονταν πάντα στό ἐπίπεδο ἀνάπτυξης τῆς ἑλληνικῆς τεχνολογίας καί τοῦ κράτους. Ἡ δολοφονία τοῦ Ἀντρούτσου ὀργανώνεται καί ἐκτελεῖται μέ μεθόδους δανεισμένες ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Πασά. Τό ἐπίπεδο τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους βρίσκεται σ' αὐτό τό σημείο. Κι ὅλα εἶναι καθαρὰ. Οἱ δολοφόνους καί οἱ αἰτίες. Ὅταν πεθαίνει ὁ βασιληᾶς Ἀλέξανδρος τό ἀνακτορικό μυστήριο ἀνταποκρίνεται

στήν ὑπόθεση. Τό οὐδέστερν τοῦ μεσοπολέμου μέ τὰ διαρκῆ πραξικοπήματα ἐνσαρκιώνεται ἀπὸ τό σερίφη ἀστυνομικό διευθυντὴ πού ὀργανώνει τό κυνηγητό τοῦ ἐκτός νόμου στήν ὁδὸ Κηφισίας. Στήν ὑπόθεση Πόλι ὅλα ἀνταποκρίνονται στήν ἀμερικάνικη ἀντίληψη. Δολοφονία γριφὸς. Οἱ ἡττημένοι δέν μποροῦν νά ἀπαντήσουν καί νά ὑπερασπισθοῦν ἑαυτοὺς.

Τό ἀτύχημα τῆς ὁδοῦ Σπανδωνῆ εἶναι τό προϊόν ἑνὸς κράτους πού δέν μπῆκε ἀκόμα στήν Ε.Ο.Κ. πού κομπάζει γιά τή νίκη του ἀπέναντι στοὺς συμμορίτες καί πού τὴ γενική του εὐθύνη ἔχουν τὰ ἀνεύθυνα ἀνάκτορα.

Ὁ χρόνος πού διανύθηκε ἀπὸ τό τρίκυκλο ὡς τὴ Τζάγκουαρ ἀντικατοπτρίζει τήν ἀνάπτυξη τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ. Πέρα ἀπὸ τό ὅτι στηρίζεται πιά στήν τεχνολογία ἔχει ἀνακαλύψει ὅτι κάθε δουλειὰ ἀνήκει στοὺς εἰδικούς. Αὐτό εἶναι τό τρομακτικό καθ' ὅσον στήν ἐθνικὴ ἱστορία τῶν πολιτικῶν δολοφονιῶν πάντα φανερά στή σκηνή ἢ πίσω ἀπὸ τίς κουρτίνες κυκλοφορεῖ ἡ φάτσα τοῦ κράτους. Ὅταν ὅμως πίσω ἀπὸ τό ἔργο προβάλλονται κρατικά πλοκάμια ὅλοι ἀντιλαμβάνονται τό βρώμικο καί τό τρομακτικό μέ τό ὅποιο συζοῦν. Τότε καθένας νοιώθει τό δέος τῆς ἐκτροπῆς. "Αν τό κράτος δολοφονεῖ χάνονται ὅλες οἱ ἐγγυήσεις τῶν νομίμων προθέσεων καί τῶν ἱερῶν καθημερινῶν πράξεων. Ἡ ρουτίνα ἀπειλεῖται. Ἡ ἴδια ἡ ἀναρχία ἀμφισβητεῖ τήν ζωὴ. Μέ τὴ δολοφονία τοῦ Παναγούλη δολοφονεῖται τό αἶσθημα ἀσφάλειας κάθε δημοκρατικοῦ πολίτη. Αὐτό πού οἱ δημοσιογράφοι ὀνομάζουν ὑγιά ἀντίδραση τοῦ λαοῦ, εἶναι τό ἐνστικτομορπὸς στή γενίκευση τοῦ θανάτου καθ' ὅσον τό κράτος ἔχει τὴ δυνατότητα μαζικῶν δολοφονιῶν. Νά ἀποκαλυφθεῖ πῶς αὐτοὶ γιά τοὺς ὁποίους πλήρωνες καί τοὺς ὁποίους οἱ θεομοὶ καί οἱ μῦθοι σου χρόνια ἐκπαίδευαν στό νά σοῦ ἐξασφαλίζουν τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς σου γιά τήν ὁποία ἀπὸ μόνος σου δέν ἔχεις καμιά ἐγγύηση, εἶναι δολοφόνους, μοιάζει μέ τό νά ἀποκαλυφθεῖ σέ χριστιανὸ πού τήρησε ἐφ' ὅρου ζωῆς τίς ἐντολές τοῦ θεοῦ πῶς δέν ὑπάρχει κόλαση καί παράδεισος ἀλλὰ κόλαση σκέτη. Ὅλοι μαζί ὅσοι ἀνταγωνίζονται στό σκληρὸ παιγνίδι τῆς ἐξουσίας, βασανιστές καί θύματα καταναλώνουν τεράστια προσπάθεια γιά τὴ συγκάλυψη. Τοῦ λοιποῦ θά ἐμπορεύονται καί θά ἀξιοποιοῦν τὴ πολιτικὴ δολοφονία στὰ πλαίσια ἑνὸς καθιερωμένου σχεδίου. Ὁ λαὸς πρέπει νά βλέπει θύματα καί τιμωρίες, γιά νά ἀποκαθίσταται στὴ συνείδησή του τό δίκαιο. Καί νά ἐξουσιοδοτεῖ τὴν ἀστυνομία πάνω στό πάθος ἢ τὴν αὐτοκαταστροφὴ, στό ἀδιέξοδο κάποιου ἰδεαλισμοῦ πού πολλές φορές εἶναι τό "ποινικὸ ἐγκλημα".

Ἡ διαλεκτικὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἀστυνομία ἐγκαθιστᾷ τὴ λειτουργία της στό κέντρο τοῦ καθεστώτος ἔχει κάπως ἔτσι: Ὑπάρχουν ἐγκληματίες πού ἀπειλοῦν τὴ κοινωνία. Ἡ κοινωνία ἀπεκδύεται τὴν εὐθύνη τῆς "ἀνεύρεσης" καί τῆς "τιμωρίας". Τὴν ἀναθέτει σέ εἰδικούς καθὼς εἶναι ἀπασχολημένη μέ τὴν "παραγωγή". Οἱ εἰδικοί ἔχουν κάθε δικαίωμα πάνω στοὺς ἐγκληματίες. Τό πολὺ-πολὺ νά προκαλέσουν τὴ κοινὴ γνώμη. Ἀπὸ ἕνα σημεῖο καί πέρα οἱ εἰδικοί μέ τὴ δύναμη πού κατέχουν ζητοῦν τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῆς κοινωνίας (λαϊκὸς ὁρος-χαφιεδισμός). Μιὰ δεδομένη στιγμή οἱ εἰδικοὶ ἀρχίζουν καί βλέπουν σάν ἀπειλὴ καί ὄριο τὴν κοινωνία γιά τό "καθεστὼς" τους. Τότε τὴν ἀντιμετωπίζουν σάν ἐγκληματία. Οἱ ἄνθρωποι ἀντιδρῶν σ' αὐτὴ τὴ τελευταία φάση μέσα στὴ γενικὴ προκατάληψη ὅτι μάχονται πρόσωπα καί ὄχι θεσμούς. Ἡ ὅτι οἱ θεομοὶ αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ

άνευ αλλά τό λάθος βρίσκεται στην έκτροπή και την αούαιρεσία. "Ετσι μέσα στη πλάνη και τό μύθο τό "άστυνομικό" πρόβλημα γίνεται "πολιτικό" όταν τό καθεστώσ δέν έχει νά χάσει τίποτε-άποχουντοποίηση-ή όπου έχει νά χάσει τά πάντα-Πολυτεχνείο-άλλος τρόπος δέν υπάρχει.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Σ' αυτό τό κεφάλαιο δέν αναφέρθηκαν οι δολοφονίες του Γουέλτς και του Μάλλιου γιατί νομίζω πώς δέν θά είχα κανένα σχόλιο νά κάνω πάνω σέ δυό γρίφους πού τό αξιοθαύμαστο τους είναι ή πλήρης όργάνωση. Νά λύνει άστυνομικά προβλήματα ένας άνειδίκευτος σημαίνει πώς σίγουρα θά βρεί τό μπελά του από τους είδικούς. Έξ άλλου αυτό πού ήθελα νά πώ ή ανάγκη δηλαδή νά αλλάξει ή προσευχή του χριστιανού και νά λέει: Θεέ φύλαξέ με από τό κράτος και την άστυνομία γιά σήμερα και γιά πάντα· νομίζω πώς τεκμηριώνεται στίς πολιτικές δολοφονίες πού σχολίασα.

...ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

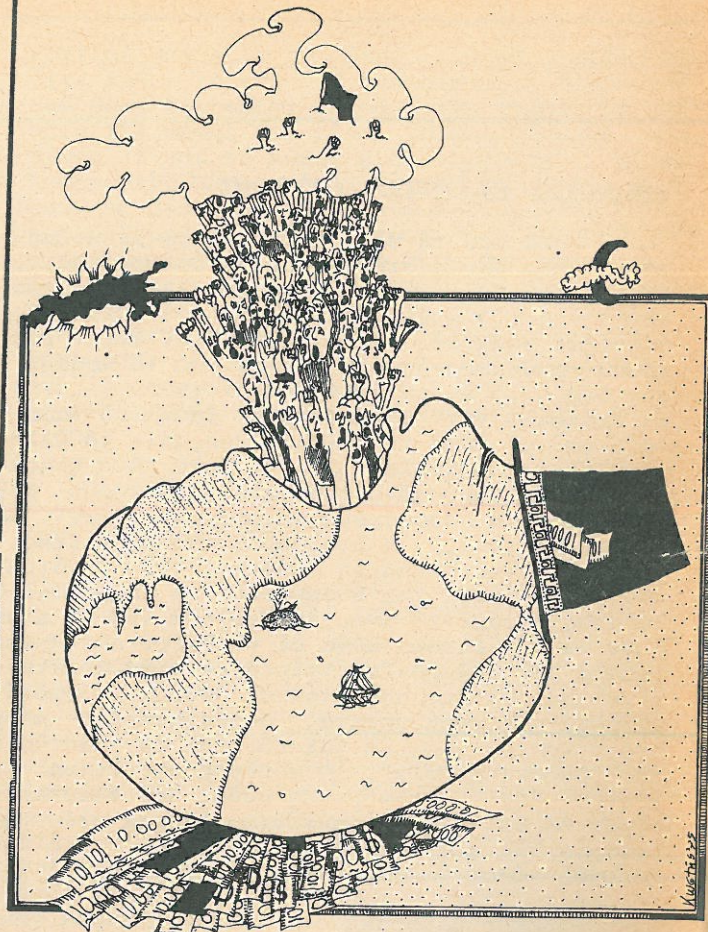
Οι εκλογές είναι τό άποκορύφωμα της προσπάθειας των γραφειοκρατών νά διαμορφώσουν ιδεολογικά και λειτουργικά τόν φοιτητικό χώρο έτσι, ώστε νά τόν χρησιμοποιούν σάν όργανο έξαπάτησης, άστυνόμευσης και καταστολής των λαϊκών μαζών.

Η (λειτουργική) συμμετοχή στό "φοιτητικό κίνημα" σημαίνει θετική συμμετοχή στην παραπάνω προσπάθεια.

Τά "έκλογικά προβλήματα" και οι "προοδευτικές" προοπτικές πού χαράζουν τά όργανα του "φοιτητικού κινήματος" αποτελούν άπάτη και μόνο άπάτη είτε πρόκειται γιά τό "χτύπημα της δεξιάς", είτε γιά "τή δημοκρατική ένότητα", είτε γιά "τόν αντιϊμπεριαλισμό" και τά υπόλοιπα συναφή· βρίσκονται όλα μέσα στά πλαίσια του θετικού, γιά τόν καπιταλισμό, ρόλου των γραφειοκρατών, πού αγωνίζονται γιά την συντήρηση του ή την άναπαραγωγή του σύμφωνα μέ τό άνατολικό πρότυπο.

Τό πραγματικό (και μοναδικό) πρόβλημα πού υπάρχει είναι ή ένότητα των επαναστατημένων σπουδαστών. Αυτών πού δηλώνουν έμπρακτα ότι ή άστική ζωή είναι άθλια, οι άστικές σταδιοδρομίες γελοίες κι' ότι δέν πρέπει νά ένσωματωθούν σέ κανένα μηχανισμό συντήρησης της καπιταλιστικής κοινωνίας (βλέπε καριέρα-Πανεπιστήμιο, Κ.Κ. και άλλα παρεμφερή) αλλά νά την άμφισβητήσουν ολοκληρωτικά, πραγματώνοντας μιá ριζική κριτική σ' όλες τις όψεις της ζωής /πολιτική, έρωτική, πολιτιστική, διανοητική, σπουδές/). Γιά τή σπουδάζουσα νεολαία πού έξεγείρεται, δέν υπάρχει άλλος δρόμος από την έμπρακτη και ολοκληρωτική κριτική του τρόπου ζωής πού της υπαγορεύει τό σύστημα και την συγχώνευσή της μέ την υπόλοιπη έξεγεγερμένη νεολαία και τή μάζα των εργαζομένων, στόν άγώνα γιά την άνατροπή της έκμεταλλευτικής κοινωνίας Δύσης κι' Ανατολής και την γενικευμένη κοινωνική άπελευθέρωση των ανθρώπων.

*Οι φράσεις μέσα σέ εισαγωγικά είναι από τή "ΜΙΣΕΡΙΑ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΚΥΚΛΩΝ", "Πεζοδρόμιο" No 1 έκδ. "Διεθνής Βιβλιοθήκη".

ΧΩ- ΡΙΣ ΤΙ- ΤΗΟ

"Όταν όλα βαραίνουν πάνω στό στήθος σου δέν έχεις παρά νά άρνηθείς τό βρώμικο κόσμο πού στηρίζεται στην συνενοχή των τραυματισμένων έξάρσεων μας. Πρίν ακόμα καταλάβουμε τί μας συμβαίνει έχουμε υποστεί άπώλλειες ολοκληρωτικές. Καθώς τίποτα δέν μας ξαναδίνεται σάν εύκαιρία νά έπανορθώσουμε νομίζουμε πώς

ή εύθύνη είναι δική μας. Μιά ζωή ένοχών μας συμπίε-
ζει στην ιδέα πώς δέν εί-
μαστε ικανοί για τό καλύ-
τερο δυνατό κόσμο. Κι όμως
ή μόνη μας εύθύνη είναι
πού δέν κραυγάζουμε όταν
θέλουμε κι όπου μπορούμε.
Τό πρώτο μάθημα πού παίρ-
νουμε είναι πώς δέν υπάρ-
χει κάτι σταθερό πού νά
μήν εξαρτάται από τή "δια-
λεκτική" του Παπα του δά-
σκαλου του πλούτου της έ-
πιτυχίας του Κομματικού ή
του διαβόλου. Χανόμαστε μέ-
σα στην έλλειψη κάθε άσφα-
λους κριτηρίου και άρχης
κι έτσι μένει ο φόβος μέσα
στό ρευστό περιβάλλον πώς
κι εμείς δέν είμαστε παρά
τό ρευστό μιας υπέρτατης
νομοτέλειας πού μας κινεί.

Η συντριμμένη άθωότητα έ-
πιζητάει στη τέχνη μια εύ-
καιρία για νά χαρίσει ένα
ξαλάφρωμα στη ζωή μας. Ζη-
τάμε φίλους για νά έπιβε-
βαιώνουμε μ' αυτούς την άν-
θρωπινότητά μας και νά χαι-
ρόμαστε μ' όλες τις δυνατό-
τητές της. Αυτό πού ζητάμε
σάν χαρά της ζωής τό βλέ-
πουμε πώς συμβαίνει στά
"εύθυμα" διαλλείματά της.

Εμείς οι ίδιοι έχουμε πι-
στεύ πώς ή ζωή είναι μια
σοβαρή υπόθεση. Μιά στρα-
τιωτική άγγareία πού πρέ-
πει νά την υποστούμε. Για
τούς άντρες εκεί κρίνεται
και ή υπόστασή τους. Οι
ίδιοι οι νταβατζήδες μας
οργανώνουν τά διαλλείματά
μας. Τηλεόραση, σινεμά,
θέατρο, μπουζούκια, ποδόσ-
φαιρο, όλα είναι κάτω από
τόν έλεγχο των πατριωτών.
Όταν τό μίσος μας για τό
συρφετό της υποκρισίας, μας
οδηγήσει ως τό κόμμα και
τό μεγάλο τιμωρό των Καπι-
ταλιστών κάποιος Λένιν ή Μάο
εκεί μας περιμένει ή δεύ-
τερη συντριβή. Όλα τά δι-
κά μας όνειρα πρέπει νά
συρικνωθούν χάριν της σκο-
πιμότητας. Η έγκλοβισμένη
γλώσσα μας πρέπει νά παρα-

μείνει σιωπηλή χάριν της
κομματικής γλώσσας και τό
υπόγειο ρυάκι της ποίησης
πού ρέει στό καθένα μας
και πού μόνο ο έρωτικός
σύντροφος τό ξυπνάει πού
και πού πρέπει νά μείνει
μυστικό γιατί δέν είναι πα-
ρά "μικροαστικός συναισθη-
ματισμός".

Έχουμε πεισθεί πώς κάθε
σοβαρή υπόθεση-όπως ή ζωή-
είναι στερημένη από την ά-
πόλαυση. Αυτή είναι ή ιδέα
της καπιταλιστικής σοβαρό-
τητας. Όταν ή δραστηριό-
τητά μας είναι ξεκομμένη
από μας χωρίς άρχή, τέλος
προορισμό και νόημα, γίνε-
ται σίγουρα φρικτό βάσανο.
Δίνουμε όλη τή ζωτικότητα
μας τό σώμα και τό πνεύμα
τό γέλιο και τόν έρωτα για
νά τρώμε όλο και πιο καλά.
Όπου κάποια στιγμή κι αυ-
τό γίνεται χωρίς νόημα, κα-
θαρός παραλογισμός. Όταν
άρχίζει ή άναζήτηση του
λάθους όλοι έχουν κάποιο
άλλοθι. Η οίκογένεια πού
θέλησε νά μας προστατεύσει
από τόν έχθρικό κόσμο και
κατέστρεψε όλη τή παρθενι-
κή άφέλεια. Πού καθιέρωσε
σάν τρόπο ζωής τή δυσπισ-
τία άπέναντι στό κόσμο. Ο
δάσκαλος πού θέλησε νά μας
φορτώσει "προσόντα" για τή
μελλοντική ψωμοζήτηση. Ο
στράτος πού δέν έκανε παρά
τό καθήκον του ώστε νά μας
παραδώσει άντρες στην κοι-
νωνία. Η πατρίδα γιατί εί-
ναι μεγάλη και ιερή. Τό
κόμμα γιατί αυτό λέει τό
πολιτικό γραφείο και τά υ-
πόλοιπα είναι λάθος έντί-
μηση ή προβοκάτσια.

Στό τέλος οι μόνοι χωρίς
άλλοθι είμαστε εμείς δηλα-
δή όλοι. Εμείς πού άνακα-
λύψαμε πώς κάθε υποχώρηση
τή πληρώσαμε μέ αίμα. Τήν
πληρώσαμε μέ κομματάκια ά-
πό τή ζωή μας. Εμείς πού
δέν μπορούμε νά αποζημιω-
θούμε για τή καταστροφή μέ
τίποτε. Εμείς πού ασχολού-

μαστε μέ την ένταξη της χώρας
στην ΕΟΚ ξέροντας πώς

δέν πρόκειται νά μας δώσει
τήν άπωλεσμένη χαρά της άν-
θρώπινης σχέσης και πώς αυ-
τό δέν αντικαθίσταται μέ
φθηνότερο Όλλανδικό βού-
τυρο.

Κοιτάξτε όλοι οι σοφοί κυ-
βερνήτες οι δάσκαλοι οι κα-
θηγητές οι άστυνομικοί οι
στρατηγοί τί γλώσσα χρησι-
μοποιούν. Όλοι άποφεύγουν
νά πουν κάτι συγκεκριμένο.
Γενικά κι άόριστα μας υπο-
καθιστούν σάν νοήματα. Ο
έλληνικός λαός, τό συμφέ-
ρον της εργατικής τάξης ο
πατριωτισμός επιβάλλει.
Φυσικά τίποτε από όλα αυτά
δέν έχει όνομα και διεύθυ-
νη για νά μπορεί κανείς
νά συναντηθεί μαζί του.

Όμως για τήν καλή μας δι-
αγωγή πού τόσο έντιμούν
και τόσο έντιμούμε τή νο-
μιμοφροσύνη δηλαδή, μας
δίνουν τό δικαίωμα νά έπα-
ναλαμβάνουμε ότι θά έλεγαν
οι ίδιοι. Κάθε άλλο έκ του
πονηρού. Πνιγμένοι μέσα
στά σκουπίδια των μεγαλου-
πόλεων και αδύναμος ο καθέ-
νας άτομικά μπροστά στη
συγκατάνευση της τεράστι-
ας άνθρωπομάζας νομίζουμε
ότι είμαστε μόνοι. Στο κα-
θένα άνθρωπομορφο ρομπότ
πού τρέχει για τή δουλειά
του ή δυστυχία και τό αίσ-
θημα της προσωπικής άποτυ-
χίας έχει στήσει χιλιάδες
ένέδρες και τόν έξαντλεί.
Ακόμα και στό χαμογελαστό
ρομπότ, αυτό τό άνθος της
περισπούδαστης διαλεχτικής
βλακειάς πού λέγεται κνί-
της όλα είναι έτοιμα νά
καταρεύσουν μόλις ή φωτιά
του έρωτα λειώσει τις γρα-
φειοκρατικές φιλοδοξίες

του. Δέ λέω πώς τά πάντα
μπορούν νά επιδιορθωθούν.
Ισχυρίζομαι πώς ο καθένας
μπορεί και πρέπει νά βάλει
τέλος στό προσωπικό του
έμπαιγμό φωνάζοντας πώς δέ
παίρνει τά φύκια για μετα-
ξωτές κορδέλλες πιά. Τότε
μπορούμε νά δούμε λίγο κά-
τω από τή μύτη μας πού εί-
ναι ή επόμενη στιγμή του
μέλλοντος.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΥ

Σκηνή Θρίλερ: Ο μασκοφόρος πρωταγωνιστής, προχωρεί να στραγγαλίσει το θύμα του. Είναι ο δαίμων του σκότους και της анаρχίας.

Είναι ο προβοκάτορας που απειλεί το λαό. Αυτό που φουσκώνει στο στήθος του είναι ο ασύρματος που επικινδυνεύει με τη CIA.

Ρωμαντική Σκηνή: Είναι ο εκδικητής Ζορρό. 'Αστοί τρέμετε. Μικροαστού πληρώστε φόρους, για να ενισχυθεί ο εξοπλισμός των Σ. Ασφάλειας.

Δημοκρατική Έκδοχή: 'Ασύλληπτος ο μασκοφόρος. 'Η αστυνομία συλλαμβάνει δημοκρατικούς παλίτες, όπως ένα καλόβολο δημοσιολόγο της Αύγης. 'Η αστυνομία επιδεικνύει υποπτη άνοχη.

Κ.Κ.Ε. έσωτερικού:

Οι προβοκάτορες έδρασαν και πάλι χάλη στην άνοχη της αστυνομίας. 'Εφ' όσον η Κυβέρνηση δεν προχωρεί σε πλήρη αποχουντοποίηση οι δημοκρατικές δυνάμεις πρέπει να συσφύγγουν την ενότητά τους. 'Η Κυβέρνηση οφείλει να βγάλει τα συμπεράσματά της από τα θλιβερά γεγονότα της πρωτομαγιάς (Σημείωση. 'Η ανακούινωση προέρχεται από το μαγνητόφωνο της Κ.Ε. γιατί όλα τα μέλη λόγω της άργίας ήταν εκτός 'Αθηνών. Όπως είναι γνωστό όλα τα Κ.Κ. έχουν εγκατεστημένο ένα μαγνητόφωνο που είναι ρυθμισμένο να λέει τα ίδια σ' όλες τις περιπτώσεις και σε όλες τις χώρες. 'Ετσι π.χ. ο Σ. Καρύλιο αν έρωτηθεί για τα γεγονότα της πρωτομαγιάς θα πει τα ίδια με το Μπ. Δρακόπουλο. Δηλ. δεν επέμβαίνω στα έσωτερικά των άλλων κομμάτων... αντικειμενικά πρόκειται περί προβοκάτσιας... σ' αυτές τις στιγμές χρειάζεται η ενότητα όλων...)

Κ.Κ.Ε. έλληνικό υποκατάστημα: 'Η μεγάλη πείρα, που αντλήσαμε κατά την συνεργασία μας με το γερμανικό φασισμό, υπό την λαμπρή καθοδήγηση του 'Ιωσήφ Στάλιν και τα συμπεράσματά μας από τον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο, μας πείθουν πως οι αναρχικοί της φωτογραφίας έχουν σχέση με το Καλέτση. Δεν έχει σημασία αν αυτό είναι ακριβώς αληθινό. - 'Η αλήθεια δεν είναι πάντα επαναστατική. - 'Η ουσία βρίσκεται στην έξοιωση του έχθρου. Χτυπήστε πριν πληροφορηθείτε. Δολοφονείτε πριν το θύμα μιλήσει. (Σημείωση: Οι οδηγίες που δημοσιεύουμε, προέρχονται από το βιβλίο του Ι.Β. Στάλιν: 'Αναμνήσεις από τη συνεργασία μου με το Χίτλερ. 'Εκδοση Σιβηρίας.)

Έκδοχή του 'Εθνικόφρονος Κ.Κ.Ε. (ΕΚΚΕ): 'Εμεϊς οι δημοκρατικοί αγωνιστές έμποδίσουμε τους αναρχικούς, να στήσουν οδοφράγματα και να καταστρέψουν αυτοκίνητα που αποτελούν ξένη ιδιοκτησία. 'Εμεϊς σεβόμαστε τα αυτοκίνητα που αποτελούν αγαθό του λαού. Κατά τη σοφή συμβολή του Χούα Κοϋο φέγγει κάθε πρώτος γραμματέας επιτρέπεται να έχει ένα. Παρ' όλα αυτά η αστυνομία και οι αναρχικοί μας έπετέθηκαν. 'Υπερασπιστήκαμε το κεντημένο με αγώνες δικαίωμα, μιας βόλτας ως τη Καισαριανή. Τα κεφάλια των αναρχικών που σπάσαμε έπρεπε να αποτελούν έγγυηση της ώριμότητας της πολιτικής γραμμής μας και να μην σερνώνουμε στα δικαστήρια. 'Αλλά η πατρίδα μας είναι χώρα χωρίς δικαιοσύνη. Θα νικήσουμε. Όποιος τό λαό χτυπά τη πατρίδα ξεπουλά.

ΚουΚου Ε ΜουΛου ή ΜουΛου ΚουΚου Ε:

Οι αναρχικοί είναι λίγοι νέοι ρωμαντικοί και άφελεις και οι αρχηγοί τους όργανα της ασφάλειας. - Είναι τσιτάτο από τα γερωντικά έργα του Στάλιν την έφαρμογή του όποιου ξέρουν καλά οι Τροτσκιστές. - 'Η έπίθεση της Κυβέρνησης έναντι των δημοκρατικών οργάνωσεων του λαού είναι μια νέα πρόκληση των υπερδυνάμεων. Τη πατρίδα ξεπουλά όποιος τό λαό χτυπά. (Σημείωση: Δεν ξέρω σε τί διαφέρει τό ΚουΚουέ ΜουΛού από τό ΜουΛού ΚουΚουέ. Αυτά όμως, ισχυρίζονται ότι είναι διαφορετικά. Μέχρι χθές νόμιζα πως τά "βρασμένα φασόλια" είναι τό ίδιο με "φασόλια βρασμένα". Τώρα ξέρω πως αν τά "βρασμένα φασόλια" καταθέσουν νομοτύπως τον τίτλο τους τά άλλα βρασμένα φασόλια δεν μπορούν να φέρουν τον ίδιο τίτλο. 'Ετσι αναγκάζονται και ονομάζονται "φασόλια βρασμένα".

'Η έπιστήμη στην υπηρεσία του λαού.

Σύντροφος μαθηματικός πτυχιούχος μάς έδωσε την παρακάτω έκδοχή του προβλήματος.

Σύμφωνα μέ τήν μοντέρνα "Άλγεβρα ίσχύει ή μεταθετική ιδιότητα: μύ πλήν λάμδα επί κάπα επί κάπα επί έψιλον ίσον μέ κάπα επί κάπα επί έψιλον επί μύ πλήν λάμδα:

$(\mu-\lambda) \cdot K \cdot K \cdot E = K \cdot K \cdot E \cdot (\mu-\lambda)$

Κ.Ο.Μαχητής: 'Ακλόνητοι στίς θέσεις μας από τίς 12 ως τίς 12.15'. Τότε έχοντας σίγουρες πληροφορίες ότι ώρισμένα άτομα θά έκτρέψουν τή συγκέντρωση του σκοπού της καί κρίνοντας τίς υποκειμενικές καί αντικειμενικές συνθήκες άσύμφορες, άπαγκιστρωθήκαμε. 'Ως έκ τούτου οί κύριοι του Κ.Ε. ούδεμίαν σχέσηιν έχουν μέ τά έκτροπα ώρισμένων άνευθύνων ατόμων. 'Ο κόσμος θά γύνει 'Ελληνικός Κόκκινος, Σοσιαλιστικός.

'Αναρχική άποψη: 'Από τότε πού οί σύντροφοί μας σκοτώθηκαν στό Σικάγο, καμιά πρόοδο δέν έγινε προς τόν Κομμουνισμό καί τήν 'Ελευθερία. Καπιταλιστές καί γραφειοκράτες έκμεταλλεύονται καί καταπιέζουν Δύση καί 'Ανατολή. 'Η στάση μας τή πρωτομαγιά είναι μια στιγμή του άγώνα για τή χειραφέτηση τών καταπιεσμένων.

Απομυθοποίηση της φωτογραφίας: Λοιπόν αυτός ό άνθρωπος έχει βάσει κουκούλα για νά μήν αναγνωρίζεται από τά όργανα Δημ.Τάξεως.

Γιά τούς δημοσιογράφους: Δημοσιεύτηκε στίς έφημερίδες, ή πληροφορία, ότι στον έορτασμό της πρωτομαγιάς στό Παρίσι πήραν μέρος στρατιωτικού, νομίζουμε πώς οί μεταφραστές έπρεπε νά γράφουν φαντάροι, πού φοροῦσαν κουκούλες για νά μήν αναγνωρισθοῦν. 'Ερώτηση: ήταν συνεργάτες του Σαλάν ή "σκέτοι φαντάροι";

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ - ΚΡΑΚ

με συνειδηση αντιστασης. στις πηγες της ανατροπης

Έπειδή όλος ο κόσμος μίλησε, έκρινε, συζήτησε τό γεγονός της έκτέλεσης Μάλλιου, έκφράζοντας απλά κι ούσιαστικά τήν γνώμη του, όπως και για κάθε γεγονός που έπηρεάζει τήν καθημερινή του ζωή· έπειδή τά κόμματα, οί "πολιτικοί άνδρες", οί όργανώσεις, οί πρώην αντιστασιακοί...τρέξαν νά πάρουν θέση και φυσικά για "λόγους πολιτικής κάλυψης" δέν μιλήσανε ανοιχτά (όπως όταν είσαι πρόσωπο μέ πρόσωπο), αλλά προσπάθησαν νά διαστρεβλώσουν τό γεγονός διαφημίζοντας απλώς, μέσω του γραφείου τύπου τους, κάποιο άπ'τά κόμματά τους-έμεϊς αποφασίζουμε νά τό αναλύσουμε, νά ψάξουμε νά καταλάβουμε όπως κι οτιδήποτε συμβαίνει στην καθημερινή μας ζωή κι ιδιαίτερα όταν ένγράφεται σάν γεγονός.

Υπάρχουν πράγματα στά όποια μιά συζήτηση μπορεί νά μπει μπροστά κι άλλα στά όποια τό ίδιο τό γεγονός μιά πού έρχεται από παράνομη λειτουργία απλώς έπιτρέπει ύποθέσεις. Σαφές είναι πως για τήν αντίληψη του ίδιου του γεγονότος, συνολικά δηλαδή, είναι πρωταρχικό πως ό καθένας νοιώθει τέτοια γεγονότα, πως έχει μάθει τήν συνειδησή του νά τά βλέπει, πως άντιδράει ό ίδιος στην καταπιεστική καθημερινότητα.

Γραφολόγοι σοφοί βουτηγμένοι στή μελέτη των προκυρήξεων πού αναλάμβαναν τό γεγονός Μάλλιου και τήν έκτέλεση Γουέλς, "Διεθνείς πράκτορες σέ Έλληνικό άνθρωποκυνηγήτό", τά Γραφεία Τύπου των άριστερίστικων κομμάτων παίρναν και δίναν σέ "δηλώσεις νομιμοφροσύνης", οί φασίστες τά χάσαν πού οί έπαναστάτες κάνουν κάτι κι άπαντήσανε μέ βόμβες και προκλήσεις, τά διεθνή πρακτορεία της σαπίλας κινητοποιήσαν όλες τίς δυνάμεις τους, ό τύπος, τά κόμματα, τό ραδιόφωνο, ή τηλεόραση...σένα όργειο βλακειάς-τό θεαματικοποιημένο γεγονός τεράστιο βύθισε στή σιωπή και κάλυψε τήν ούσία της πράξης αυτής.

Στήν ούσία κάνουντας έλεγχο στίς δομές των πολιτικών κωδίκων, στη λογική πού έπιτρέπει τήν ύπαρξη τέτοιων παραπλανητικών φορέων της κοινής γνώμης, στην ανάγκη ή κοινή γνώμη νά φέρεται και νά τήν περιφέρουν, προσπαθώντας νά άπομυθοποιήσουμε πράξεις παγιδευτικές του άνθρώπινου δυναμικού, νά φανερώσουμε τούς κατασκευαστικούς μηχανισμούς του θεάματος και τόν παραπλανητικό σκοπό ύπαρξής του κλπ, κλπ- ψάχνουμε στίς πηγές της άνατροπής. Πιστεύοντας πως έτσι συνεισφέρουμε στην άπολευθέρωση θεωρείας και πράξης μόνι πιό έπαναστατικό ύπάρχει τήν έρευνα για τήν αλήθεια, τήν κοινοποίησή της και τήν προσπάθεια κάποτε νά ύπάρξει σάν γνώμονας για μιά έπαναστατική κοινωνία.

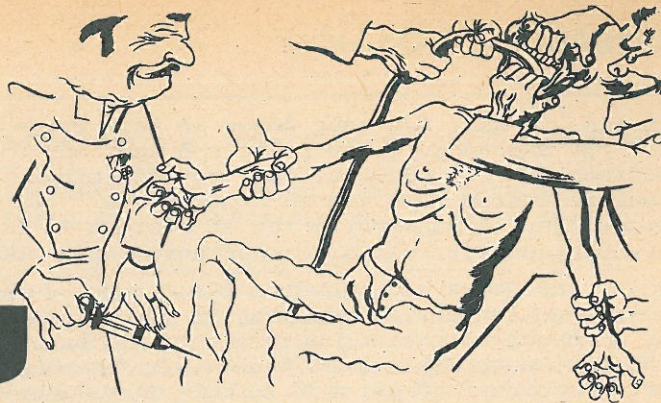
Τήν όργάνωση 17 Νοέμβρη δέν τήν γνωρίζουμε - και πως άλλοιως γίνεται φυσικά! Μπορούμε ν'άναρωτηθούμε όμως μερικά πράγματα πού βγαίνουν από τήν πράξη της έκτέλεσης Μάλλιου, ακόμα και για τήν φύση της όργάνωσης αυτής. Πολιτική σχολαστικότητα και στενοκεφαλιά μέ τήν έννοια του "άντε νά βρούμε πού διαφέρουμε και πού διαφωνούμε" είναι πάντα έξω από τίς προθέσεις μας για κάθε πολιτική πράξη όπου προσπαθούμε νά βρούμε τά στοιχεία εκείνα πού έπιτρέπουν μιά έπαναστατική άπολευθερωτική ανάπτυξη των ίδιων των ανθρώπων πού συμμετέχουν αλλά και της πραχτικής τους-και γιατί βρέ άδερφέ, όπως θάλεγε ένας σύντροφος οί πράξεις μιλάνε από μόνες τους. Τό άν μιλάνε όμως και σέ ποιούς και τί λένε, άπευθύνεται στή συνεύδηση του καθενός, δέ θά άφεθούμε σέ στατιστικές γενικεύσεις και σέ παραμυθένιες περιπλανήσεις ψάχνοντας νά δούμε άν ζύμωσε τό ζυμάρι-μιά πού δέ βλέπομαστε και δέ βλέπουμε τούς άλλους σά ζυμάρι.

Κάτω από τή σκέψη λοιπόν καμιάς όρθης γραμμής αλλά μέ τή σοβαρότητα και τήν ύπομονή μιās μεθόδου πού έπιτρέπει τεχνικά τήν φανέρωση των προβλημάτων γίνεται αυτή ή ανάπτυξη-έτσι χωρίς νά ψάχνουμε νά γίνουμε "οί άγιοι της άντικειμενικότητας", θέλουμε νά πιστεύουμε πως είμαστε άπολευθερωνόμενοι έπαναστάτες μέ συνειδηση αντίστασης, έτσι, μέσα από μιά προσωπική ιστορία ό καθένας έτσι και μέ μιά ιστορία όμάδας θέλουμε νά ελπίζουμε πως άπολευθερώνουμε τόν λόγο και τόν έπαναστατικοποιούμε, μιλώντας έτσι.

πολιτικές πρωτοπορειες συνεργατες και στηριγματα της διεθνους τρομοκρατίας του κεφαλαιου

Ο κόσμος κατάλαβε τήν πράξη αυτή, έως πού μέρα μέ τή μέρα μέ δηλώσεις κι ανακοινώσεις των "έπίσημων φορέων του καπιταλισμού ή της έπανάστασης" τόν στρίμωξαν στο άδιέξοδο της γενικής παραπλάνησης. Έχουν καταδικάσει τό λαό στην άδράνεια, παγιδευμένος ό ίδιος στά γρανάζια της περίπλοκης καθημερινότητας. Μιά φορά στά τέσσερα χρόνια πρέπει νά κάνει μιά παραπλανητική χειρονομία πού δήθεν του έξασφαλίζει τήν συμμετοχή στα κοινά, χωρίς δυνατότητα έλεγχου πάνω στους έκλεγόμενους δυνατότητα άνακλητότητας και βασικά χωρίς νά ξέρει και νά έχει διαλέξει αυτό τό σύστημα έκλογής και τήν ύπαρξη "πολιτικής έξουσίας". Άλλη δουλειά κανονικά δέν έπρεπε νά έχει μιά "συγκεντρωτική" όμάδα ανθρώπων παρά τόν συντονισμό τήν έκτέλεση και τή λήψη πρωτοβουλιών μόνο κάτω από τό πρίσμα του άμεσου έλεγχου των πράξεών τους, τήν άνακλητότητά τους και τήν έ-

ΕΚΤΕ- ΛΕΣΗΣ ΜΑΛΗΛΙΟΥ

λευθερία μετασηματισμών στο συντονιστικό όργανο έτσι πού νά μή γραφειοκρατικοποιείται καί δημιουργεί μιιά αὐθαίρετη ἐξουσία. Ὁ λαός ἐπιβιώνει στή σιωπή καί στή σιωπή καί τήν ἀνωνυμία ἀντιστέκεται καθημερινά-ὅσο αὐτό γίνεται. Ὁ λαός κατάλαβε κι οἱ αὐτόκλητες πρωτοπορεῖς τοῦ κατὰλληλα διαφημιζόμενες γίνανε ἡγεσίες ἐνός λαοῦ πού ζεῖ στή σιωπή, κρυφά κι ἀπό κάτω, στό περιθώριο, χωρίς νάχει βρεῖ καί πεῖ πολλές φορές τίς βαθύτερες ἀνθρώπινες ἐπιθυμίες του-γιά λόγους πολιτικοῦ κύρους ἢ ἡλίθιας στενοκεφαλιάς ἔκαναν πῶς δέν κατάλαβαν. Ἔκαναν πῶς δέν κατάλαβαν ἢ δέν κατάλαβαν πράγματι τό ἴδιο κάνει, γιατί προσπαθοῦν πάντα νά ἀποπροσανατολίσουν τό λαό γιά νά ἀπομονώσῃ τίς πιό ὑγιεῖς ἀνθρώπινες συνειδήσεις, πού δέν ὑποκύψανε σέ συμβιβασμούς γιά τήν ἱκανοποίηση προσηπικῶν φιλοδοξιῶν-πού δέν ὑποκύψανε καί δέ συμβιβάστηκαν μέ τή μίζερη ἢ τή θαυματική καπιταλιστική πραγματικότητα.

Γιά νά μή πέφτουμε σέ παγίδες καί μύθους. Ἡ ἐξουσία ἤξερε πολύ καλά μόλη αὐτή της τή πραχτική, τί θά συμβεῖ καί ἀπό "ποιούς" καί στήν Ἑλλάδα καί θωρακίζοταν καλά-ἀπλῶς προσπαθοῦσε νά τά ἀναβάλει καί νά προλάβει τά γεγονότα αὐτά. Οὔτε οἱ νόμοι γιά τά ἐκρηκτικά, οὔτε γιά τίς ἐκτοπίσεις, οὔτε ἡ στάση της μέ τόν πόλε κι οἱ συνακόλουθοι νόμοι γιά τήν καταστολή τῆς τρομοκρατίας δείξαν ἀγνοία.

Ὁ "ἀνανεωμένος" Καραμανλῆς, γιά νά μιλήσουμε σέ ὕψος παραμυθιοῦ τρόμου, μᾶς ἔσωσε ἀπό τὰ κακά τάνε- καί μᾶς ἤρθε στηριγμένος πάνω στίς καλές αὖρες καί τοὺς οὐνοὺς ροπαλοφόρους-νομίζοντας πῶς ἀφοῦ ἔκανε εἰδικό τμήμα, σιγά σιγά ἡ "κακή φήμη" πού εἶχε ἡ ἀστυνομία θά ἔσβυνε μιιά πού οἱ ροπαλοφόροι εἶναι ξεχωριστό σῶμα. "Ἀλλάξε τόνομα τῆς ΕΣΑ καί τόκανε φρουραρχεῖο καί τοὺς ΕΣΑτζήδες τοὺς ταχτοποίησε σέ κατὰλληλες θέσεις στά σώματα "ἀσφαλείας του"!

Ποιός ἀνθρωπος μέ συνείδηση καί φυσικά τουλάχιστον πληροφορημένος τοῦ τί γινόταν τήν περίοδο τῆς διχτατορίας, δέν σκέφτηκε ἐκεῖνη τή περίοδο τή πράξη αὐτή! Καί ποιός ἀνθρωπος μέ συνείδηση πίστεψε πῶς τό καλομαγειρεμένο πέραςμα χέρι μέ χέρι στρατιωτικῶν-πολιτικῶν μέ εἰδική δόση προσωπολατρίας στόν "ἀνανεωμένο" Καραμανλῆ σήμαινε κατοχύρωση τοῦ λαοῦ! Λέγεται πῶς ἐγίνε ἀλλαγὴ-στήν οὐσία ἀπλῶς ἐπαναφορά, στήν διέξοδο γιά τόν καπιταλισμό, τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ ἀνανεωμένου μέ καινούριους ἥρωες πρός ψήφισιν καί φυσικά ὅλα αὐτά γιά μιιά δυνατὴ δεξιὰ γιά νά φορεθεῖ, πάλι τῆς μόδας, ὁ Καραμανλῆς! "Βάλε σταυρό σαυτόν πού σταυρώθηκε γιά σένα" ἔλεγε ἕνας πολιτευόμενος σέ κάποιο καφενεῖο τῆς Πλ. Ἐξαρχείων, πού εἶχε νοικιάσει γιά νά διαφημιστεῖ. Οἱ πρωτοπορεῖς διαφημίσανε τήν ἀλλαγὴ γιατί παράλληλα διαφημίζανε καί τόν ἑαυτό τους. Ὁ λαός εἶτανε ἐκεῖ πού τόν εἶχανε βάλλει πάντα: στή θέσση τοῦ θεατῆ. Καί τί βλέπει ὁ λαός; Αὐτό πού

λένε οἱ παλιοί: μή μπλέκεσαι μέ τοὺς πολιτικούς καί τή πολιτική "βρωμᾶνε,, - ψέμματα εἶναι;

"Ἡ πῶς τοὺς θεωροῦν ὅλους ψεῦτες κι ἀπατεῶνες πού φτιάχνουν τό πουγκάκι τους καί τό ξαποστέλλουν στήν Ἑλβετία σέ κρυφούς λογαριασμούς; Ἡ πῶς λένε ὅλοι ψέμματα;

Ὁ ἀντιστασιακός" Μαῦρος προσπάθησε νά δημιουργήσει ἕνα θαυματικό γεγονός μέ τό συνέδριό του, ἔτσι πού νά ἀπασχολήσει τήν κοινὴ γνώμη γιά ἀρκετό καιρό (καταλαμβάνοντας τήν πρώτη τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων) ἔτσι πού τελικά νά πάρει τό μέγεθος ἐνός "πολιτικοῦ γεγονότος" στήν σύγχρονη Ἑλλάδα"-τοῦ φάγαν τήν παράσταση, γιατί ἡ δημοκρατία ζεῖ-ἐνῶ ἐκεῖνος τήν ἐντόπισε σάν ἕνα ψυχρό φαινόμενο, τήν ὀργάνωσε λές καί δέ ζεῖ, τήν ταξινόμησε μέσα ἀπὸ ἐκπληκτικῆς ἀγνοίας λόγους τῶν ὁμιλητῶν τῆς ΕΔΗΚ στό συνέδριο, διαφημίστηκε τό κόμμα του πιπιλίστηκε ἡ λέξη σοσιαλισμός μέσα ἀπὸ διαστρεβλωτικὲς πολιτικολογίες ἄλλοτε κενές νοήματος κι ἄλλοτε κομφουζιονιστικῆς...

Κι ἡ δημοκρατία ἔμεινε ἀπ' ἔξω. Ὅταν πληροφορήθηκε τό γεγονός τάχασε καί σκυθρόπιασε"πολύ σοβαρόν τό γεγονός", εἶπε! Τί νόμισε πῶς εἶναι ἡ ὑπόθεση τῆς ἐλευθερίας σκέψης καί πράξης πολιτικό τσαῖ, ὅπου ἀφήνουν τήν πολιτικὴ τους ἔξω ἀπὸ τό φλυτζάνι γιά νά εὐχαριστηθοῦν τό τσαῖ! Τί νόμισε πῶς εἶναι ἡ ὑπόθεση τῆς χειραφέτησης τοῦ λαοῦ πού τόν καταπίεζε, τοῦ ἀναβάλλει τήν ὑπαρξή του, τόν στέλνει νά σκοτωθεῖ ἡ κάθε "πατριωτική" ἡγεσία πού ὑπερασπίζεται τό διεθνές κεφάλαιο, τὴ διεθνή βία καί τρομοκρατία τῶν ἀντιταλιστικῶν καί ἱμπεριαλιστικῶν σχεδίων αὐτῶν πού βαστᾶνε τὰ κράτη καί τὰ παρακράτη, τό διεθνές μοίρασμα τοῦ κόσμου σέ σφαῖρες "ἐπιρροῆς" κλπ. Ἡ διεθνὴς ἰσσοροπία τοῦ ντόπιου καί κατὰ προέκταση διεθνούς κεφαλαιοκρατικοῦ συστήματος κατορθώνεται καί πετυχαίνεται μόνον καλύπτοντας τό ἑσωτερικὸ της χάος καί τήν αὐθαίρεσία, ἀπὸ πράξεις σάν αὐτές τίς εὐτελεῖς καί "κακόγουστες" ἀπαντήσεις τῶν ξετσιπωτῶν "ἡγετῶν" στήν ἐκτέλεση Μάλλιου. Οἱ πολιτικὲς ἡγεσίες πήραν ἀνοιχτά ἄλλη μιὰ φορά τὴ θέσση πού τοὺς πρέπει: τῶν συνεργατῶν μέ τὴ διεθνή καταπίεση, καταστολή κι ἀλλοτρίωση-μέ τὴ διεθνή ἐγκληματικὴ βία καί καταπίεση τοῦ κεφάλαιου καί τῶν ἀφεντικῶν, τῶν διευθυντῶν, τῶν πρακτόρων, τῶν γραφειοκρατῶν καί τῶν ὑπόλοιπων πού τό στηρίζουν δεξιά ἢ ἀριστερά ἀπὸ τόν ἀνθρωπο.

Κάθε φορά πού ὁ λαός τολμάει νά ἐκφραστεῖ (πράγμα πού δέν τό ἐλέγχουν φυσικά-γιατί τότε τί ἐκφραση θάτανε αὐτή!) διαχωρίζουν τήν θέσση τους. Καί πράγματι ἡ θέσση τους εἶναι ἔξω ἀπὸ

τό λαό. Ο λαός δέν τούς έδωσε τή θέση του-
του τήν άποσπάσανε. Δέν διάλεξε ο λαός σάν
σύστημα τόν κοινοβουλευτισμό, του τόν φέραν
καπέλλο-έτοιμη λύση γιά νά διασωθεί καί νά
διαφυλάξει τά συμφέροντά του τό σύστημα κι ο
οικονομικοπολιτικοστρατιωτικός μηχανισμός του

Μόλις μαθεύτηκε τό γεγονός σ' όλους τούς δρό-
μους τής Αθήνας, τά γραφεία, τά μέρη δουλει-
ας ο κόσμος έδειξε πώς κατάλαβε τό γεγονός
τής εκτέλεσης Μάλλιου-οί "πολιτικές ηγεσίες
καί πρωτοπορείες" μέ τό δικό τους βιολί άπασ-
χόλησαν τόν τύπο γιά λίγο...έμάς τί μάς νοιά-
ζει!

πολιτικές καταβολές

Στήν Ελλάδα τό Διεθνιστικό κίνημα, πού βέ-
βαια έχει παράδοση ξεχασμένη καί περιορισμέ-
νης έκτασης, έμφανίζεται νά παίρνει τήν έκτα-
ση του νέου επαναστατικού κινήματος στήν Έλ-
λάδα από μέσα από τήν διχτατορία. Βιβλία, έκ-
δοτικοί οίκοι, οργανώσεις, συζητήσεις κ.λ.π.
Είναι γνωστό τί τεράστιο πολιτικό υλικό μετα-
φράστηκε κι εκδόθηκε τότε, πόσοι εκδοτικοί
οίκοι δημιουργήθηκαν, πόσες οργανώσεις κ.λ.π.
Τό κίνημα διαφοροποιείται καί εξέλισσεται ά-
πό τήν παντοκρατορία του Κ.Κ. Η πολιτική
πραχτική ριζοσπαστικοποιείται.

Συνέχεια όλων αυτών, η περίοδος μετά τήν ανά-
ληψη από τούς πολιτικούς τής έξουσίας, έντείν-
νει τίς διακλαδώσεις καί τίς διασπάσεις στό χώ-
ρο τών ανανεωτών, άμφισβητιών, τής νέας άριστερās
των άριστεριστών κλπ, μέ μιá προσήλωση πού μοιά-
ζει μέ κάμψη λόγω νομιμότητας, στήν έσωτερική πο-
λιτική διαμάχη καί ξεκαθάρισμα. Πράγμα πού είναι
εύνοητο ότι τελικά θά ώφελησει γιατί θά ύπάρχουν
ποιοί ώριμες εύχόμεστε καί ξεκαθαρισμένες από-
ψεις. Πολλοί τό ρίξαν στή φιλολογία καί τήν
άντιστασιολογία καί τά ήμερολόγια κι άλλοι
πάρα πολλοί στίς εκδόσεις καί τίς μεταφράσεις
...κι άλλοι νά πολιτευτούν (ΕΚΚΕ)!

Η πολιτική πραχτική: άπεργίες, συγκεντρώσεις
διαδηλώσεις, παρελάσεις, έφημερίδες κ.λ.π. -
άπασχόλησε καί κράτησε "πολιτικά έν ζωή" πολ-
λούς άγωνιστές, πιστεύουμε πώς έκανε φανερό
όμως πώς δέν άποκτίσανε ούσιαστικά καμιά κοι-
νωνική δύναμη έπιρροής ή πίεσης-γιά τούς νεώ-
τερους μόνο πώς έξασφάλισαν ένα πολιτικό πέ-
ρσασμα, πού άν καί "άκίνδυνο", μπορεί νά είναι
κατάλληλο γιά έπεξεργασία καί γιά έμπειρία.
Επιπλέον κάτι πολύ ούσιαστικό πώς φανερώθη-
καν σέ πολλούς οι παγίδες τής άριστεριστικής
ιδεολογικής συμπεριφοράς, μέ όλα τά παρεκλή-
σια πού στήνει γύρω από τό ΚΚ γιά νά ένταφιά-
σει κάπου τό πολιτικό δυναμικό της καί τίς
γραφειοκρατικές έλπίδες της γιά καταξίωση.

Πιθανόν πάλι νά μή φτάνουν αυτές όλες οι έμ-
πειρίες καί νά μή δοϋμε τούς άγωνιστές των ά-
ριστεριστικών οργανώσεων νά περνάνε σέ πιο ά-
πολευθερωτικές καί ξεκαθαρισμένες μέθοδες πά-
λης, έρευνας καί καθημερινής ζωής. Πάντως ένα
είναι σαφές ότι στό χώρο τής επαναστατικής ά-
ριστερας ύπάρχουν άγωνιστές πού θυμούνται καί
βάστηξαν τήν "άντιστασιακή" τους συνείδηση έ-
παναστατημένη κι έτοιμη πιθανόν γιά ένα μεγα-
λύτερο ιδεολογικό ξεκαθάρισμα γιά μιá πιο ό-
λοκληρωμένη έκφρασή της. Πιστεύουμε πώς μέσα
άπό όλες αυτές τίς πολιτικές διαδικασίες τό-
σων έτών ξεπήδησε κι η όργάνωση 17 Νοέμβρη.

απολευθερωμένο ανατρεπτικό περιβάλλον

Υπάρχουν επαναστατικές πράξεις συνειδητοποί-
ησης, πού άγγίζουν διαφορετικά επίπεδα ένδια-
φερόντων κοινωνικά ή γνωσιολογικά ή άλλα-πού
χειραφετούν διαφορετικά, πού επαναστατικοποι-
ούν. Επαναστατικές πράξεις πού έρχονται από
άτομα μέ διαφορετικές κοινωνικές καί οίκογε-
νειακές καταβολές-πού άν καί ένγράφονται στό
κοινωνικό, πρώτα άπ' όλα καθορίζουν τούς ίδι-
ους, πού καθορίζουν τήν πράξη καί τήν ιδεολο-
γία πού είναι φορέας.

Μιά διαδήλωση, πού άρχίζοντας από πρωταρχικές
διεκδικήσεις, περνάει σέ συνθήματα καί πράξεις
πού δέν έχουν προαποφασιστεί καταλήγοντας σέ
μιá γενική δοκιμασία μέ τήν πραγματικότητα. Μιά
ριζοσπαστική άπεργία, πού αποφασίζεται κι έλέγ-
χεται από τούς άπεργούς κι όχι από τούς έργατο-
πατέρες καί τά συνδικάτα, πού φέρνει σ' άνθρώ-
πινη έπαφή τούς έργαζόμενους, πού τούς ένώνει
τούς διαφοροποιεί μέσα κι έξω άπ' τό χώρο έρ-
γασίας τους τίς σχέσεις μεταξύ τους, πού έπα-
ναστατικοποιεί τήν πραχτική τους, πού διαμορ-
φώνει μέσα από τίς γενικές συνελεύσεις μιá θε-
ωρητική άπολευθέρωση, πού κατορθώνουν "έργα-
ζόμενοι άνθρωποι" νασχοληθούν μέ τήν ίδια τήν
ζωή τους ή πού βάζουν μπρός τόν χώρο έργασίας
τους νά λειτουργήσει γιά πάρτη τους. Μιά ένέρ-
γεια-κράκ στους χώρους τής κατεστημένης έπισ-
τημολογικής τρομοκρατίας (έπεμβάσεις σέ ψυχια-
τρικά συνέδρια ή συζητήσεις) μιá ένέργεια-κράκ
στός χώρους τής δικαιοσύνης, του στοατού, μιá
άλλη στους χώρους τής μετάδοσης τής γνώσης
(σχολεΐα-πανεπιστήμια-τεχνικές σχολές) πού μπο-
ρεί νά φτάσει στήν συγκρότηση χώρων μέ άπο-
λευθερωνόμενο τόν λόγο ή στήν καταστροφή του
χώρου, πράξεις-κράκ στους χώρους των "καλλι-
τεχνικών άξιών-έξουσιών" καί γεγονότα όπως η
εκτέλεση του Μάλλιου.

Κάθε μιá από τίς παραπάνω πράξεις κι όσες άλ-
λες φαντάζεσαι, άγγίζουν κι έρχονται από δια-
φορετικούς ανθρώπους, μέ διαφορετική πιθανόν
κοινωνική κι οίκογενειακή καταγωγή, πού θίγει
διαφορετικούς κοινωνικούς χώρους κι ένγράφε-
ται άνάλογα σέ διαφορετικές ομάδες του πληθυ-
σμού-μέ κοινό όμως αποτέλεσμα τήν πιθανή δη-
μιουργία ρήγματος στήν έξουσία καί μέ τόν πο-
λύπλευρο άγώνα ναλληλοαπολευθερωθούν οι δια-
φορετικές ομάδες του πληθυσμού, γιά τήν δια-
μόρφωση μιáς άλλης κοινωνικής πραγματικότητας
μέ τήν έξαφάνιση τής καπιταλιστικής κυριαρχί-
ας.

Κάθε επαναστατική άπολευθερωτική πράξη προδι-
αγράφει καί καθορίζει σήμερα τό όραμα μιáς άλ-
λαγμένης κοινωνίας-μās διατηρεί έν ζωή, μās κά-
νει νά σκεφτοϋμε τή ζωή, νά διαφοροποιήσουμε
αυτή πού ζοϋμε, κι αυτή πού θά θέλαμε νά ζή-
σουμε. Κι όσο η μιá πράξη είναι άπολύτως ά-
ναγκαία σένα χώρο, τόσο σέ κάποιον άλλο μιá
άλλη έπίσης-άπό μιá άυτόνομημένη άπεργιακή
συμπεριφορά έως τήν άπολευθέρωση τής γυναίκας,
άπό άντιστρατιωτικό άγώνα έως έπεμβάσεις καί
πληροφόρηση γιά μιá έλεύθερη ψυχολογική καί
σεξουαλική συμπεριφορά-έφ' όσον όλες αυτές οι
πράξεις κοινό σκοπό έχουν τήν διαμόρφωση μιáς
τέτοιας αντίληψης άναγκαίας στίς σημερινές
συνθήκες γιά μιá κοινωνική διαφοροποίηση του

συνόλου των δομών που επηρεάζουν την καθημερινή μας ζωή.

Η "προετοιμασία" μιας συνείδησης που θέλει να συμμετάσχει στην ανατροπή της κρατούσας κατάστασης, προϋποθέτει πληροφόρηση, πράξεις απολευθερωτικές, συζητήσεις κ.λ.π. που να δημιουργούν το περιβάλλον εκείνο ανάπτυξης του ενδιαφέροντος για όλα τα ζωτικά προβλήματα, συμμετοχή σε διαφορετικές ενέργειες απ'τά ίδια άτομα, γνώση των προβλημάτων και του τυχόν αδιέξοδου τους ακόμα κλπ -για να ζήσει από σήμερα η επαναστατημένη συνείδηση διαφορετικά και σένα διαφοροποιούμενο χώρο.

για την απολευθερωση θεωρείας και πράξης

Κάθε πράξη είναι φορέας μιας ιδεολογικής συμπεριφοράς και έρχεται από μια συνειδητή ή ασυνείδητη θεωρητική επεξεργασία. Πολλή περισσότερο όταν υπάρχει ανάληψη μιας πράξης με πολλή θεωρητική επικάλυψη που να καταδειχνει το αναγκαίο της πράξης. Πρέπει να προσέξουμε τα κείμενα των αναλήψεων Γουέλς-Μάλλιου. Χωρίς αμφισβήτηση προέρχονται από την "επαναστατική άριστερά" κι έχουν όλους τους μύθους και τις λαθασμένες εκτιμήσεις που βαρύνουν χρόνια αυτούς τους αγωνιστές. Η θεωρεία και η πράξη απολευθερώνονται όσο η ανατρεπτική δράση ωριμάζει, συντονίζεται, ξεπερνάει τους πρώτους ιστορικούς έρωτες με τις καθιερωμένες μεταφυσικές "επαναστατικές θεωρείες", που διατηρούν πάντοτε την θρησκευτικότητα κι αντιτάσσεται δυναμικά σ όλων των ειδών τις καθημερινές καταπίσεις που υφίσταται ένα άτομο κάτω απ' τον καπιταλισμό, κι αντιτάσσεται στην αναπαραγωγή της καπιταλιστικής συμπεριφοράς και λογικής κι αντιτάσσεται δυναμικά και με φαντασία σε κάθε παγίδευση κι ιδιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού που επιχειρεί ή εκάστοτε έξουσία. Οι απόψεις μας για τις έξουσιαστικές ομάδες της "Επαναστατικής άριστερας" θεωρούνται γνωστές και δε θα επεκταθούμε. Η συνείδηση αντίστασης μπορεί να μάς παρασύρει σε μια ικανοποίηση ως προς την πράξη της εκτέλεσης-απομονωμένη όμως από το περιεχόμενο που της δίνουν;

Θεωρούμε πως έχει παράλληλη σημασία, για την απολευθέρωση της καθημερινής ζωής και της ιδεολογικής της συμπεριφοράς, η πράξη της ανάληψης κι η πράξη της εκτέλεσης Μάλλιου. Η ρητορική των κειμένων αυτών, "η πολιτιμάντικη διεκπεραίωση" στην προκήρυξη των προβλημάτων που οι ίδιοι συνειδητοποίησαν, η "δίκαιη επαναστατική βία... που είναι ο μόνος δρόμος που υπολογίζουν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές" σάν αναπαραγωγή της καπιταλιστικής λογικής-πιθανόν με άρχηγους και πρωτοπορείες μιεραρχία και γραφειοκρατία για μια "καινούργια" λαϊκή έξουσία, μάς περιπλανούν στα πελάγη της μυθολογίας της "Επαναστατικής Άριστερας" που σπέρνει το κομμούζιο για να συνεχίζει ο κόσμος να τρέφει αутаπάτες. Μιά που ο "λαός τους" τα βλέπει έτσι κατά την άποψή τους γιατί τότε χρειάζεται αυτή όλη η "αντικειμενική ανάλυση" ή όποια, μία που δεν είναι σαφώς "πολιτική

προπαγάνδα-π.χ. πρόγραμμα-γιά να διαδοθεί μέσω του τύπου χάριν του γεγονότος", έρχεται σε μια "απολογιτική στάση", να επεξηγήσει τις προθέσεις και να καθορίσει και το νόημα αυτού του γεγονότος-τά γεγονότα αυτά δεν τα κάνουν για τους ίδιους αλλά για το λαό που παρ'όλο που φώναζαν "1.000.000 διαδηλωτές έξω οι Αμερικάνοι, στις 17 Νοέμβρη" παραμένει ανεκπλήρωτο το σύνθημα αυτό και παρ'όλο που "τόννε" ολόκληροι από λόγια και άρθρα αντιαμερικανικά μεταφράστηκαν "είδαν" ένα μεγάλο μηδέν στην πράξη (προκήρυξη Γουέλς). Τα κείμενα εντάσσουν τις πράξεις τους, σένα καλό πολιτικό σχήμα "λαϊκής έξουσας" ή γενικά τις εμφανίζουν "συναισθηματικά" σά μία καλή πράξη αντίστασης έτσι που "ο λαός" που βλέπουν, να τό φάει καλύτερα το γεγονός. Έτσι έτσι άλλοιως ή ιδεολογική τους προσπάθεια φαίνεται από το επιλεγμένο ιδεολογικό περιεχόμενο ανάλυσης, την αναφορά κάθε τους κίνησης στον "λαό" τους κ.λ.π. Τα κείμενα τα όποια είναι τόσο κλισσαρισμένα που μοιάζουν να έχουν γραφτεί με πολύ προσοχή μήπως θέλουν ναγγίξουν τον κόσμο κι όχι να παρουσιάσουν τις πολιτικές τους σκέψεις; Τί σημαίνει να φτιάξεις ένα κείμενο για το λαό κάνοντας μια πράξη που δεν την έκανε ποτέ ο "λαός τους"; "κατηγορώντας" τον και γιαυτό, συνεχίζοντας τα κλάμματα που τό κακό κράτος κι η δικαιοσύνη του δεν έκαναν καλά τη δουλειά τους; Την κάνουν και θαυμάσια. Τί σημαίνει η αρχή της προκήρυξης Μάλλιου "Δυό ολόκληρα χρόνια ο ελληνικός λαός περιμένει να δει την τιμωρία των βασανιστών της ασφάλειας..." -ο λαός περιμένει από πότε έως πότε κι από ποιόν περιμένει τί; "Αν παίρνουν στα σοβαρά τον ελληνικό λαό αυτές οι ρητορείες (που με καλή συνείδηση θα γράφτηκαν για να εξοικειώσουν τον κόσμο με την πράξη τους) έπρεπε να λείπουν γιατί συνεχίζουν τον έμπαιγμό. Ο λαός δεν περίμενε τίποτα από κανέναν και δε βλέπει διέξοδο απ'τό ίδιο τό κορμί του σάν "λαός". Όταν θέτουν τις πράξεις που κάνουν, να τις κάνουν σά να έρχονται από ταδιέξοδο πού ο Καραμανλής δημιούργησε-προϋποθέτει πως κάποτε πιστέψαν στην αλλαγή και τον Καραμανλή και πως έν πάση περιπτώσει τό πως ο λαός ψήφισε Καραμανλή σημαίνει πως πίστεψε στον Καραμανλή, λές κι η αναγκαστική συμμετοχή διά μέσου μιας ψήφου σημαίνει κάτι. Μιά που ανάλυση θέλουν να κάνουν και να καθορίσουν την έννοια της τόσο συγκεκριμένης πράξης τους θά ήταν καλύτερο να φαίνεται η συνείδηση των ανθρώπων που την κάνουν κι όχι πόσο σωστά βλέπουν και πόσο αντικειμενικά για ναυτοδικαιώσουν την πράξη τους, καλύτερα συναισθηματικά παρά σά να περνάει την αναγκαία όρθη γραμμή που τους έφερε στην πράξη αυτή - πρώτα δηλαδή να δείξουν τις εκτιμήσεις τους κι ύστερα σύμφωνα μαυτές τις εκτιμήσεις στό δόγμα του "λαού" τους που είναι φορέας των εκτιμήσεών τους να φτάσουν στην πραγμάτωση της πράξης τους! Και δεν πρέπει να ξεχνάμε πως πολλές σωστές πράξεις γίνανε και γίνονται και δε χρειάζονται γαρνιτούρες θεωρητικές για να παρουσιαστούν-γίνονται απλά και καθημερινά. Έτσι κι άλλοιως κι αυτές τις καθημερινές πράξεις τό κατανοητό κομμούζιο της λαϊκής δημαγωγίας προσπαθεί πάντα να τις έκπορνενεί. Αλλά και στή περίοδο 1940-1950 στην Ελλάδα όπως και παλιότερα γίναν και σωστές πράξεις, πρωτοβουλίες αναπτύχθηκαν, επαναστατικοποιήθηκε κόσμος-άλλά η θεωρία/ιδεολογία έπαιξε τό μεγαλύτερο ρόλο της άποπροσανατόλισε. Έτσι μία πράξη

μπορεί νά είναι άπολυθερωτική, όταν συνοδεύεται όμως από έπεξηγήσεις κι αναλύσεις όταν κι αυτές (θεωρεί κι ιδεολογία της ανάληψης) είναι άπολυθερωτικές. Τί απλά και φυσικά-δέν έμφανίζει ή αντίληψη των προκυρήξεων τό γεγονός Μάλλιου, λές κι ό καθένας θά μπορούσε νά τό κάνει-γιατί δέν τό κάνει όμως; 'Η περίοδος της έπιστράτευσης εΐτανε χαρακτηριστική-δέν έγινε τίποτα τήν ώρα πού τά όπλα τά είχε στά χέρια του ό λαός κι εΐτανε διάχυτη ή άμφισβήτηση για τήν τότε πολιτική έξουσία πού κάποια στιγμή μάλλον όλοι τό αισθάνθηκαν πώς εΐτανε άνύπαρκτη. Τό πρόβλημα παραμένει: μάς ένδιαφέρει ναλλάξουν χέρια τά μέσα παραγωγής κι άμυνας ή ναλλάξουν οι συνειδήσεις αύτών πού πρέπει νά τά έχουν;

η αντισταση δε σταματησε

'Η αντίσταση δέν άρχισε κατά των στρατιωτικών κυβερνήσεων-εΐταν είναι και θά είναι (στό μέτρο πού θά συνειδητοποιείται και θά εκφράζεται)κατά του καπιταλιστικού συστήματος και της λογικής του.

Τό πώς τοποθετούνται οι πολιτικές έξουσιαστικές ομάδες, πού ένθουσιάστηκαν και βυθίστηκαν μέσ στη νομιμότητα πού τους άπορρόφησε, άπέναντι στην παράνομη 17 Νοέμβρη, τό είδαμε από τις δηλώσεις τους πού κανένας δέν τους ζήτησε μέσα από τά γραφεία τύπου τους. 'Η συμμετοχή στην τρέχουσα πολιτική ζωή είναι νόμιμη κι επιτρέπεται από τό καπιταλιστικό σύστημα; Μέσα από τή νομιμότητα ποιές πράξεις ίκανοποιούνται; οι θεωρούμενες κάθε φορά νόμιμες από τήν έξουσία Τήν "αντίσταση" στην έξουσία, πότε τήν θεωρεί νόμιμη ή έξουσία; όταν αυτά πού απαιτούν οι "πράξεις αντίστασης" έλέγχονται και δέν τήν θίγουν και είναι στα πλαίσια της νομιμότητας, στα πλαίσια δηλαδή συμμετοχής δικής μας πού μάς επιτρέπει ή έξουσία. Τότε τί αντίσταση είναι αύτή; 'Ο κάθε συνειδητοποιημένος "αντιστέκεται καθημερινά" για νά επιβιώσει και ζει παράνομα. 'Ο καπιταλισμός δέν σου επιτρέπει νά ζήσεις-άλλα νά ζήσεις όπως εκείνος θέλει, όποτε θέλει ό,τιθέλει (ό καπιταλισμός και μέ τήν έννοια φυσικά της άναπαραγωγής μέσα μας των χαρακτηριστικών της λογικής του). Δέν υπάρχει άνθρωπος πού νάχει καταλάβει, και νά μή ζει κάπου παράνομα, αυτό τόν συντηρεί-πέρα από κεί εΐναι ή άπελπίσια ή ό τέλειος συμβιβασμός. "Αν δέ ζούσε κάπου παράνομα τότε θά μπορούσαμε νά "ζήσουμε στη νομιμότητα" και τότε ή καπιταλιστική ζωή δέ θά είχε κανένα ψεγάδι, όχι νά θέλουμε τήν καταστροφή της! 'Η ουσιαστική πολιτική πράξη μπορεί νά ένγραφεί στην νομιμότητα των πολιτικών πράξεων; Τό νά κάνεις πολιτική, τό νά παίζεις τόν δικαστή και τόν κριτή των πάντων στό όνομα του λαού, τό νά κάνεις τέτοιους έδους πολιτικής πραχτικής δέν σε τοποθετεί σαν φορέα έξουσίας πέρα από τόν λαό-παρ'όλο πού λές πώς εκπληρώνεις μία επιθυμία του;

'Η παράνομη ζωή έχει τά προβλήματά της. 'Η καθημερινή ζωή αύτου πού συμμετέχει π.χ. στην όργάνωση 17 Νοέμβρη, πρέπει νά είναι προσεγμένη και νόμιμη. "Ενα μεγάλο μέρος της καθημερινής του δραστηριότητας θά τό άφιερώνει για τήν καλύτερη όργάνωση των επόμενων πράξεών του. Τό νά "πουλάς νομιμότητα" καθημερινά δέν άπομακρύνει τήν άπολυθερώση του χώρου και τρόπου ζωής σου, πού είναι πωταρχικό για τήν

διαφοροποίηση κι επανάστατικοποίηση της ζωής σου έδώ και τώρα; 'Από τήν άλλη δέν προωθεί τήν υπόθεση της άπολυθερώσης του επαναστατικού δυναμικού και της έλεύθερης πολιτικής έκφρασης και συμμετοχής ή πράξη της έκτέλεσης Μάλλιου;

Μέ τή σκόπιμη θεαματικοποίηση-ίδιοποίηση-διαστρέβλωση του γεγονότος αύτου, οι όπαδοί κι οι ψηφοφόροι των διαφόρων κομμάτων άφησαν έλεύθερο τόν έαυτό τους νά μιλήσουν άνοιχτά γιαυτό τό θέμα, ένγράφηκαν μέσα του ή ακολουθήσαν τήν γραμμή του κόμματός "τους" και της έφημερίδας "τους";

Τό νά άναπαράγουμε τήν καπιταλιστική λογική σημαίνει πώς κινούμαστε καπιταλιστικά. Τό νά πολεμήσουμε μέ τά ίδια μέσα πού πολεμάει ό καπιταλισμός, σημαίνει πώς άναπτύσσουμε τήν καπιταλιστική συνείδηση για νά κάνουμε καπιταλιστικό πόλεμο. Δέν "αγιάζει ό σκοπός τά μέσα"-άλλα τά μέσα καθορίζουν και χαράζουν τό δρόμο για νά φτάνουμε πάντα νά ξεπερνάμε και τόν ίδιο τό σκοπό βελτιώνοντας τά μέσα για τόν επόμενο σταθμό. Τί θάναι μία "επανάσταση"μέ άντεπαναστατική διαδικασία. Πώς θά φτάσει νά έξελιχτεί μία επαναστατική διαδικασία πού έλαμβάνεται ήδη σαν μία πρώτη επανάσταση! "Ετσι κι ή "επαναστατική" βία(π.χ. ΟΠΛΑ του ΕΛΛΑΣ) σαν άντιβία καπιταλιστική στην ουσία της άναπτύσει μηχανισμούς πού τοποθετούνται στη λογική του καπιταλισμού μέναν έμπόλεμο άνταγωνισμό.

'Η "πολιτική όργανωμένη" αντίσταση-ίδιαίτερα τότε πού οι δομές της καταπίεσης κι οι πολιτικοί κώδικες εΐταν πολύ πιο φανεροί και πιο κατανοητοί, πού ό κρατικός μηχανισμός εΐτανε ξεσκεπός παραδομένος στην πλήρη παραφροσύνη του-εΐτανε καθημερινό φαινόμενο και κατανοητό και τέτοιες πράξεις "έξτρεμιστικές" επιτρεπτές στον χώρο πού ζούμε-τότε πού οι στρατιωτικοί είχανε τήν έξουσία κι όχι οι πολιτικοί. Τώρα πού άλλοι έχουν τήν έξουσία τί άλλαξε στην καθημερινή μας ζωή; 'Η νομιμότητα κι οι έλευθερίες εκείνες, πού χρειάζονται για νά άνανεωθεί και νά ζήσει ό καπιταλισμός μέ τό μοδάτο του προσώπειο της καταπίεσης πού πιπιλίζει και τή λέξη σοσιαλισμός, κάνουνε πολύ πιο σύνθετη πιο πραγματική κι ουσιαστική όμως τήν έννοια της έλευθερίας πού έχουμε ναπαιτήσουμε. 'Ο λαός κάνει έξτρεμιστικές, άπολυθερωτικές πράξεις πάντοτε (σαμποτάζ, "άγριες" άπεργίες, διαδηλώσεις) τά κόμματα όταν είναι νόμιμα και έτσι δέν διαφημίζονται δέν άναλαμβάνουν ποτέ τέτοια γεγονότα και δέν κάνουν τέτοια, γιατί έχουν τήν λογική και τήν ήθική της έξουσίας πού έχουν ή πού θά έχουν-παίζουν τό παιχνίδι του καπιταλισμού. Τό πρόβλημα δέν εΐταν ή άνατροπή των στρατιωτικών για νάρθουν άλλοι, τό πρόβλημα δέν είναι ή άνατροπή των κακών καπιταλιστών για νάρθουν άλλοι καλοί καπιταλιστές, τό θέμα είναι νά μπορέσουμε νά θέλουμε νά μήν έχουμε κανέναν στο κεφάλι μας και νά τό απαιτήσουμε, τό θέμα δέν είναι μονάχα στο νά μή θέλουμε τήν ύπαρξη πολιτικής έξουσίας, αλλά νά έχουμε βρει τή συνείδηση εκείνη πού θά μπορέσουμε νά ζήσουμε σε μία αύτοανατρεπόμενη κοινωνική πραγματικότητα πού νά συντονίζεται από άπολυθερωνόμενους ανθρώπους.

Αυτό τό κείμενο, μέ άφορμή τήν έκτέλεση Μάλλιου, πλητεύουμε πώς πρέπει νά άνούξει μία συζήτηση για τόν έμπλουτισμό αύτου του προβληματισμού-στεύλτε μας έπισύμμα ή άνώνυμα τις σκέψεις σας, θά δημοσιεύσουμε όλες. Ιανουάριος 1977

ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

δραση με το λαο ή για το λαο;

Η ιστορία του ανταρτοπόλεμου είναι πολύ πια-
λιά. Αρχικά ξεκίνησε σαν μορφή πολέμου των
χωρικών.

Στό Δεύτερο όμως Παγκόσμιο Πόλεμο, ο ανταρτο-
πόλεμος χρησιμοποιήθηκε από τους συμμάχους σέ
όλες σχεδόν τις κατεχόμενες από τους γερμα-
νούς χώρες. Μετά τό τέλος του πολέμου καί κά-
τω από έντελώς έξαιρετικές συνθήκες έγινε δυ-
νατό ν' ανατραπούν, μέσα από τό αντίρτικο κί-
νημα, όρισμένα άστικά καθεστώτα. Έχουμε ήδη
άρκετά παραδείγματα. Αλλά τά καθεστώτα πού
έγκαθίστανται όταν άκόμα καταργείται ή άτομι-
κή ιδιοκτησία καί κρατικοποιούνται τά μέσα
παραγωγής δέν έχουν καμιά σχέση μέ τό σοσια-
λισμό όταν φυσικά μ' αυτόν έννοούμε μιά αυτο-
διοικούμενη κοινότητα χειραφετημένων ανθρώπων.
Τό καθεστώς πού δέν είναι προϊόν της αυτόνο-
μης δράσης καί της πολιτικής πείρας των μαζών
πού δέν διευθύνεται καί δέν έλέγχεται από αυ-
τές, δέν μπορεί νά είναι τίποτα άλλο παρά κα-
θεστώς μισθιατών δούλων.

Τό κείμενο πού ακολουθεί, αναφέρεται είδικοί-
τερα στό αντίρτικο των πόλεων, ένα φαινόμενο
πού εμφανίστηκε έδώ κι άρκετά χρόνια, κι άρ-
χιζε νά εξαπλώνεται όλο καί περισσότερο στ' ά-
ναπτυγμένα βιομηχανικά κέντρα.

Οι ομάδες αυτές του αντίρτικου των πόλεων
λειτουργούν άυστηρά συνομοωτικά. Ο συνομοωτι-
σμός όμως αυτός είναι ένα έμπόδιο στή μαζικο-
ποίηση τους, κι έτσι αναγκαστικά πιά άρχίζουν
νά δρούν στό όνομα του λαού. Ο μόνος όμως
πού μπορεί νά δράσει στό όνομα του λαού, εί-
ναι ο ίδιος ο λαός. Παραγνωρίζοντας αυτή την
άρχή, οι άνταρτες των πόλεων δρούν, ύποκαθισ-
τώντας τή δράση του λαού, κι αυτό βέβαια ο
λαός τό δέχεται συνηθισμένος καθώς είναι νά
ζει σέ μιά κοινωνία του θεάματος-θεατής δρά-
σης πού αφορά τή δικιά του άπελευθέρωση. Η
ύποκατάσταση αυτή, λειτουργεί κατά τέτοιο τρό-
πο, ώστε τις περισσότερες φορές δημιουργεί κι
έκτόνωση του λαϊκού συναισθήματος. Από τή
στιγμή πού ο λαός ανακουφίζεται από τ' άποτε-
λέσματα της δράσης των ανταρτών (δολοφονίες
φασιστών, ληστείες τραπεζών), από τή στιγμή
πού θεωρεί ότι: "εύτυχώς πού υπάρχουν κι αυτοί
νά κάνουν αυτό πού έγώ δέν τολμώ", έχει ήδη
αναθέσει τήν τύχη του σά χέρια άλλων.
Κανείς δέν ζέρει (ή μάλλον μπορεί νά ύποψιασ-
τεί) πού θά οδηγήσει αυτή ή ανάθεση. Τελικά δέ
συμβαίνει καί τίποτα διαφορετικό από αυτά πού
γίνονται στήν καθημερινή ζωή: άλλοι αποφασί-
ζουν πώς θά σπουδάσουμε, πώς θά δουλέψουμε,
πώς θά ζήσουμε καί τελικά πώς θ' άπελευθερωθού
με.

Ταυτόχρονα άναπτύσσεται καί τό στοιχείο του ή-
ρωισμού από μέρους των ανταρτών, πού συν-
τείνει στό διαχωρισμό, πού λειτουργεί στό μυ-
αλό του μέσου ανθρώπου, κοινών ανθρώπων-ήρώων
(ο καθένας στό είδος του) καθώς καί στή μυθο-
ποίηση καί μυστικοποίησή τους.

Τώρα θά δοϋμε ποιοί είναι οι στόχοι αυτών των
ομάδων καί κατά πόσο εκπληρώνονται μ' αυτή

τους τή δράση. Ο στόχος τους είναι από τή
μιά μεριά νά καταφέρουν καίρια κτυπήματα στήν
έξουσία, καί από τήν άλλη ν' άρπυνήσουν τή συ-
νείδηση του λαού.

Μήπως όμως είναι έκπληκτική άφέλεια νά νομί-
ζει κανείς ότι κτυπά τήν έξουσία σκοτώνοντας
κάποιο λειτουργικό της πρόσωπο (πρεσβευτή, ύ-
πουργό, διευθυντή της άστυνομίας) ή μήπως ο
έξουσιαστικός μηχανισμός δέν μπορεί τήν κάθε
στιγμή ν' αντικαταστήσει τά γρανάζια του καί
νά εξακολουθήσει νά λειτουργεί θαύματα όπως
καί πριν; Αν μπορούσε νά κτυπηθεί θανάσιμα
καί νά καταλυθεί μ' αυτό τον τρόπο ή έξουσία,
τότε ποιός είναι ο ρόλος της ταξικής πάλης;
Καί είναι συμπτωματικό τό γεγονός ότι οι άν-
τάρτες των πόλεων εμφανίζονται έντονώτερα ό-
ταν τό λαϊκό κίνημα περνάει κρίση; Όταν δη-
λαδή ο λαός μέσα στήν άπογοήτευση καί άκινή-
σία του θεωρεί φυσική τήν ανάθεση της δράσης
του σέ μυστικές ομάδες;

Ο δεύτερος στόχος είναι ή συνειδητοποίηση
του λαού. Μήπως όμως ή συνειδητοποίηση είναι
μιά πολύ πιο πολύπλοκη διαδικασία από τήν ά-
πλή άγνώριση του γεγονότος ότι υπάρχουν φα-
σιστές, κεφαλαιοκράτες, άστυνομικοί, κρατικοί
λειτουργοί, πράκτορες ξένων ύπηρεσιών, πού
καταπιέζουν καί ξεπουλάνε τό λαό καί πού ή έ-
κτόνωση τους από τους άνταρτες θά κλιμάκωνε
τόν άγώνα του λαού ένάντια στους καταπιεστές
τους; Μήπως ή προσπάθεια για τή συνειδητοποίη-
ση του κόσμου θάπρεπε νά έχει σαν στόχο νά
τόν κάνει νά νοιώσει τήν εξαθλίωση καί τή μι-
ζέρια του, πού τή ζει καθημερινά στή δουλειά
του, στίς έλεύθερες ώρες του, τήν ώρα πού βλέ-
πει τηλεόραση, πού παρακολουθεί ποδόσφαιρο,
πού καταναλώνει άχρηστα προϊόντα, πού καταπι-
έζει τά παιδιά του, πού άκολουθεί τους κομμα-
τικούς ήγέτες; Μήπως μόνο μέσα από μιά τέτοια
συνειδητοποίηση θά μπορέσουν οι άνθρωποι νά
γκρεμίσουν τον έξουσιαστικό μηχανισμό καί όλα
του τά πλοκάμια καί νά χτίσουν μιά καινούρ-
για κοινωνία όπου ή ζωή τους θά τους άνήκει
όλοκληρωτικά;

Ο άγώνας μας δέν είναι μόνο αντιφασιστικός
καί αντιιμπεριαλιστικός. Ο άγώνας πού κάνουμε
είναι ένάντια στή σημερινή δομή της κοινωνίας,
στόν τρόπο πού έκφράζεται καί λειτουργεί κάθε
κοινωνικός σχηματισμός. Κι αυτό θά συμβεί μό-
νο μέ τήν αυτόνομη δράση των μαζών πού δέν θά
κατευθύνεται καί δέν θά έλέγχεται από κανένα
Μωϋσή πού θά τους οδηγήσει από τήν Αίγυπτο
της Δουλείας στή Χαναάν της Έλευθερίας.

ΣΗΜ: Όταν τό κείμενο αυτό διαβάστηκε στήν ομάδα έκφρ-
άστηκαν όρισμένες αντιρήσεις άπ' όρισμένους συντρόφους.
Οι αντιρήσεις όμως αυτές δέν διατυπώθηκαν ποτέ μέ μιά
συγκροτημένη μορφή σ' ένα άρθρο γι' αυτό καί δέν γράφτη-
καν σ' αυτό τό τεϋχος. Τό θέμα όμως παραμένει πάντα άν-
οιχτό γι' αυτόν πού θά ήθελε νά εκθέσει μιά αντίθετη
συλλογιστική πάνω στό πρόβλημα του αντίρτικου των πόλ-
εων.

δεν υπάρχει ακόμα τίποτα

(αποσπασματα)

ΚΩΣΤΗ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ταμφιθεατρικό σου κεφάλι φοράει για θέαμα
τό θέαμα φοράει για σένα
ταμφιθέατρο γεμάτο φοβίμια
δέν έχει γράμμα για σένα από τόν άλλο κόσμο
ο Χέρωνας δέ σε γουστάρει νάν
ψωνίζει φασαρία απ'τήν καρδιά του για

για τσαμπουκά
ή κεντρική επιτροπή του "Αδη μαστουρωμένη
καταδικάζει την πείνα της
ή λειτουργία στην έκκλησία ανατριχιάζει κότες
τό στομάχι μου διαγωνίζεται στον έμμετό
Δούρειοι Ίπποι παρελαύνουν μέσα στά λόγια σου
οι άφισσες τών διαφημίσεων για σκίσιμο
οι Τράπεζες τά Prusnik για κλέψιμο
οι βιτρίνες για σπάσιμο
τό κορίτσι πού περνάει είναι βιτρίνα κανόνι
ή βιτρίνα της 'Αθήνας
ή βιτρίνα του κόσμου ή άρένα
για καταστροφή

δέν έχω χαβιάρι άπόψε νά σε μπουκώσω
δαντελωτή άξιοπρεπής άηδία της άρχουσας τάξης
μήτε καί σκερτσόζους στένους
πού νά τρέξουν τά χλιαρά Ίπουτάκια σου

δέν υπάρχει άκόμα τίποτα
κι άπ'αυτό κινδυνεύουμε
οίκογενειοκρατίες καί μεταμέλειες
τρομογραφήματα ξεφτίζουν τσαλακωμένες φάτσες
μικρούληδες Ρωμαίοι κυνηγούν θεότρελλες
Ιουλιέττες
μού κοπήκανε ταπίθανα
οι περιπέτειες ξαπλώνουν μιά για πάντα
πάνω στίς ξαπλωμένες λεωφόρους πού δέν
πέταξαν

άκόμα πιο ψηλά μακρυά
δέν υπάρχει άκόμα τίποτα
σταυρωμένοι λογιστές ανασταίνονται μένα
ή 'Αφροδίτη της Μήλου βρήκε τό χέρι της στο
σκουπίδι σου
στά σκουπίδια βρήκα τό δικό σου
στό περίθωριο
ταρνάκια του Χριστού άρχισαν νά λενινίζουν
κι οι Λενινιστές άρχισαν νά βελαίζουν
νά βουλιάζουν
νά τή βρίσκουν

συγχώρεσέ μας Κάρολε για τήν άναρχία μας:

οι άγιοι ούρλιάζουν σε Βαχχικές μαγεΐες
οι άγριοι βαδίζουν στην άπελπισία καί τήν
καταστροφή

δέν υπάρχει κανείς τους
δέν υπάρχει άκόμα τίποτα
κι όσα υπήρξαν τά θάψατε
άκόμα δέν υπάρχεις
δέν άρχισες νά ζεις
γιατί αν καταλάβαινες
θά τάθελες όλα δικά σου
γιατό τίποτα
για τήν όμορφιά
για τή ζωή

.....

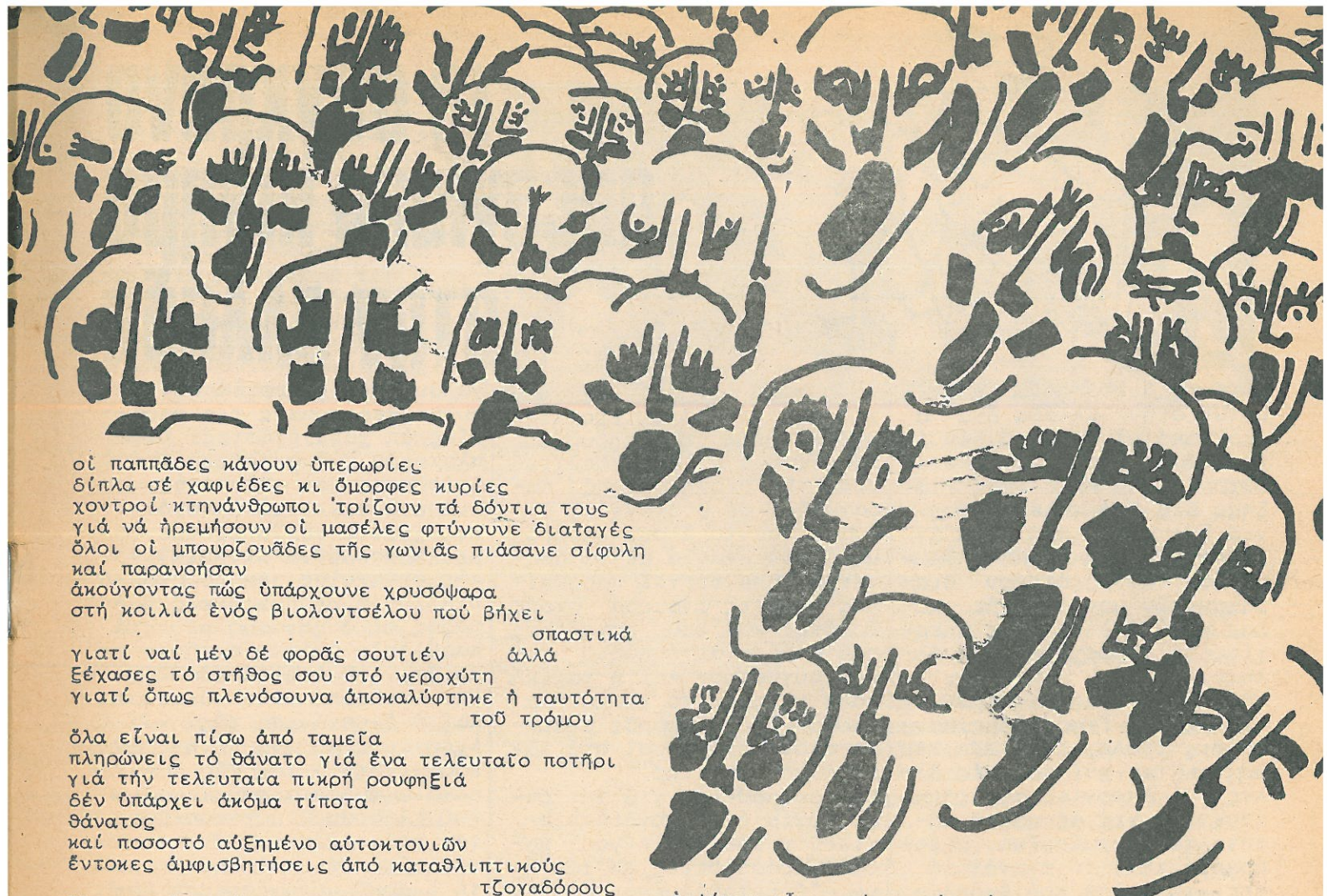
.....
ή λαιμητόμος σήμεραν άναχωρεί άμέσως
μεταβαίνουσα είς Βόλον
μέσω συννέφων καί άλόγων
μετά νεκρικής σιγής
κάθε ώρα εύνουχισμός
κάθε ώρα βιασμός
γαμιούνται οι άγνωστοι σε κατακρεουργημένο
ταξίδι
άλλοι βγαίνουν για φαγκρί
άλλοι νά καμακώσουν γκόμενες
άλλοι νά μαστουρώσουν μέ τό φεγγάρι
χαμένοι στά μπετά

βρέχει βρυχέται ή έλπίδα
ζαρωμένη στη κερκίδα
ήμερα σκυλιά ούρλιάζουν πρόστυχα στά κρυφά
σε στυλ άμερικάνικο τσαμπουκαλεύει ο Μπάμπης
Ξενέρωσσε
άραξε πάνω μου δέ μάς παίρνει
δέν υπάρχει άκόμα τίποτα

τά τρελοκομεία ήρεμα βαριαναστενάζουν
φυλακές πού συγκρατούν τήν επανάσταση
ή Ρόζα άγκομαχάει στον ύπόνομο
τά σχολεία σκοτώνουν κάθε μέρα
πίσω άπ'τή βιτρίνα
πίσω άπ'τά παιχνίδια καί τίς όμαδικές
έκτελέσεις
όμάδες άποσιωπητικά έν χορῶ συλλαβίζουν
πολιτικές παρλαπίπες
πίσω άπ'τους άγνοούμενους
πίσω άπ'τους αίχμάλωτους
πίσω άπ'τή γενική σιωπή
πίσω άπ'τή βιτρίνα πίσω
πιο πίσω από κάτω
περιθώριο
όλοι στο περιθώριο

οι καλές μαννάδες θηλάζουν βρέφοι προς σφαγήν
προς κατάταξιν
ο Παλαμās ρεμβάζει στη κατεψυγμένη μελαγχολία
της 'Αθήνας
θέλει νά διαλευκάνει τό μυστήριο του
καυσαέριου

δέν υπάρχει άκόμα τίποτα
ο Χριστός λένε τρέχει μέ μηχανάκι καί
μαστουρώνεται
τή βρίσκει τρομοκρατώντας Χριστιανούς στίς
διαβάσεις
ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος στά σφαγεΐα τρυφερό
κοτόπουλο
παραπονιέται γιατί έξαφάνισαν στην 'Ελλάδα
τίς γοργόνες
οι πρόεδροι στά θεωρεΐα προς έκτέλεσιν
ταφεντικά κι οι βουλευτές
προς βομβισμόν
προς έκσφενδονισμόν

οἱ παππᾶδες κάνουν υπερωρίες
δίπλα σέ χαφιέδες κι ὁμορφες κυρίες
χοντροί κτηνάνθρωποι τρίζουν τὰ δόντια τους
γιὰ νά ἡρεμήσουν οἱ μασέλες φτύνουνε διαταγές
ὅλοι οἱ μπουρζουᾶδες τῆς γωνιάς πιάσανε σίφυλη
καί παρανοήσαν
ἀκούγοντας πῶς ὑπάρχουνε χρυσόψαρα
στή κοιλιά ἑνός βιολοντσέλου πού βήχει

γιατί ναί μέν δέ φορᾶς σουτιέν ^{σπαστικά} ^{ἀλλά}
ξέχασες τό στήθος σου στό νεροχύτη
γιατί ὅπως πλενόσουνα ἀποκαλύφθηκε ἡ ταυτότητα
τοῦ τρόμου

ὅλα εἶναι πίσω ἀπό ταμεῖα
πληρώνεις τό θάνατο γιά ἕνα τελευταῖο ποτήρι
γιὰ τήν τελευταία πικρή ρουφηξιὰ
δέν ὑπάρχει ἀκόμα τίποτα
θάνατος

καί ποσοστό αὐξημένο αὐτοκτονιῶν
ἐντοκες ἀμφισβητήσεις ἀπό καταθλιπτικούς
^{τζογαδόρους}
ὅλοι στούς δρόμους μέ τήν τοκισμένη ἰδιοκτησία
τῆς μιζέριας

ντουβάρια καί καθαρά ζευγαράκια
ὅλοι τῆς μόδας
θάνατος καί βιτρίνες
κανένας δέν ἐπικοινωνεῖ μέ κανένα
κι ὅλοι μέ τό τίποτα
παρηγορεῖστε τὰ οἰκογένειακά σας ἐπιπλα
μένα καινούριο στυλ καθίσματος
φωτιά στό μουσεῖο ἀχρήστων ἀντικειμένων
ὁ πλανήτης γκρεμίζεται μέσα μας
μετέωροι στόν καπνό τοῦ τσιγάρου
τρελοῦτσικοι κι ἐλκυστικοί στά μάτια ^{τῆς}
^{ἐξουσίας}

μπαῖλντισμένοι ἀπό ὅλο αὐτό τό πρᾶγμα
ἀπό ὅλο αὐτό
παρατημένεςοἱ μέρες ^{κι ἡ πλατεία}
^{Ἐξαρχεῖων} στή θέση τῆς

κάτι πρέπει ναλλάξει σέ σένα
γιὰ νά μπορέσει νά κουνηθεῖ ὁ κόσμος

συγχώρεσέ μας Κάρολε γιά τήν αὐτοκτονία μας!

οἱ αὖρες στέλνουν δακρυγόνα τὰ κόμματα ^{κατάθλιψη}
τά θέατρα ἀφήνουν ὅλους στήν ἡσυχία τους
οἱ διαδηλώσεις ἀγαναχτοῦν τή φαντασία

ὁ Λένιν εἶναι τώρα μιά μούμια
ἡ κατανάλωση νεκρῆ παραδίνεται στά χέρια τῶν
ληστῶν

τό μουσεῖο ἀχρήστων ἀντικειμένων
δέ φεγγβολάει τή νύχτα ^{τρέμει}
τά πορνό μαγνητίζουν τούς ψηφοφόρους
οἱ κᾶλπερ ρουφᾶνε τούς τρομαγμένους
ἀφήστε τὰ νοικοκυριά
καί περᾶστε στή ζωὴ γιά τὰ καλὰ
^{δέν ὑπάρχει τίποτα}
κι ἀπ'τό τίποτα θά βγοῦν τὰ
πάντα

δέν ὑπάρχει ἀκόμα τίποτα
ὅλα ἀρχίζουν χωρίς ἀρχή
ὅλα τελειώνουν χωρίς τέλος
διαιώνίζεται ἡ δουλεία
συμψηφίζεται ἡ κατανάλωση κι ὁ ἥρωισμός
τοκίζεται ἡ γέννα
ἡ ζωὴ χρειάζεται χαρτοσήμανση
ὕπνοβατοῦν οἱ ὁπαδοί
ξέρουν πῶς τούς πούλανε παραμύθια
ξέρουν πῶς τούς πετᾶνε γυαλιστερά σκουπίδια
κι ὅμως τὰ βάζουν φυλαχτό
ὕπολοιπα ἀπό μιά ζωὴ πού δέν ἄρχισε
δέν ὑπάρχει ἀκόμα τίποτα
ὁ ἕνας φοράει τή μάσκα τοῦ ἄλλου
κι ὅλοι μαζί τή μάσκα τῆς ἐξουσίας

μιά πού τό τίποτα κυοφορεῖτε
δέν ὑπάρχει τίποτα ^{ἀν ἑσεῖς δέν}
^{ἐπιθυμεῖστε} τὰ πάντα

ἀν δέ γίνετε τὰ πάντα
ἀν ἡ φαντασία δέν περάσει στή ζωὴ
κι αὐτὴ ἡ ζωὴ στή χέστρα

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μετά τη δικτατορία εμφανίζεται στην Ελλάδα ένα απεργιακό κίνημα που δεν έχει το προηγούμενό του στην ιστορία της εργατικής τάξης. Στά δυό τελευταία χρόνια ένα απεργιακό κύμα αγκαλιάζει τους εργάτες όλων σχεδόν των αξιολόγων βιομηχανικών μονάδων της χώρας και τη λήξη μιας απεργίας τη διαδέχεται μια άλλη.

ΗΒΗ, ΒΕΣ, ΠΙΤΣΟΣ, ESCIMO, Μαδέμ Λάκο, Γεωργιάδης, Μαντούδι, ΙΖΟΛΑ, ΙΤΤ, ΜΕΛ, ΚΕΠ, National Can και αρκετές άλλες. Οι απεργίες αυτές πρωτοφανείς για τη μαχητικότητα των εργαζομένων τη διάρκεια της, τη συχνότητά της, το τρόπο που εκδηλώνονται, τη μορφή οργάνωσης του απεργιακού αγώνα, συνθέτουν ένα μαζικό εργατικό κίνημα με πολλές ιδιομορφίες, απόρροια ίσως του ιδιόμορφου ελληνικού κοινωνικοπολιτικού χώρου.

Ποτέ άλλοτε η χώρα δεν έχει γνωρίσει τέτοια κινητοποίηση εργαζομένων αν εξαιρεθούν οι μαζικές και μαχητικές κινητοποιήσεις των καπνεργατών της δεκαετίας του '30. Στην Ελλάδα μάλλον δεν υπήρξε στο παρελθόν τό έδαφος για την ανάπτυξη ενός Συνδικαλιστικού κινήματος. Οι ελάχιστες αξιολογες βιομηχανικές μονάδες (μέ την έννοια ότι απασχολεί ένα σημαντικό αριθμό εργαζομένων) μέχρι το 65 κάνουν τους εργαζόμενους σ' αυτές προνομιοῦχο στρώμα με τη μονιμότητα της απασχόλησης. Οι εργάτες σ' αντιδιαστολή με τόν ὄγκο του πληθυσμού που απασχολείται εποχιακά στά άγωνα χωράφια μοιάζουν περισσότερο με δημόσιους υπάλλη-

λους παρά με την "εργατική τάξη" τό πλέον εξαθλιωμένο τμήμα του πληθυσμού. Ταυτόχρονα ὁ κατακερματισμός της βιομηχανικής παραγωγής, σέ βιοτεχνίες από ένα ὡς πέντε άτομα καί ἡ ἀμεση συνεργασία μέ τό ἀφεντικό δημιουργεί προσωπικές σχέσεις ανάμεσα στους εργάτες καί τους εργοδότες πού στέκονται ἑμπόδιο γιά μία σύγκρουση καί ἡ ταξική πάλη παίρνει τό χαρακτήρα προσωπικής διαφορᾶς ανάμεσα στον εργάτη καί στο κακότροπο ἀφεντικό.

Οἱ προσπάθειες γιά τή δημιουργία ἑνός συνδικαλιστικού κινήματος εἶναι καθαρὰ προσπάθειες ἐκ τῶν ἄνω. Ὁ μεταφερόμενος ἀπ' τήν Εὐρώπη ὁμοιοπαγγελματικός συνδικαλισμός θά καταλήξει στή δημιουργία τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. πού στήν οὐσία γίνεται κρατική ὑπηρεσία καί οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν εργαζομένων ἐκλέγονται μέ τόν ἴδιο τρόπο πού ἐκλέγονται οἱ βουλευτές. Ἀπ' τόν ὄγκο τῶν εργαζομένων ἐλάχιστοι εἶναι μέλη τῶν συνδικάτων, καί τά μέλη τό μόνο πού κάνουν εἶναι νά ψηφίζουν τοὺς ἀντιπρόσωπους οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν καμιά σύνδεση καί σχέση μέ τοὺς εργαζόμενους καί τά προβλήματα τους καί τοὺς βλέπουν μάλλον μέ καχυποψία.

Αὐτός ὁ τύπος συνδικαλισμοῦ δίνει ἀποτελέσματα σέ ὀρισμένα στρώματα εργαζομένων ὅπως εἶναι τῶν οἰκοδόμων πού στά χρόνια 65-67 εἶναι τό μόνο τμήμα τῆς εργατικῆς τάξης πού συγκρούεται ὁργανωμένα μέ τίς δυνάμεις τῆς ἀστυνομίας στοὺς δρόμους δίνοντας κάποιο τόνο ταξικῆς σύγκρουσης, ἀντίθετα μέ τόν ὄγκο τοῦ πληθυσμοῦ πού ἀκολουθεῖ τό σοκό Γέρο καί ἐπα-

νάλαμβάνει ὑστερικά καί σέ ρυθμό βελάσματος τίς φλυαρίες ἀπ' τοὺς ἐξῶστες τῶν πλατειῶν σ' ἕνα κλίμα ψευδαίσθησης καί αὐταπάτης γιά μία πολιτική ἀλλαγῇ. Στά χρόνια 50-76 ἔχουμε μία προσπάθεια βιομηχανικῆς ἀνάπτυξης. Δημιουργοῦνται νέες βιομηχανικές μονάδες σέ συνδιασμό μέ μία παράλληλη ἀνάπτυξη τῆς γεωργίας. Ἡ δημιουργία ἔργων ὑποδομῆς στήν ὑπαίθρο καί ἡ ἐκμηχάνιση τῆς καλλιέργειας αὐξάνουν τήν ἀποδοτικότητα τῆς γῆς καί μεγάλα τμήματα τοῦ γεωργικοῦ πληθυσμοῦ μετατοπίζονται στίς πόλεις. Τό γεγονός αὐτό σέ συνάρτηση μέ τή διαρκῆ μετανάστευση ἐργατικῶν χερῶν στίς χώρες τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης δημιουργεῖ ἀρκετές εὐκαιρίες ἀπασχόλησης στίς βιομηχανίες παρατηρεῖται μάλιστα ἔλλειψη ἐργατικῶν χερῶν στήν Ελλάδα τό 71-72 - γιά νά συγκροτηθεῖ γιά πρώτη φορά στήν Ελλάδα μία βιομηχανική εργατική τάξη.

Ἡ συγκρότηση τῆς εργατικῆς τάξης συμπέφτει χρονικά μέ τή δικτατορία. Οἱ μισθοί στή φάση αὐτή εἶναι σέ πολύ χαμηλά επίπεδα σέ σχέση μέ τά εὐρωπαϊκά καί ἡ μετανάστευση συνεχίζεται μέ ἀμείωτο ρυθμό, καί τό ὕψος τῆς ρυθμίζεται ἀπό τήν προσφορά καί τή ζήτηση στήν ἀγορά ἐργασίας καί ἀπ' τίς αὐξήσεις πού δύνονται ἀπ' τήν ἐπεξεργασία σάν κίνητρο γιά μεγαλύτερη ἀποδοτικότητα.

Ἐξω ἀπ' τήν ἀνεπίσημη πάλη πού γίνεται κάθε στιγμή καί μέ κάθε μέσο ἀπ' τοὺς εργάτες μέσα στό ἐργοστάσιο πού ἀποσκοπεῖ στήν ἐλαχιστοποίηση τῆς ἐκμετάλλευσης τους ὀχι μόνο μέ τήν οἰκονομική σημασία, δέν ἔ-

χουμε στά χρόνια της δικτατορίας καμιά αναμέτρηση πού νά ξεπερνάει τά πλαίσια της προσωπικής καί νά φθάνει σέ μιά μορφή συλλογικής καί οργανωμένης δράσης σέ μιά προσπάθεια συνειδητής επέμβασης έστω καί στό καθορισμό του βιοτικού τους επιπέδου. Γι αυτό εύθύνεται ή άγρια τρομοκρατία καί ή άμεση καταστολή. Ταυτόχρονα ή μετανάστευση έμφανίζεται σάν διέξοδος σ' ένα σημαντικό τμήμα της έργατικής τάξης άποσυμφορώντας έτσι τήν οίκονομία.

Επίσης ή περιπέτεια του έμφυλίου πολέμου θ' άφήσει τήν έργατική τάξη βαθεία διχασμένη καί διαιρεμένη σέ δεξιούς καί άριστερους. Απ' τό κλίμα της δυσπιστίας καί του μίσους οι έργάτες δέ θά βγούν παρά πρόσφατα.

Οι έργάτες μέχρι τώρα κατάφεραν νά κρατηθούν έξω άπ' τήν κηδεμονία των πολιτικών κομμάτων καί των έλεγχόμενων άπ' αυτά συνδικαλιστικών οργανώσεων παρ' όλο τόν οίκονομικό χαρακτήρα των κινητοποιήσεών τους. Αυτό όφείλεται άπ' τό ένα μέρος στή δυσπιστία πού δείχνουν οι έργάτες άπέναντι στά κόμματα ύστερα άπό τήν έμπειρία του έμφυλίου καί άπό τό άλλο μέρος στίς συγκυρίες της μεταπολιτευτικής περιόδου πού άναφέρονται παράκάτω.

1) Οι άπεργίες καταλαμβάνουν έξ' άπρόοπτου τά κόμματα πού συγκροτούνται βιαστικά μετά τή κατάρρευση της δικτατορίας γιά νά συμμετάσχουν στίς εκλογές καί δέν έχουν τό χρόνο ν' άσχοληθούν μέ τή συγκρότηση οργανώσεων στους τόπους εργασίας πού θά τους έδινε τή δυνατότητα νά επέμβουν στό έργατικό κίνημα μέ σκοπό τή χειραγώγηση του προς μιά πολιτική κατεύθυνση μέ σκοπό έναν άνώδυνο συμβιβασμό.

2) Τά οίκονομικά προβλήματα πού συσώρευσε ή έφταστικά στους εργαζόμενους καί ο αύξανόμενος πληθωρισμός πού στή κυριολεξία άφάνισε τους μισθούς τά τελευταία χρόνια καθώς καί ή άδυναμία της κυβέρνησης νά προ-

βεί σέ παραχωρήσεις τουλάχιστον στή παρούσα φάση. Η έλληνική Διευθυντική Τάξη στή προσπάθεια της νά επιταχύνει τή σύνδεσή της μέ τήν ΕΟΚ στά 4 έπόμενα χρόνια κάνοντας τήν Έλληνική Οίκονομία ανταγωνιστική άπέναντι στήν Εύρωπαϊκή κρατάει τά ήμερομίσθια σέ χαμηλά επίπεδα σέ σχέση μέ τά Εύρωπαϊκά κι επιτυγχάνοντας ψηλούς ρυθμούς συσώρευσης. Στή προσπάθεια αυτή κυβέρνηση καί αντιπολίτευση σχεδόν συμφωνούν.

3) Η πολιτική της ένδομικής ένότητας ο πιθανός πόλεμος μέ τή Τουρκία καί κίνδυνος ύποτροπής της Δικτατορίας δημιουργεί τήν ένότητα συμπολίτευσης καί αντιπολίτευσης μέσα άπ' τή κοινή προοπτική της διατήρησης της έξουσίας ή της διαδοχής στήν έξουσία. Τά προγράμματα λιτότητας καί οι υπέρογκες πολεμικές δαπάνες ψηφίζονται μέ προθυμία στή βουλή άπό όλα σχεδόν τά πολιτικά κόμματα, γεγονός πού δέν περνάει άπαρατήρητο άπ' τους έργάτες.

Τό σύγχρονο Έλληνικό Απεργιακό κίνημα έμφανίζεται σάν ένα συνηθισμένο δικειδικητικό κίνημα της έργατικής τάξης έγκλωβιμένο στή παραδοσιακή αντίληψη καί λογική του συστήματος γιά δικαιώτερη κατανομή του ένδομικού προϊόντος καί σάν τέτοιο δέν μπορεί νά πάει πιά πέρα άπ' τήν ύπογραφή μιās νέας συλλογικής σύμβασης γιά μεγαλύτερα μεροκάματα ή λιγότερες ώρες εργασίας χωρίς νά θίγει ή νά άμφισβητεί τή βασική δομή καί τίς αξίες του συστήματος.

Τό άπεργιακό κίνημα όμως θά αναπτύξει μιά δική του δυ-

ναμική μέ πολλά στοιχεία άυτόνομίας καί άυτορρητισμού πού στά μάτια μας έχουν μεγάλη σημασία γιά τήν άνάπτυξη ενός άυτόνομου κινήματος της έργατικής τάξης.

Η κύρια μορφή της οργάνωσης του άπεργιακού άγώνα είναι καί παραμένει τό έργοσ. σωματείο. Τυπικά ή εύθύνη της άπόφασης, οι διαπραγματεύσεις μέ τήν ιδιοκτησία είναι έργο του δ.σ. του έργοσ. σωμα. Στήν ουσία όμως ή κύρια οργάνωση είναι οι έργοστασιακές συνελεύσεις. Η καθολικότητα της συμμετοχής των εργατών στίς άπεργίες, ο διαρκής έλεγχος του συμβ. ή άυθόρμητη ένεργητικότητα άπό μέρους των εργατών έξουδετερώνει τίς τυχόν τάσεις του δ.σ. γιά χειραγώγηση καί στή πραγματικότητα λειτουργεί σάν εκτελεστικό όργανο της θέλησης της έργοσ.συνέλευσης. Σέ πολλές περιπτώσεις παράλληλα μέ τό δ.σ. λειτουργήσε καί έργοστασιακή επιτροπή.

Σ' αυτή τή φάση οι άπεργίες αποφασίζονται καί κηρύσσονται άπ' τους ίδιους τους έργάτες χωρίς τήν ύπόδειξη κόμματος-όδηγου ή συνδικαλιστικής οργάνωσης καί πολλές φορές ένάντια στή θέλησή της. Οι πολιτικές πεποιθήσεις των εργατών στή πρακτική του άγώνα τους παραμερίστηκαν καί σέ πολλές άπεργίες τά πιά αποφασιστικά στοιχεία ήταν "Καραμανλικοί" σπάζοντας τό μύθο της φωτισμένης άριστερης πρωτοπορείας καί δημιουργώντας τήν ένότητα στή βάση του κοινού συμφέροντος καί των κοινών όρων ζωής μέσα στό έργοστάσιο καί όχι στή βάση της ιδεο-

λογικής ταυτότητας. 'Ακόμα αναλήφθηκαν πρωτοβουλίες για τη δημιουργία ενός συνδέσμου σάν συντονιστικού οργάνου έξω απ'τά πλαίσια του επίσημου συνδικαλισμού.

Παράλληλα οι εργάτες κι έξω απ'τό έργοστάσιο έμφανίζονται με ανεξάρτητη πολιτική συμπεριφορά. 'Ανεξάρτητα απ'τίς όποιες διαφωνίες μας με τό χαρακτήρα των έκδηλώσεων για τό Πολυτεχνείο και ανεξάρτητα απ'τό ότι οι όποιεςδήποτε έκδηλώσεις των εργατών εντάσσονται στο όλο κλίμα της μυθοποίησης και της ήρωοποίησης της εξέγερσης του Νοέμβρη ή τόλμη των εργατών της βιομηχανίας "ΠΙΤΣΟΣ"νά έμφανισθούν στή πορεία ανεξάρτητοι σάν - εργάτες της βιομ. ΠΙΤΣΟΣ- δηλώνει τήν τάση τους για χειραφέτηση τήν ανάληψη δηλαδή απ'τους ίδιους τους άμεσα ενδιαφερόμενους τήν ευθύνη για τή λύση των προβλημάτων τους.

'Η σημερινή μορφή της οργάνωσης τό δ.σ. του σωμ. επέτρεπε ως τώρα μία μορφή συλλογικότητας και αυτόνομίας γιατί η σύνθεσή του ήταν άκομμάτιστη και ταυτό-

χρονα ή παλιά νομοθεσία του επέτρεπε μία σχετική αυτόνομία. 'Η στενή όμως πολιτορκία των δ.σ. απ'τίς κομματικές οργανώσεις και ό νόμος 330 έξαρθρώνουν τό δ.σ. και τό κάνουν άνίσχυρο σάν όργανο έκφρασης των συμφερόντων των εργατών. Μέ τό νόμο αυτό γίνεται απ'τή πλευρά του κράτους προσπάθεια νά έλεγχθει τό απεργιακό κίνημα. Οι άπεργίες στο έξής είναι σχεδόν παράνομες. Τό σύγχρονο κράτος πού προσπαθεί νά άνδρωθει κάτω απ'τόν Καραμανλή δέν άνέχεται άπεργίες. 'Η σχεδιοποίηση πού έναγωνία προσπαθεί νά πετύχει ή κυβέρνηση στηρίζεται στήν όμαλή λειτουργία των εργοστασίων και οι άπεργίες τινάζουν στον άέρα και τά πιο έμπνευσμένα πενταετή σχέδια.

Τό κράτος δέν άρνεϊται τό συνδικαλισμό, άπεναντίας του είναι άπαραίτητος για νά λειτουργήσει μία και ή ώμή βία δέν φτάνει για νά πειθαρχήσει τους εργάτες. Θά προσπαθήσει με τή βία του νόμου νά πετύχει αυτό πού δέν μπόρεσαν τά κόμματα, νά γραφειοκρατοποιήσει τίς οργανώσεις των εργατών με τή δημιουργία ενός συν-

δικαλιστικού μηχανισμού ιεραρχικά διαρθρωμένου με τίς θέσεις-κλειδιά έπανδρωμένες με έπαγγελματίες του είδους όπου ή μαζική παθητικότητα θά είναι έξασφαλισμένη.

Οι εργάτες άπάντησαν με θάρρος και άποφασιστικότητα στις προσπάθειες του κράτους νά τους χαλιναγωγήσει με τή γενική άπεργία και τίς συγκρούσεις με τήν άστυνομία στις 25 Μάη. Τά γεγονότα του Μάη αποκάλυψαν ότι ή στάση των εργατών δέν ήταν παρορμητικό φαινόμενο και εύτυχε συγκυρίες, αλλά ή συνειδητή στάση τους και ή υπεύθυνη άπάντησή τους για ότι άφορά τή ζωή τους. 'Ακόμα ή προσπάθεια όλως των κομμάτων της άριστεράς νά έμφανίσουν τά γεγονότα του Μάη σάν έργο προβοκατόρων δυσφημίζοντας τή δράση των εργαζομένων μπρός τά ίδια τους τά μάτια έλπίζουμε νά μ'ην πέρασε άπαρατήρητη απ'αυτούς.

Οι μαχητικές άπεργίες πού συνεχίζονται μέχρι και σήμερα με τήν ίδια ένταση, οι όρητικές και άποφασιστικές συγκρούσεις των εργαζομένων με τήν άστυνομία στις 23 'Ιούλη 75 και 25 Μάη 76* οι προσπάθειες συντονισμού των άγώνων τους σε κλίμακα πού ξεπερνάει τό έργοστάσιο έξω απ'τους καθιερωμένους δρόμους του επίσημου συνδικαλισμού καθώς και ή σύγκρουσή τους με τίς συνδικαλιστικές οργανώσεις μας κάνουν νά πιστεύουμε ότι κάτι νέο γιεννιέται απ'τή πλευρά του εργατικού κινήματος: 'Η τάση και ή θέληση των εργαζόμενων νά αναλάβουν οι ίδιοι τή διεύθυνση του άγώνα τους γεγονός πού άποτελεί τήν άρχή της δημιουργίας του αυτόνομου κινήματος των εργαζόμενων με στόχο τήν άνάληψη της ευθύνης της οργάνωσης της κοινωνίας απ'τους ίδιους στή βάση των εργατικών συμβουλίων.

*πού οι πολιτικοί τίς παρούσαν σάν έργα προβοκατόρων.

ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΡΩΣΙΣΜΟΣ ΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στή διάρκεια του δευτέρου ιμπεριαλιστικού πολέμου, οι άρχηγοί των συμμάχων είχαν υποσχεθεί και είχαν επίσημα και δημόσια διακηρύξει ότι μετά τη συντριβή του γερμανικού και ιταλικού φασισμού, οι λαοί θα είναι ελεύθεροι. Ελεύθερα θα εκλέγουν την κυβέρνηση που προτιμούν, τα δημοκρατικά τους δικαιώματα θα εξασφαλιστούν και θα κατοχυρωθούν με διεθνείς συμβάσεις και από τον κόσμο θα εξαλειφθούν ο φόβος και η πείνα.

Όλα δίχως εξαίρεση τα κόμματα και της δεξιάς και του κέντρου και της αριστεράς, σε απόλυτη συμφωνία μεταξύ τους επανειλάμβαναν αυτή την υπόσχεση και τη διακήρυξη των "Τριών Μεγάλων". Ο πόλεμος είναι αντιφασιστικός και η νικηφόρα έκβαση του θα φέρει στον κόσμο τη δημοκρατία, την ειρήνη και την ευημερία.

Μόνον μιά χούφτα επαναστατών, αυτοί που είχαν μείνει πάνω από το ναυάγιο του κινήματος, μόνον αυτοί με τα πενιχρά μέσα που διαθέτανε, διακηρύξανε μ' όλη τους τη δύναμη ότι κι αυτός ο πόλεμος είναι ιμπεριαλιστικός κι από τα δύο μέρη, ότι κι αυτός ο πόλεμος είναι πόλεμος ανάμεσα σε πεινασμένους και χορτάτους λαούς, ότι το καθήκον των προλεταρίων είναι η μετατροπή του πολέμου ανάμεσα στα έθνη σε πόλεμο των λαών έναντίον των έκμεταλλευτών τους, έναντίον του καπιταλιστικού καθεστώτος μέσα στη χώρα τους. Αυτή η ίδια η χούφτα των επαναστατών είχε προειδοποιήσει τις σφαζόμενες μάζες ότι όλες αυτές οι υποσχέσεις των έκμεταλλευτών τους και των δημίων τους δεν είναι και δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο από απάτη, ότι δίχως τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης ο μεταπολεμικός κόσμος θα βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στον εφιαλτικό λαβύρινθο της βαρβαρότητας.

Ο πόλεμος έληξε δίχως επανάσταση. Οι λαοί πιστέψανε τους κυβερνήτες τους και τα κόμματα τους και περίμεναν την εκπλήρωση των υποσχέσεων που με τόση άπλοχεριά τους έδιναν στις μέρες, στους μήνες και στα χρόνια που σφάζονταν.

Φυσικά ο φάκελλος των υποσχέσεων όπως και των αρχών για τις οποίες δόθηκαν πολέμους, βρήκαν τη θέση τους στον κάλαθο των αχρήστων.

Οι Τρεις Μεγάλοι αντιφασίστες και δημοκράτες οι Ρούσβελτ, ο Τσώρτσιλ και ο Στάλιν καθήσανε και ανάμεσα στη βότκα και στο χαβιάρι μοιράσανε μεταξύ τους τον κόσμο σαν να επρόκειτο για τα άμπελοχώρα του πατέρα τους. Ύστερα από λίγο η Αγγλία παραχωρεί το μερίδιό της στην Αμερική και έτσι μένουν κυρίαρχοι του κόσμου η Αμερική και η Ρωσία.

Εκτός από λίγες εξαιρέσεις όλα τα κράτη σ' όλες τις περιοχές του πλανήτη βρίσκονται κάτω από την άμεση ή έμμεση οίκονομική, πολιτική και στρατιωτική εξάρτηση αυτών των δυο ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων που η καθεμιά δι-

εκδικεί για τον έαυτό της την ήγεςία δηλαδή την υποδούλωση του κόσμου. Σ' όλες σχεδόν αυτές τις εξαρτημένες χώρες δεν υπάρχουν παρά κυβερνήσεις ανδρείκελλα. Και όταν κάπου υπάρχει κίνδυνος να αποσπαστούν απ' αυτή την εξάρτηση, δεν διστάζουν αυτοί που τόσο επίσημα διακηρύξανε ότι πολέμησαν για την ελευθερία των λαών, να επέμβουν άνοιχτά και δίχως προσχήματα με τους στρατούς τους.

Έτσι κάνανε οι Αμερικάνοι στον Αγιο Ντομίνικο, στον Λίβανο, στο Βιετνάμ. Έτσι κάνανε οι ρώσοι στην Αν. Γερμανία τό 53, στην Ούγγαρία τό 56, στην Τσεχοσλοβακία τό 68. Άλλοι, οι Αμερικάνοι με στρατιωτικές χούντες πούβρισκονται κάτω από την άμεση εξάρτηση του Πενταγώνου, ανατρέπουν μιά κυβέρνηση που δεν είναι της πλήρους έμπιστοσύνης τους και επιβάλλουν μιά στρατιωτική δικτατορία. Αυτό κάνανε στην Ελλάδα, στη Χιλή κ.λ.π.

Κι έτσι έντελως φυσιολογικά δημιουργείται σ' αυτές τις εξαρτημένες χώρες ένα ισχυρό αντιαμερικάνικο ρεύμα από τη δυτική μεριά του παραπετάσματος και ένα επίσης ισχυρό αντιρωσικό ρεύμα από την ανατολική μεριά.

Αυτό τό άρκετά ισχυρό αντιαμερικανικό ρεύμα εκφράζεται πολιτικά από μιά σειρά οργανώσεων με τό σύνθημα: αποδέσμευση της χώρας από την εξάρτηση της από την Αμερική, έθνική ανεξαρτησία κ.λ.π.

Είναι δυνατόν αυτό τό κίνημα να μετατραπεί στην ανάπτυξη του σε κίνημα έναντίον του καπιταλιστικού καθεστώτος στή χώρα; Αυτό πρέπει να ενδιαφέρει εκείνους που τους έχει γίνει πεποίθηση ότι δεν υπάρχει άλλη διέξοδος από τη σημερινή τραγική κατάσταση της ανθρώπινης κοινωνίας έξω από τό Σοσιαλισμό.

Η μετατροπή ενός μαζικού κινήματος σε αγώνα έναντίον του καπιταλιστικού καθεστώτος και για την ανατροπή του δεν εξαρτάται από έμας και από την πειστική δύναμη των ιδεών μας αλλά από την ίδια τη φύση του κινήματος. Δεν έννοούμε μ' αυτό καμιά ιστορική νομοτέλεια, αλλά τις αλλαγές που συντελούνται στίς συνειδήσεις και στην ψυχολογία των μαζών στό προτσές αυτού του κινήματος.

Η μετατροπή ενός "έθνικοαπελευθερωτικού" κινήματος σε αγώνα έναντίον του καπιταλισμού μέσα στη χώρα θα ήταν δυνατή μόνον εάν η ανάπτυξη και η επέκταση αυτού του κινήματος θα μπορούσε αυτοδύναμα να δημιουργεί και στίς σχέσεις των τάξεων και στίς συνειδήσεις και στην ψυχολογία των μαζών διαρκώς ευνοϊκότερους όρους για τη μετατροπή του σε αγώνα έναντίον της έθνικης μπουρζουαζίας σαν τάξης και σαν καθεστώτος. Εάν πιά συγκεκριμένα πραγματοποιείται στή δυναμική ανάπτυξη αυτής της πάλης και απ' αυτή την έσωτερική λογική αυτής της πάλης ο διαχωρισμός ανάμεσα σε εκείνους που ενδιαφέρονται για τη διατήρηση του έθνικου κράτους, δηλαδή της καπιταλιστικής κοινωνίας και των αγωνιζομένων για την πραγματική τους απελευθέρωση εργατικών μαζών. Εάν απ' →

αυτό τό ίδιο τό κίνημα οἱ μάζες παίρνουν συνείδηση τῶν ἰδιαιτέρων συμφερόντων τους.

Ὁ ἀγώνας τῆς ἐργατικῆς τάξης γιά τίς ἀμεσες οἰκονομικές καί πολιτικές τῆς διεκδικήσεις, εἶναι δυνατόν νά μετατραπεῖ στήν ἀνάπτυξη του σέ ἀγώνα ἐναντίον τοῦ καπιταλισμοῦ καί γιά τήν ἀνατροπή του. Ἀλλά αὐτό γίνεται δυνατόν ἀπό τή φύση αὐτοῦ τοῦ κινήματος, ἀπό τήν ἀντίθεσή του μέ τήν ἐθνική του μπουρζουαζία. Μέσα σ' αὐτό τόν ἀγώνα οἱ μάζες ἀπ' αὐτή τήν ἀντίθεσή τους μέ τοὺς ἐργοδότες τους καί τό κράτος τους καί ἀπό τήν ταξική φύση τῶν διεκδικησέων τους, ἀπαλλάσσονται ἀπό τίς ρεφορμιστικές, ἐθνικές, δημοκρατικές αὐταπάτες τους, ἀποδεσμεύονται ἀπό τήν κηδεμονία τῶν κομμάτων "τους", ἀναπτύσσεται ἡ συνείδησή τους, ἡ πρωτοβουλία τους, ἡ ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό τους καί στίς μορφές τῆς ταξικῆς πάλης. Καί ὅσο εὐρύνεται τό πεδίο τῆς πάλης καί ὅσο πλατύτερες μάζες συμμετέχουν καί ὅσο βαθύτερα ἀνασκάπτεται τό κοινωνικό ἔδαφος τόσο τά ταξικά μέτωπα αὐστηρότερα ξεχωρίζουν καί τόσο γίνεται πιό διαυγής ἡ διαφορά στά συμφέροντα καί στοὺς σκοπούς.

Ἐνα "ἐθνικοαπελευθερωτικό" κίνημα ἔχει ἀπό τήν ἴδια του τή φύση τά ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Ἐνισχύει τίς ἐθνικιστικές αὐταπάτες καί τό ἐθνικιστικό μίσος, δέν διαχωρίζει ἀλλά ἐνώνει τά ἀντίθετα κοινωνικά στρώματα στήν ἀπάτη τῶν "κοινῶν ἐθνικῶν συμφερόντων", ὑποτάσσει δηλαδή τίς ἐργαζόμενες μάζες στοὺς ἐκμεταλλευτές τους.

Ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμός, ἀναμφισβήτητα εἶναι ἓνας ἀπό τοὺς πιό κτηνώδεις καί πιό ἀδίστακτους ἱμπεριαλισμούς ἀπὸ ὅσους ἔχει γνωρίσει μέχρι σήμερα ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία. Ὅμως αὐτό τόν τερατώδη ἱμπεριαλισμό δέν μπορεῖ νά τόν τσακίσει παρά ἓνας μόνος: οἱ ἐργαζόμενες μάζες τῆς ἴδιας τῆς Ἀμερικῆς.

Στήν Ἀμερική ἔχει ἀπό χρόνια κάνει τήν ἐμφάνισή του ἓνα γνήσιο ἐπαναστατικό κίνημα πού μπορεῖ νά μὴν χρησιμοποιεῖ ὀρολογία ἢ ἀκόμα μορφές πάλης πού κατὰ παράδοση θεωροῦμε ἐπαναστατικές, ἀλλά πού εἶναι πολύ πιό κοντά στήν πραγματική χειραφέτηση τῶν λαϊκῶν μαζῶν ἀπὸ πολλά μέ ἡχηροὺς ἐπαναστατικοὺς τίτλους προγράμματα καί θεωρίες.

Εἶναι γνωστές οἱ μαζικές μαχητικές διαδηλώσεις ἐναντίον τοῦ πολέμου καί ὑπὲρ τοῦ Βιετνάμ. Χιλιάδες στρατιῶτες εἶχαν λιποτακτήσει. Πληθὸς ἐπαναστατικές ἐφημερίδες κυκλοφοροῦν στό στρατό. Τά ἐγκλήματα τῆς ΚΥΠ καί τοῦ ΠΕΝΤΑΓΩΝΟΥ ὅπως καί ἡ ὑποκρισία καί ἡ ἀπάτη τῶν διαφόρων Κέννεντυ, Τζόνσον, Νίξον ἀποκαλύπτονται, καταγγέλλονται καί στιγματίζονται μέ θάρρος δημόσια ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους τοὺς νέους ἀμερικανούς. Χιλιάδες νέοι ἀμερικανοὶ δώσαν αἷμα γιά τοὺς Βιετνόγκ.

Αὐτό τό κίνημα εἶναι γνήσια ἐπαναστατικό γιατί στρέφεται ἐναντίον τοῦ δικοῦ του ἐθνικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καί ὄχι ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ μιᾶς ἄλλης χώρας, πράγμα πού θά μεταμόρφωνε τό ἐπαναστατικό κίνημα τῶν ἐργαζομένων γιά τή χειραφέτησή τους σέ μιὰ ἐλεεινὴ κωμωδία πρὸς ὄφελος τῶν ἐκμεταλλευτῶν τους.

Αὐτό τό κίνημα θά παίρνει ὅλο καί περισσότερη δύναμη, ὁρμή καί συνείδηση στό βαθμό πού θά ἀποκοθίσταται καί θά ἀνασυγκροτεῖται τό διαλυμένο ἀπὸ τόν ἐθνικισμό διεθνές μέτωπο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Καί τό διεθνές αὐτό μέτωπο θά ἀποκαθίσταται, θά ἀνασυγκροτεῖται καί θά ἀναπτύσσεται στό βαθμό πού οἱ ἐργαζόμενες μάζες σέ κάθε χώρα θά χειραφετοῦνται πνευματικά ἀπὸ τήν ἐθνική τους μυθολογία

καί πρακτικά ἀπὸ τήν κηδεμονία καί τήν ἐπιρροή τῆς ἀστικῆς τάξης τῆς γραφειοκρατίας καί τῶν κομμάτων τους.

Αὐτό ἐπιβάλλει ἀνάμεσα σέ πολλά ἄλλα μιὰ διαφορετικὴ στάση ἀπέναντι τῶν ἀμερικανῶν ναυτῶν καί στρατιωτῶν πού ἐπισκέπτονται τή χώρα ἢ εἶναι ἐγκατεστημένοι σ' αὐτήν.

"Ὁχι ἀποδοκιμασία καί GO HOME, ἀλλά φιλικές σχέσεις μαζί τους, συζητήσεις πάνω στά προβλήματα πού εἶναι τά ἴδια σέ ὅλες τίς χώρες, συζητήσεις πάνω στό Σοσιαλισμό πού εἶναι κοινὴ ὑπόθεση τῶν ἐργαζομένων ὅλου τοῦ κόσμου, συζητήσεις πού νά γίνει πίστη καί πεποίθηση καί σ' αὐτοὺς καί σέ μᾶς ὅτι ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι εἴμαστε ἀδελφία, ὅτι ἐχθροὶ μας εἶναι οἱ καπιταλιστές καί οἱ γραφειοκράτες. Ὁχι οἱ γενικά καί ἀσηρημένα καπιταλιστές καί γραφειοκράτες ἀλλά οἱ ἀμερικάνοι καπιταλιστές καί γραφειοκράτες γι αὐτοὺς καί οἱ Ἕλληνες καπιταλιστές καί γραφειοκράτες γιὰ μᾶς.

- Καταργεῖται κάθε τίτλος
- Καταργεῖται κάθε παράσημο καί κάθε ἄλλη ἐνδειξη διάκρισης.

Διάταγμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ γιά τήν ἐξίσωση τῶν δικαιωμάτων ὅλων τῶν μελῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.

29/12/17

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ 25/4 ΣΤΟ "ΓΚΛΟΡΙΑ."

Τό νά φοβάται κανείς μήν κατηγορηθεῖ γιά γραφειοκρατίας, ἡ ἀκόμη πιά πολύ μὴν γίνεи γραφειοκρατίας εἶναι ὁ ἐσώτερος τρόμος τοῦ καπιταλιστικοῦ παρόντος. Σάν νά κυκλώνεται ἀπό τή Λερναία "Υδρα πού ὅταν κόβεις τό ἓνα κεφάλι σ' ἀγκαλιάζει μέ δυό. Ἡ συνέπεια αὐτοῦ τοῦ γεγονότος εἶναι πῶς αὐτοπεριορίζει κανείς τή φαντασία του, στό ἐπίπεδο τοῦ διαρκῶς ρευστοῦ καί ἀσαφοῦς, ὅτι περιορίζει τήν αὐθόρμητη πρωτοβουλία στό ἐπίπεδο τό καθαρά τεχνικό. "Εἴς κανένα ὁλοκληρωμένο "θέλω" δέν ἐμφανίζεται. Καρικατοῦρα τῆς προσωπικότητάς του ὁ καθένας παρουσιάζει μιά σύγκριση τῶν ἐμφάσεών του.

Εἶναι γνωστό πῶς μιά συγκέντρωση ἑκατοντάδων ἀνθρώπων, ὅταν δέν δημιουργεῖται ἀπό ἓνα γεγονός πού νά τήν κυριαρχεῖ, καί μέσα σέ λίγες ὥρες, δέν μπορεῖ νά βρεῖ τό ἀντικείμενό της. Αὐτό θά μπορούσε νά προβλεφεῖ ἀπό τοῦς ὀργανωτές. Ὁ φόβος ὅμως τῶν διαδικασιῶν τοῦς ἔκανε ὥστε νά μεταφέρουν χωρίς νά τό θέλουν τό ἄγχος τῆς διαδικασίας μέσα στή συγκέντρωση. Αὐτό θά ξανασυμβεῖ. "Ὅσο θά φοβόμαστε τίς διαδικασίες καί θά κρύβουμε τό δικό μας "θέλω" τόσο θά ἐπανεμφανίζονται καί θά ἐμποδίζουν τή συζήτηση πάνω στήν "οὐσία". Δέν ἰσχυρίζομαστε πῶς οἱ διαδικασίες δέν εἶναι οὐσία. Ἀκριβῶς

τό ἀντίθετο. Ἀλλά θά πρέπει ὁ καθένας νά μὴν κρύβεται. Νά παίρνει τήν εὐθύνη τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖο συζητᾶται τά διαδικαστικά θέματα. Παρ' ὅλα αὐτά θά πρέπει νά σταθοῦμε φιλικά ἀπέναντι στή προσπάθεια τῶν συντρόφων πού ἀνέλαβαν τήν πρωτοβουλία. Μέσα ἀπό τή συγκέντρωση κερδήθηκε ἡ πείρα τοῦ τρόπου πού θά πρέπει νά ὀργανωθεῖ ἡ ἐπόμενη. Ἀκόμη πολύ ἀπλά ἡ διαπίστωση πῶς εἴμαστε ἀρκετά πολλοί γιά μιά δουλειά μέ πλατεία ἀπήχηση. Αὐτό τό τελευταῖο ἡ γιά νά παραφράσω τά λόγια ἐνός συντρόφου "ἡ διαρκῆς προπαγάνδα" πρέπει νά μάς γίνεи τό κύριο πρόβλημα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΒΕΣΤΙ

"Ὅταν οἱ τραβεστί ὁμοφυλόφιλοι ἀνοίξαν τήν αὐλαία μιᾶς καλαίσθητης καί κοντρολαρισμένης "παράστασης", ὁ καθένας περίμενε πῶς ἀπό κάπου θά ξετρύπωνε τό φαιδρό. Ὁ μέγας καί πολὺς Ταχτῆς, φρόντισε πατερναλιστικά νά μάς προειδοποιήσῃ. Συνέβη ὅμως κάτι πιά συγκλονιστικό ἀπό τό "τρίτο στεφάνι". Ἄνθρωποι πού ἔχουν ὑποστεῖ ὅλων τῶν εἰδῶν τίς ταπεινώσεις, ξανακέρδιζαν τήν ἀξιοπρέπεια τους καί μόνο ἀπό τό γεγονός πῶς ἀντιμετώπιζαν μέ ἀνοιχτά χαρτιά τίς προκαταλήψεις μας. Ἀπό τή λεωφόρο Συγγροῦ, μέ τό βιτσιόζο καου-μπόυ ἀρσενικό πελάτη, ὡς τή σκηνή τοῦ Λουζιτάνια, νομίζω ὅτι εἶναι τεράστια ἀπόσταση. Ἡ αὐτοσυγκράτηση πού ἐβγαίνει μέσα ἀπό τίς ἀναλύσεις, ἡ ἔλλειψη κάθε ρητορικής, φανέρωνε ἀνθρώπους πού ἔχουν σιάψει βαθειά μέσα στά προβλήματά τους καί μποροῦν νά ἀντιμετωπίσουν μ' ἓνα πλήρες σκεπτικό τή κοινωνία.

Ἡ "παράσταση" ἀνέπτυξε μιά ἐξυπνη ταχτική καί ἡ στρατηγική ἦταν διαποτισμένη ἀπό τό λεπτό εἰρωνικό πνεῦμα τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρινοῦ ποιητή. Ζήτησε ἀπό τά "προοδευτικά κόμματα" τή συμπαράσταση, σά νά ἐξέχναγε πῶς αὐτά ἀνήκουν πλήρως στοὺς ἀνδρες.

Νά ζητᾶς ἀπό τοὺς σταλινικούς νά σέ ὑποστηρίξουν εἶναι μαῦρο χιούμορ τή στιγμή πού τό ἀφεντικό τους ὅμως καταγγέλεται στή διακύρωση ἔστειλε ἀφειδῶς στήν ἐξορία τοὺς "ἐκφυλους". Νά ζητᾶς ἀπό τοὺς λενινιστές ὑποστήριξη, πού τό ἀφεντικό τους, δέν μπορούσε νά πᾶει μέ γυναίκα πού εἶχε πᾶει μέ ἄλλον, γιατί θά ἦταν "σά νά ἐπινε νερό ἀπό τό ποτήρι πού ἤπιε ἄλλος" ἂν δέν εἶναι μαῦρο χιούμορ, εἶναι ἐθελοντική ἀφέλεια. Ὅταν ὅμως ζητᾶς ἀπό τοὺς ἀστούς πού γίνονται ὑπουργοί καί εἶναι συχνά δημοσία τόσο ἄνδρες ὅσο ἰδιωτικά ὁμοφυλόφιλοι, ὑποστήριξη μοιάζει σά νά τόξες ζητᾶς νά ἀποκαταστήσουν τή συνοχή τοῦ κόσμου τους στή βάση μιᾶς ἀληθινότητας, πού αὐτή καί μόνη της εἶναι ἀνατρεπτική. Ὁ ρεφορμισμός καί τό ἀνατρεπτικό πνεῦμα ἔκαναν στό Λουζιτάνια "καλή παρέα" καθ' ὅσον, ὁ καθένας καταλαβαίνει πῶς οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν τήν ἀπειλή τοῦ φασιστικοῦ νομοσχεδίου. Κάθε φορά ὅμως πού ἡ ἀνάλυση ἀναζητοῦσε τίς "βασικές της τίς ἀρχές" τό ἀνατρεπτικό πνεῦμα ἦταν ἐγκατεστημένο στό κέντρο κάθε συλλογισμοῦ. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι διεκδικοῦν τό δικαίωμα νά διευθύνουν τή ζωή τους. Τό ἔθεσαν μέ σοβαρότητα, ὑπευθυνότητα καί θάρρος. Γιά τοὺς ἀντιεξουσιαστές αὐτό ἀποτέλεσε ἄλ θινὴ ἐκπληξη. Καιρός νά συνειδητοποιήσουμε τίς δικές μας εὐθύνες πού συγκεντρώνονται στήν ἀνάγκη ἀνάλυσης καί ἀπομυθοποίησης τοῦ νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ. Πρὸς τό παρόν-μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά μπορέσουμε νά ἐπανελέθουμε ἐκτενέστερα πάντα στό Κίνημα πού γεννιέται τώρα-σημειώνουμε τήν περιφρόνιση τῶν ἐπιφανῶν, γνωστῶν καί κατεστημένων ὁμοφυλόφιλων πρὸς τή συγκέντρωση. Φαίνεται πῶς τοὺς ἀστούς "πούστηδες" ὁ καπιταλισμός τοὺς ἐνσωματώνει πιά εὐκολά.

ΔΙΑΒΑΣΕ ΤΟ ΜΠΑΣ

Μερικά αποσπάσματα από τό "ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ" τοῦ Τρότσκι, γραμμένο τό 1918.

"Έκδοση Πανεπιστημίου MICHIGAN 1963.

Μας έχουν περισσότερο από μιά φορά κατηγορήσει ότι έχουμε υποκαταστήσει τή δικτατορία τῶν Σοβιέτ μέ τή δικτατορία τοῦ κόμματος.. Ἀκόμα μπορούμε νά ποῦμε έντελῶς σωστά ότι ἡ δικτατορία τῶν Σοβιέτ γίνεται δυνατή μέσω τῆς δικτατορίας τοῦ κόμματος.

..Σ'αὐτήν τήν "υποκατάσταση" τῆς ἐξουσίας τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ κόμματος δέν ὑπάρχει τίποτε τό τυχαῖο καί στήν πραγματικότητα δέν ὑπάρχει καθόλου υποκατάσταση. Οἱ κομμουνιστές ἐκφράζουν τά θεμελιώδη συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης.

...Ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου στήν πραγματική της ἔννοια, σημαίνει τήν ἄμεση ὑπεροχή τῆς ἐπαναστατικῆς πρωτοπορείας, πού στηρίζεται πάνω στίς βραδυκίνητες μάζες κι ὅπου ἀναγκαῖα, ἀναγκάζει τήν κάτω οὐρά νά εὐθυγραμμιστεῖ μέ τό κεφάλι. Αὐτό ἰσχύει ἐπίσης γιά τά συνδικάτα..Στήν πρώτη περίοδο τά παλιά συνδικαλιστικά ρεύματα περισσότερο ἀπό μιά φορά σήκωσαν τό κεφάλι τους, παρακινώντας τά συνδικάτα νά παζαρεύουν μέ τό Σοβιετικό Κράτος, θέτοντας ὅρους καί ἀπαιτήσεις ἐγγυήσεις. Αὐτό ὅμως ἀνήκει στό παρελθόν καί τά συνδικάτα ἀναγνωρίζουν ότι αὐτά εἶναι ὅργανα τῆς παραγωγῆς τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους καί ἀναλαμβάνουν εὐθύνη γιά τήν παρουσία του-ὄχι ἀντιθέτοντας τόν ἑαυτό τους σ'αὐτό, ἀλλά ταυτίζοντάς τον μ'αὐτό. Τά συνδικάτα γίνονται οἱ ὁργανώσεις τῆς ἐργατικῆς πειθαρχίας. Αὐτά ἀπαιτοῦν ἀπό τοὺς ἐργάτες ἐντατική ἐργασία κάτω ἀπό τίς πιό δύσκολες συνθήκες, στό βαθμό πού τό Ἑργατικό Κράτος δέν εἶναι ἀκόμα ἱκανό νά ἀλλάξῃ αὐτές τίς συνθήκες.

Τά συνδικάτα γίνονται ὁ μηχανισμός τῆς ἐπαναστατικῆς καταστολῆς ἀντιπειθαρχικῶν, ἀναρχικῶν, παρασιτικῶν στοιχείων τῆς ἐργατικῆς τάξης.

(Σοβιέτ, Συνδικάτα καί Κόμμα)

..Τό στοιχεῖο τοῦ κρατικοῦ καταναγκασμοῦ, ὄχι μόνον δέν ἔχει ἐξαφανιστεῖ, ἀλλά ἀντίθετα θά παίξει ἀκόμα, γιά μιά σημαντική περίοδο ἕναν ἐξαιρετικά προέχοντα ρόλο.

Κατά γενικό κανόνα ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά ἀποφύγει τήν ἐργασία. Ἡ ἀγάπη στήν ἐργασία δέν εἶναι καθόλου ἕνα ἔμφυτο χαρακτηριστικό. Αὐτή δημιουργεῖται ἀπό τήν οἰκονομική πίεση καί τήν κοινωνική ἐκπαίδευση.

(Γιά τήν ὁργάνωση τῆς ἐργασίας).

..Ὁ μόνος τρόπος γιά νά τραβήξουμε τήν ἀναγκαῖα γιά τά οἰκονομικά μας προβλήματα ἐργατική δύναμη εἶναι ἡ ἀναγκαστική ἐργατική ὑπηρεσία..

..Μέχρι τώρα μόνον τό Πολεμικό Ὑπουργεῖο ἔχει μιά πεῖρα ἀπό καταγραφή κινητοποίηση, σχη-

ματισμό καί μεταφορά ἀπό τό ἕνα μέρος στό ἄλλο πλατειῶν μαζῶν. Αὐτές οἱ τεχνικές μέθοδοι καί ἀρχές κληρονομήθηκαν στό Πολεμικό μας Ὑπουργεῖο ἀπό τό παρελθόν.

Στήν οἰκονομική μας σφαῖρα δέν ὑπάρχει μιά τέτοια κληρονομιά, ἀφοῦ σ'αὐτή τή σφαῖρα ὑπῆρχε ἡ ἀρχή τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας καί τήν ἐργατική δύναμη τήν εὗρισκε τό κάθε ἐργοστάσιο ξεχωριστά ἀπό τήν ἀγορά. Εἶναι συνεπῶς φυσικό νά εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, ὅπωςδήποτε κατὰ τήν πρώτη περίοδο νά κάνουμε χρήση τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ πολεμικοῦ ὑπουργείου σέ μιά πλατεῖα κλίμακα γιά τήν ἐργατική κινητοποίηση.

(Ἀναγκαστική ἐργατική ὑπηρεσία)

Ἡ εἰσαγωγή τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργατικῆς ὑπηρεσίας εἶναι ἀκατανόητη δίχως τήν ἐφαρμογή, σ' ἕνα μεγαλύτερο ἢ μικρότερο βαθμό, τῶν μεθόδων τῆς στρατικοποίησης τῆς ἐργασίας.

..Ἐάν ἦταν ἀλήθεια ότι ἡ καταναγκαστική ἐργασία εἶναι πάντα καί κάτω ἀπό ὁποιεσδήποτε συνθήκες, ἀντιπαραγωγική, ὅπως λέει ἡ ἀπόφαση τῶν μενσεβίκων, ὅλη ἡ οἰκοδομική μας ἐργασία θά ἦταν καταδικασμένη σέ ἀποτυχία..

Εἶναι ἀλήθεια ότι ἡ καταναγκαστική ἐργασία εἶναι πάντα ἀντιπαραγωγική; Ἡ ἀπάντησή μας εἶναι ότι αὐτή εἶναι ἡ πιό ἀξιολύπητη καί πιό ἀνάξια φιλελεύθερη πρόληψη...

Εὐτυχῶς ὄχι μόνον γιά τή Σοβιετική Ρωσία, ἀλλά γιά ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα, ἡ φιλοσοφία τῆς χαμηλῆς παραγωγικότητας τῆς καταναγκαστικῆς ἐργασίας- "παντοῦ καί κάτω ἀπό ὅλες τίς συνθήκες"- εἶναι μόνον μιά καθυστερημένη ἤχώ τῆς παλαιᾶς φιλελεύθερης μελωδίας..

(Ἡ στρατικοποίηση τῆς ἐργασίας)

Στήν ἐργατική τάξη ὑπάρχουν πολλές δυνάμεις, προτερήματα καί ταλέντα. Αὐτά πρέπει νά ἐξαχτοῦν καί νά ἐπιδειχτοῦν σέ ἀμιλλα. Ἡ ἀρχή τοῦ ἐνός ἀνδρός στή διοικητική καί τεχνική σφαῖρα βοηθαί σ'αὐτό. Νά γιατί αὐτή εἶναι ἀνώτερη καί περισσότερο καρποφόρος ἀπό τήν κολλεκτιβιστική ἀρχή.

(Κολλεκτιβιστική καί ἐνός ἀνδρός διαχείριση)

"Γενικά ἐμεῖς δέν εἴμαστε ἐναντίον τῆς ἀρχῆς τῆς γενικῆς ἐργατικῆς ὑπηρεσίας" λένε οἱ μενσεβίκοι, "ἀλλά δίχως καταναγκασμό μέ νόμο". Σ' αὐτές τίς ἱδίες τίς λέξεις, ὑπάρχει μιά τερατώδης ἐσωτερική ἀντίφαση. Ἡ ἰδέα τῆς "ὑποχρεωτικῆς ὑπηρεσίας" ἡ ἴδια περιλαμβάνει τό στοιχεῖο τοῦ καταναγκασμοῦ. "Ενας ἄνθρωπος εἶναι ➡

ΚΙ ΑΛΛΑΞΕΙ ΤΟ ΒΡΥΚΟΛΑΚΙΑΣΜΕΝΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΟΥ

Αποσπάσματα από την κριτική της Λούξεμπουργκ στην ρωσική επανάσταση γραμμένη την άνοιξη του 1918 από τις φυλακές του Μπρεσλάου.

...Η ελευθερία μόνον για τους οπαδούς της Κυβέρνησης καί για μόνον τὰ μέλη του κόμματος-όσο πολυάριθμα καί αν είναι αυτά-δέν είναι αυτά-δέν είναι ελευθερία. Η ελευθερία νοείται πάντα ελευθερία για κείνον πού σκέφτεται διαφορετικά: όχι από φανατισμό για τή "δικαιοσύνη", αλλά γιατί απ'αυτό εξαρτάται κάθε τί πού διδάσκει, έξυγιαίνει, ξεκαθαρίζει μέσα στην πολιτική ελευθερία, καί γιατί ή "ελευθερία" χάνει την αποτελεσματικότητά της όταν καταντάει προνόμις.

...Η πρακτική πραγματοποίηση του σοσιαλισμού ως οικονομικού, κοινωνικού καί νομικού συστήματος, μακριά από τό νά αποτελεί ένα σύνολο από έτοιμες συνταγές, πού δέν έχει κανέναν παρά νά τις εφαρμόσει, είναι μία υπόθεση πού βρίσκεται στην όμιχλη του μέλλοντος. Εκείνο πού έμεϊς κατέχου-

με στό προγραμμα μας, είναι μόνον μερικοί δείχτες πού σημειώνουν την κατεύθυνση προς την όποίαν πρέπει νά αναζητηθούν τὰ μέτρα, πού έξ άλλου έχουν χαρακτήρα πρό παντός άρνητικό. Ερόμε πάνω κάτω τί πρέπει νά καταργήσουμε για νά ανοίψουμε τό δρόμο στη σοσιαλιστική οικονομία. Τό λογής όμως θά είναι τὰ χίλια δυό συγκεκριμένα μεγάλα ή μικρά πρακτικά μέτρα, πού χρειάζονται για νά μπουν σοσιαλιστικά θεμέλια στην οικονομία, στό δίκαιο, σέ όλες τις κοινωνικές σχέσεις, αυτό δέν τό λέει κανένα σοσιαλιστικό έγχειρίδιο... "Αν όμως έτσι είναι τό πράγμα, τότε είναι φανερό ότι ο σοσιαλισμός από τή φύση του την ίδια δέν μπορεί νά παραχωρηθεί, δέν μπορεί νά έγκαθιδρυθεί με ούκάζια. Έχει για προϋπόθεσή του μία σειρά από βίαια μέτρα, έναντίον της διοικησίας κλπ. Τό άρνητι-

κό μέρος την καταστροφή, μπορεί κανείς νά τὰ διατάξει. Τό θετικό την άνοικοδόμηση, ΟΧΙ. Παρθένα χώρα. ..χίλια προβλήματα. Μόνον ή πείρα μπορεί νά διορθώνει καί νά ανοίγει καινούργιους δρόμους. Μόνον ή άνεμπόδιστη παλλόμενη ζωή παίρνει χίλιες καινούργιες μορφές καί αυτοσχεδιασμούς, αποικτάει δημιουργική δύναμη διορθώνει μόνη της τὰ παραπατήματά της...

...Ο,τι έδω είναι αληθινό από πολιτική άποψη είναι καί από οικονομική καί κοινωνική. Όλη ή λαϊκή μάζα πρέπει νά παίρνει μέρος. Ο άπόλυτος δημόσιος έλεγχος είναι αναγκαίος. Αλλιώς ή ανταλλαγή της πείρας περιορίζεται μέσα στον κλειστό κύκλο των ύπαλλήλων της νέας κυβέρνησης. Η διαφθορά θά είναι έτσι άναπόφευκτη..

...Πνίγοντας την πολιτική ζωή σ'όλη τή χώρα, είναι μοιραίο νά παραλύει ολοένα

υποχρεωμένος νά κάνει κάτι. Εάν δέν τό κάνει προφανώς θά του έπιβληθεί καταναγκασμός, μία ποινή. Έδω φτάνουμε στό ζήτημα ποιά ποινή. Ο Αβράμοβιτς λέει: "Οικονομική πίεση, ναί, αλλά όχι μέ νόμο καταναγκασμός". Ο σύντροφος Χόλτμαν, αντιπρόσωπος του συνδικάτου των εργατών μετάλλου, υπέροχα απέδειξε όλη τή σχολαστικότητα αυτής της ιδέας..

Ο δρόμος για τό σοσιαλισμό περνάει μέσα από μία περίοδο της πιο άνώτερης δυνατής ίσχυροποίησης της άρχης του κράτους. Καί έσείς καί έγώ περνάμε ακριβώς μέσα από αυτή την περίοδο. Ακριβώς όπως μία λάμπα, πριν νά σβύσει, ανάδινει μία λαμπρή φλόγα, έτσι καί τό Κράτος, πριν νά εξαφανιστεί παίρνει τή μορφή της δικτατορίας του προλεταριάτου δηλαδή την πιο άσπλαχνη μορφή κράτους, ή όποία μέ τή δύναμη της έξουσίας περιφύγγει τή ζωή των πολιτών προς κάθε διεύθυνση..

(Σύνοψη της έκθεσης)

Αποσπάσματα από λόγο του Τρότσκι στό 120 Συ-

νέδριο του ΚΚ της Ουκρανίας.

..Τό βασικό καθήκον μας είναι νά ξαναφτιάξουμε συστηματικά καί σχεδιασμένα την κρατική μηχανή.

Μέ ποίο τρόπο; Μέ κείνο πού την φτιάξαμε, μέ τό κόμμα..

..Αν υπάρχει ένα ζήτημα πού όχι μόνο δέν απαιτεί άναθεώρηση, αλλά καί δέν επιδέχεται ούτε σκέψη τέτοια, είναι τό ζήτημα της δικτατορίας του Κόμματος καί του ήγετικού του ρόλου σ'όλες τις σφαίρες της εργασίας μας..

...Η Μάζα των εργατών αντίθετα, τραβιέται προς τό Κομμουνιστικό Κόμμα καί άνέχεται τή Σοβιετική κρατική μηχανή στη σημερινή της μορφή μέ την έλπίδα πως τό Κομμουνιστικό Κόμμα στην κατάλληλη στιγμή θά την διορθώσει..

Τό Κόμμα έφτιαξε τή κρατική μηχανή καί μπορεί νά την ξαναφτιάξει αν πραγματικά είναι τό κόμμα. Αυτή είναι ή βασική ιδέα. Τό κόμμα μπορεί νή γής δώσει ένα κράτος αλλά τό Κράτος δέν μπορεί νά σάς δώσει ένα κόμμα.

ΔΙΑΒΑΣΕ ΤΟ ΜΠΑΣ ΚΙ ΑΛΛΑΞΕΙ ΤΟ

καί περισσότερο ή ζωή μέσα σ'αυτά τὰ ἴδια τὰ σοβιέτ. Χωρίς γενικές ἐκλογές, ἀπεριόριστη ἐλευθερία τοῦ τύπου καί τῶν συγκεντρώσεων, ἐλεύθερη πάλι τῶν ἰδεῶν, ἡ ζωή ξεψυχάει μέσα σέ ὅλους τοὺς δημόσιους ἡσυχμούς, γίνεται μιά ζωή ἐπιφανειακή, ὅπου ἡ γραφειοκρατία μένει τὸ μόνο ἐνεργὸ στοιχεῖο.

...Ὅπως ἐναντίον τῶν ρο-λυσματικῶν καί νοσηρῶν ἐστιῶν, τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ μέσο γιὰ τὴν ἐκκαθάριση τους καί τὴν ἐξυγίανση εἶναι οἱ ἡλιακές ἀκτίνες, τὸ ἴδιο καί στὴν ἐπανάσταση ὁ μόνος σωτήριος καί ἐξυγια-ντὴς ἥλιος εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ἐπανάσταση καί ἡ ἀναγεννήτρια ἀρχὴ της, ἡ πνευματικὴ ζωή, ἡ ὑπευθυ-νότητα ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ της καί ἀπέναντι τῶν μαζῶν πράγματα πού προϋποθέτουν τὴν πιὸ πλατειά πολιτικὴ ἐλευθερία..

...Τὸ προλεταριάτο σάν πάρει τὴν ἐξουσία, δέν θά μπορούσε ποτέ, σύμφωνα μέ τὴν καλὴ συμβουλὴ τοῦ Κάουτσκι νά παραιτηθεῖ ἀπὸ τὴ σοσιαλιστικὴ μετατροπὴ μέ τὸ πρόσημα ὅτι "ἡ χώρα δέν εἶναι ὥριμη" καί νά πε-ριοριστεῖ μόνον στὴ δημοκ-ρατία, χωρίς νά προδώσει

τόν ἑαυτό του, τὴ Διεθνή καί τὴν Ἐπανάσταση.

"Ἐχει καθήκον καί ὑποχρέω-ση νά πάρει ἀμέσως μέ τὸν πιὸ ἐνεργητικὸ, πιὸ ἀμεί-λικο καί πιὸ βίαιο τρόπο σοσιαλιστικὰ μέτρα καί νά ἀσκήσει συνεπῶς δικτατορία ἀλλὰ δικτατορία τῆς τάξης, ὄχι ἐνός κόμματος ἢ μιᾶς κλίμας, δικτατορία τῆς τά-ξης, δηλαδή μέσα στὴν πιὸ πλατειά δημοκρατία μέ τὴν πιὸ ἐνεργὸ καί ἀνεμπόδιση συμμετοχὴ τῶν λαϊκῶν μαζῶν μέσα σέ μιὰ ἀπεριόριστη δη-μοκρατία..

..Ναί, ναί: δικτατορία! Ἀλ-λά αὐτὴ ἡ δικτατορία ἐγκρι-ται στόν τρόπο ἐφαρμογῆς τῆς δημοκρατίας καί ὄχι στὴν κατάλυσή της, στὴν ἐ-νεργητικὴ, ἀποφασιστικὴ ἐ-πέμβαση στίς νομικές καί οἰκονομικές σχέσεις τῆς ἀ-στικῆς κοινωνίας, πού χω-ρίς αὐτὴ τὴν ἐπέμβαση δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ ὁ σοσιαλισμὸς μετασχηματι-σμός. Ἀκόμα αὐτὴ ἡ δικτα-τορία πρέπει νά εἶναι τὸ ἔργο τῆς τάξης καί ὄχι μιᾶς μικρῆς μειοψηφίας πού δι-ευθύνει ἐν ὀνόματι τῆς τά-ξης. Μὲ ἄλλα λόγια πρέπει νά προχωρεῖ ἀνάλογα μέ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῶν μαζῶν νά παραμένει κάτω ἀπὸ τὴν ἄμεσο ἐπίδραση τους, νά ὑ-

ποτάσεται στόν ἑλεγχὸ ὁ-λόκληρου τοῦ λαοῦ καί νά εἶναι προϊόν τῆς αὐξανόμε-νης πολιτικῆς διαπαιδαγῆ-σης τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

Ἀπὸ τὴ προσοῦρα της "Τί ζητάει ὁ Σπάρτακος"

Αὐτὴ ἡ καταστροφὴ καί αὐτὴ ἡ ἀνατροπὴ δέν μποροῦν νά προκύψουν ἀπὸ διατάγματα μιᾶς ὁποιασδήποτε διεύθυ-σης, ἀπὸ ἐπιτροπὴ ἢ συνέ-λευση ἀντιπροσώπων. Ἡ πρω-τοβουλία καί ἡ ἐπίτευξή τους δέν μποροῦν νά ἐξασ-φαλιστοῦν παρά ἀπὸ τίς ἴ-διες τίς λαϊκὲς μάζες. Ἡ οὐσία τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας ἐγκρίνεται σέ τοῦ-το: ὅτι ἡ μεγάλῃ ἐργαζόμε-νη μάζα παύει νά εἶναι μιὰ μάζα διευθυνόμενη καί ἀρ-χίζει ἀντίθετα νά ζεῖ μέ ὁ-λο τῆς τὸ εἶναι ὁλόκληρη τὴν ἐνεργὸ οἰκονομικὴ καί πολιτικὴ ζωή, πού τὴν δι-ευθύνει μέ τὸν αὐτοκαθορι-σμό της, ὅλο καί πιὸ συ-νειδητό καί πιὸ ἐλεύθερο.. Ὅμοια ἡ οἰκονομικὴ ἀνα-τροπὴ δέν μπορεῖ νά πραγμα-τοποιηθεῖ παρά σάν λειτουργ-γία τῆς ὑπεύθυνης δράσης τῶν προλεταριακῶν μαζῶν. Τὰ διατάγματα ἀπλῶς καί μόνο τῶν ἀνωτέρων ἐπαναστατικῶν βαθμίδων εἶναι αὐτὰ καθ' ἑ-αὐτὰ ἓνα κενὸ σχῆμα.

...καὶ θέλω νά γίνει ἀπόλυτα
κατανοητὸ πῶς τὸ πρῶτιστο
καθῆκον τῆς 4^{ης} Διεθνούς
εἶναι, νά ἐμποδίσει αὐτοὺς
τοὺς καταραμένους
ἀναρχικοὺς νά
μὲ γελοιογραφοῦν!

ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ

Από τις πρώτες κιόλας γραμμές του πρώτου τεύχους σπεύσατε να ενημερώσετε όλους έμάς τους αναγνώστες για τό ότι δέν υπάρχει έστω καί ένα περιοδικό, "πού νά πιστεύει ή νά διαδίδει τήν άποψη, πώς είναι δυνατόν οί άνθρωποι νά ζήσουν σ' αυτόν έδω τό πλανήτη χωρίς πολέμους καί άφεντικά". Αύτή ή ταχύτητα μέ τήν όποία καταθέσατε τό δίπλωμα τής ιδεολογικής εύρεσιτεχνίας σας στην άγορά Σοσιαλιστικής κουλτούρας θά μπορούσε νά πείσει εύκολα τό καθένα πώς βρίσκται μπροστά σέ ένα σύμπτωμα κακοήθους γκρουπουσκουλισμού, όπου όχι μόνο ή Μαρξιστική κριτική αλλά ούτε καί τό νεράκι του Καματερού δέ μπορεί νά κάνει τίποτε. "Εγραφα λοιπόν τά παρακάτω πριν άπ' όλα γιατί διέθετα άπέναντί σας καλοπιστία πολύ πάνω άπό τό μέσο όρο καί κατόπιν γιατί πίστευα πώς ή έκδοσή σας προσφέρει τή δυνατότητα για τό ξεκίνημα μιås συζήτησης πάνω σέ ώρισμένες μεταφυσικές παρανοήσεις καί σέ μιá βασική σύγχυση σχετικά μέ τό πραγματικό περιεχόμενο του όρου εργασία, σύγχυση πού περιέχεται μέσα στά κείμενά σας.

"Όσον άφορά τήν μεταφυσική, αντιδιαλεκτική καί μηχανιστική σας αντίληψη για τίς δυνάμεις τής κοινωνικής άνατροπής: "...θά ήταν περιττή όλη αύτή έδω ή προσπάθεια", λέτε στη σελίδα 3, έννοώντας τήν έκδοση του περιοδικού σας, "άν ή άπάτη μέσα στην όποία ζούμε ένείχε όπως πίστευε ο Μάρξ τους νομοτελειικούς νεκροθάφτες της. "Αντίθετα ή έκμετάλλευση, ή καταπίεση, ή έκπόρνευση καί ή ρουτινιασμένη μιζέρια, είναι καλά έγκατεστημένες, άκόμη πιο καλά έξοπλισμένες καί επί πλέον σάν συμβατική κουρασμένη σοφία, λιμνάζουν στο κρανίο μας".

"Όπως στο φυσικό έτσι καί στο κοινωνικό χώρο οί δρώσες δυνάμεις έξελίσσονται μέσα στη διαρκή σύγκρουση μέ τόν έαυτό τους, μέσα στη διαρκή άναπαραγωγή τής άρνησής τους, μιås άρνησης πού όσο κι άν είναι ύποτειγμένη, "περιθωριακή" ή άφομοιωμένη, δέ παύει νά είναι ο φορέας τής αναπόφευκτης ποιοτικής υπέρβασης, ο φορέας τής κοινωνικής άνατροπής.

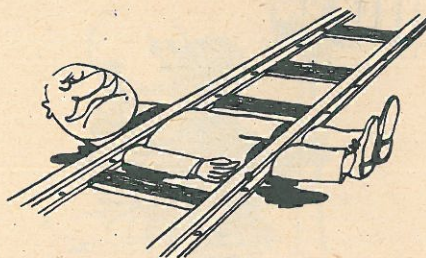
"Ετσι λοιπόν "ή άπάτη μέσα στην όποία ζούμε" -πού λέτε καί σεΐς- δέν είναι μιá καθαρή, άσχετη άπό προσμίξεις, "Αστική μυθολογία για μαζική κατανάλωση, αλλά αντίθετα, αναπαράγεται μαζί μέ τήν αλήθεια, πού όσο κι άν έγκλωβίζεται, όσο κι άν καθλώνεται στο επίπεδο τής μερικής, άποσπασματικής αλήθειας, όσο κι άν άλλοτριώνεται, δέ παύει νά υπάρχει σέ δισεκατομύρια αντίτυπα, σέ δισεκατομύρια έγκεφάλους, καί νά αποτελεί τή σταθερή έγγύηση καί προοπτική τής άνατροπής. "Εξ άλλου ή "έκμετάλλευση, ή καταπίεση, ή εκπόρνευση καί ή ρουτινιασμένη μιζέρια" για τίς όποιες δέν έχετε νά πείτε τίποτε άλλο παρά μόνο ότι λιμνάζουν στο κρανίο μας, υπάρχουν παράλληλα στην αντίσ-αση προς τήν έκμετάλλευση, στη πάλη για τή χειραφέτηση, στον άγώνα παράλληλα στην αντίσταση προς τήν έκμετάλλευση, στη πάλη για τή χειραφέτηση, στον άγώνα ένάντια σέ κάθε ρουτίνα καί κάθε μιζέρια.

Στο επίπεδο τής Ιστορίας νομοτελειικές δυνάμεις καί νομοτελειακοί νεκροθάφτες δέν είναι άλλοι άπό τίς μαζικές κοινωνικές, άνθρωπινες δυνάμεις δέν είναι λοιπόν τό μαγνητικό πεδίο τής γής ή διαστημική ακτινοβολία ή ή συνταχ-

τική έπίτροπή του περιοδικού "Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα", αλλά άνθρωπινες μαζικές σκέψεις, συμπεριφορές, δραστηριότητες καί ή ιδέα τής νομοτελειικής άνατροπής πηγάζει άπό τήν αντιφατικότητα αύτών των σκέψεων, συμπεριφορών, δραστηριοτήτων, καί προκειμένου για τίς ταξικές κοινωνίες, ή νομοτελειική άνατροπή ύπάρχει "δυνάμει" χάρη στον ανταγωνιστικό χαρακτήρα αύτών των αντιφάσεων. "Όποιος δέ βλέπει τή διαλεκτική σύγκρουση καί τήν αντιφατικότητα στο κοινωνικό χώρο είναι τυφλός μπροστά στην ίδια τή καθημερινότητά του.

"Ο Μάρξ δέν όνόμαζε κομμουνισμό ένα έπουράνιο ιδεώδες, αλλά τό πραγματικό κίνημα πού βρίσκεται σέ δράση μέσα στα ίδια τά έγκατα του καπιταλισμού: "Ετσι λοιπόν καί ή Μαρξιστική ιδέα τής νομοτελειικής άνατροπής δέν είχε ποτέ τό χαρακτηριστικά χιλιαστικής προφητείας ούτε ήταν ποτέ ή παράλογη καί χαζοχαρούμενη αίσιοδοξία για τήν άναγκαιότητα μιås δεύτερης Σοσιαλιστικής παρουσίας, αλλά ήταν προϊόν τής έξακρίβωσης τής δράσης τωρινών ανταγωνισμών, πού μέσα άπό τή συσώρευσή τους οδηγούν σέ ένα άναπόφευκτο ποιοτικό άλμα. Δέν χρειάζεται ή έπίκληση ενός όποιουδήποτε θεωρητικού χώρου ούτε τίποτε άλλο περισσότερο άπό τή ζωντανή άμεση καί έπομένως άποϊδεολογικοποιημένη σκέψη, για νά πειστεί κανείς σχετικά μέ τή διαλεκτική πού διέπει τίς κοινωνικές σχέσεις, έπομένως, για νά διακρίνει κανείς τήν άνατροπή πού κυφορεΐται μπροστά στα ίδια του μάτια, μέσα στον ίδιο τόν "προσωπικό" του κόσμο. Συμπέρασμα: "Ακόμη καί δίχως νά ανατρέξει κανείς στην άμεση έμπειρία των άλλων ανθρώπων, ακόμα καί δίχως νά ανατρέξει στην "Επιστήμη τής Λογικής" του HEGGEL ή στα πρώτα μέρη του I τόμου του "Κεφαλαίου" μπορεί νά διαγνώσει τό νεκροθάφτη όλης τής καπιταλιστικής σαπίλας καί νά δώσει δίκιο στο Μάρξ καί λάθος σ' έσας. Τό δεύτερο ζήτημα πού θέλω νά θίξω είναι τό ζήτημα τής εργασίας. Σ' ένα σημείο μιλάτε για "βάνουση" εργασία-δέ ξέρω άν σ' αυτό άποδεχόσαστε σιωπηρά τή δυνατότητα ύπαρξης μιås εργασίας πού δέν είναι βάνουση πού είναι έπομένως δημιουργική. Πιο κάτω όμως ξεσπαθώνετε άνοιχτά ένάντια στην εργασία κάθε είδους καί

1

ό παπούς μου πίστευε στη μή-βια.
Ξάπλωσε σέ μιá σιδηρ. γραμμή....

έτσι αρνιόσαστε τη δυνατότητα ύπαρξης μιας εργασίας ελεύθερης, δημιουργικής συμφιλιωμένης με τον εαυτό του ανθρώπου κ.λ.π. Έδω "επιφορτίζεσθε" με την απόδειξη ότι υπάρχουν έγγενή στοιχεία, μέρη "έκ των ούκ άνευ" της εργασίας που τη κάνουν νά είναι δραστηριότητα άλλοτριωμένη. Άλλά τί σημαίνει εργασία; Άνεξάρτητα από κάθε συμβατική ή "μεταφορική", δηλ. για λογοτεχνικούς σκοπούς χρησιμοποίηση του όρου, ανεξάρτητα από κάθε έτσιθελική υποκλοπή του όρου από την οποιαδήποτε ομάδα διανοουμένων που τελικά συμβάλει μ' αυτό τό τρόπο στη γενική κοινωνική άκατανοησία της καπιταλιστικής Βαβέλ, ο λαός έπισυνάπτει στη λέξη εργασία τό νόημα μιας δραστηριότητας που μετασχηματίζει τη φύση σέ ώφέλιμα αντικείμενα, μιας δραστηριότητας που ξετυλίγεται μέσα σέ φάσεις που ένέχει δηλ. τό στοιχείο του προκαθορισμού του προγράμματος της σκοπιμότητας. Καί ή λαϊκή συνείδηση όσο κι άν χρησιμοποιεί τόν όρο "εργασία" μέ άντιφατικό τρόπο, για νά περιγράψει δηλ. όχι μόνο τη δραστηριότητα ενός οίκου-δόμου, αλλά και τη δραστηριότητα ενός έμπορου ενός χωροφύλακα ή ενός Δημοσιοϋπαλληλικού παράσιτου, κατά κύριο λόγο αποδίδει στη λέξη εργασία τρία θεμελιωικά στοιχεία (τά ίδια μ' έκείνα που της απέδιδε ο Μάρξ στο "Κεφάλαιο"): Πρώτο, τό στοιχείο της σκόπιμης προγραμματισμένης δράσης. Δεύτερο, τό στοιχείο της μετατροπής της φύσης. Τρίτο, τό στοιχείο της μετατροπής της φύσης όχι σέ οτιδήποτε αλλά σέ χρήσιμα αντικείμενα, σέ "άξίες χρήσης". Αυτά τά τρία στοιχεία μέ κανένα τρόπο δέ συνδέονται καθ'αυτά μέ την άλλοτρίωση: Μπορεί πραγματικά -σέ μία Κομμουνιστική κοινωνία-ό προγραμματισμός νά μήν είναι άλλοτριωμένος, έξουσιαστικός, άνεξέλεγκτος από τους ίδιους τους παραγωγούς, όπως επίσης μπορεί νά καταλήγει ή σκόπιμη, συνειδητή δράση των ανθρώπων σέ άξίες χρήσης κι όχι σέ μέσα καταστροφής ή άλλα άχρηστα αντικείμενα. Είναι πέρα από κάθε άμφιβολία ότι έχει ύπάρξει στο στάδιο του πρωτόγονου Κομμουνισμού, ό-τι υπάρχει σπο, αδικά σάν ένα είδος άρνησης του Καπιταλισμού, και ότι μπορεί πραγματικά νά ύπάρξει σ' όλη την έκταση της κοινωνίας μία εργασία δημιουργική, ελεύθερη, χειραφετημένη, που φέρνει τό άτομο σέ συμφιλίωση, σέ μία γόνιμη ένότητα μέ τόν εαυτό του και μέ τη φύση που άναγνωρίζεται άπ' αυτό σάν μία μετενσάρκωση των ανθρώπινων ιδιοτήτων του μέσα στον κόσμο της φυσικής ύλης. Ό μεταβολισμός άνάμεσα στον άνθρωπο και στη φύση δέ μπορεί παρά νά

γίνεται μ' ένα τρόπο μεθοδευμένο, συνειδητο, προγραμματισμένο, μέ μία κουβέντα: εργασιακό. Κι αυτό τό καταλαβαίνει ο καθένας, κι ο καθένας είναι έτοιμος νά κριτικάρει κάθε "κριτικό" της εργασίας από μόνη την άπλή διαπίστωση, πώς παρ' όλη την "άρνηση" της εργασίας δέ παύει ο άνθρωπος νά είναι υπέρ του φαγητού. Η κριτική της εργασίας γενικά, δέν είναι άλλο λάθος, είναι κάτι πολύ περισσότερο, είναι άμεση συνεισφορά στη πιο βασική ιδεολογική τοξίνωση του Καπιταλισμού και κάθε γενικά έξουσιαστικής κοινωνίας: Στην ιδεολογική τοξίνωση, που χαρακτηρίζεται από την άποθέωση και ύποσ-τήριξη της τεμπελιάς, της "σχόλης", και συνακόλουθα από τόν μύθο του δήθεν ελεύθερου χρόνου που ξεκινά μετά τόν σκλαβωμένο-δήθεν από φυσική άναγκαιότητα-εργασιακό χρόνο, χρόνο της παραγωγής. Τί περιεργη πραγματικά σύμπρωση: Κοντά στους πληρωμένους κονδυλοφόρους, Ά-στοί άπολογητές, κοντά στους πολιτικάντηδες κάθε λογής και κάθε έποχής, κοντά στους "προοδευτικούς" ή συντηρητικούς όργανωτές της βιομηχανικής σκλαβιάς κοντά σέ όλους μαζί τους συμφεροντολόγους ή βλάκες που συμφωνούν πώς ή εργασία είναι από τη φύση της κοπιαστική, πώς δέν μπορεί παρά νά ρυθμίζεται από κάποια έξουσία που θά έξαναγκάσει τους μισθωτούς νά δουλεύουν, έρχονται λοιπόν κοντά σ' όλους αυτούς άρκετοί άναρχικοί και δυστυχώς και ή συνταχτική έπιτροπή του "Σ ή Β" για νά καταγγείλουν την εργασία και για νά άνοίξουν έτσι τό δρόμο για νά περάσει πιο εύκολα τό συμπέρασμα πώς ο άνθρωπος χρειάζεται την έξουσία έτσι ή άλλως. Η μαζική ύπνωτιστική ύποβολή που εκρίνεται από ένα τεράστιο πλήθος κοινωνικών σχέσεων μέσα στην Καπιταλιστική κοινωνία, ή ύποβολή που περνάει σάν εύτυχία την άπουσία δράσης, τη παθητική κατανάλωση, την άπουσία συνειδητής επέμβασης στη φύση, αυτή λοιπόν ή μαζική έξουσιαστική ύποβολή τροφοδοτείται άμεσα από την παλεμική ένάντια στην εργασία! Ό έξανθρωπισμός της εργασίας, ή δημιουργική εργασία, νά τό αίτημα που υποκινεί, από συνειδητά ή ύποσυνειδητά κανάλια την ανθρώπινη άπελευθερωτική δράση και κατεξοχήν τη δράση του προλεταριάτου! Αυτές τίς παρατηρήσεις διάλεξα, άνάμεσα σέ πολλές άλλες του είχα νά κάνω και σές τίς στέλνω, πιστεύοντας στην άνάγκη του διάλογου άνάμεσα στις δυνάμεις που έχουν τη πρόθεση νά ξεπεράσουν τίς έλλείψεις της κλασσικής οικονομιστικής κριτικής ένάντια στο Καπιταλισμό.

Γιάννης Σχίζας - 13.6.76

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ

Νά μιιά κριτική στήν όποία τό φάντασμα τοῦ Κάρολου Μάρξ μ'όλο τό πατριαρχικό του κύρος μᾶς ἐξεσφενδονίζεται γιά νά ἀναγκαστοῦμε νά προσκυνήσουμε αὐτόν πού ἀπό Μωάμεθ τῆς ἐπανάστασης ἔχει μεταβληθεῖ σέ προφήτη τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας. Ὁ καθένας ξέρει πῶς ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ δεσποτική ἰδεολογία, ἡ δεσποτική ἐκκλησία, ὁ ἐσωτερικευμένος τρόμος. Ὁ καθένας στή κριτική τοῦ χριστιανισμοῦ δέν ξεκινᾷ ἀπό τὰ γλυκά μάτια τοῦ Ναζωραίου ἀλλά ἀπό αὐτό πού εἶναι ὁ χριστιανισμός.

Ὁ σύντροφος Σχίζας (ἂν μπορούμε νά ἀπαντήσουμε ἐπώνυμα) ξεκινᾷ τή κριτική μέ μιιά προϋπόθεση. Ὅτι ἀπέναντί μας διέθετε καλή πίστη πάνω ἀπό τό μέσο ὄρο. Αὐτό πῶς νά χαρακτηριστεῖ; Ἄς διαλέξει μόνος του τό ἐπίθετο. Γιατί ἡ καλή πίστη εἶναι μιιά ἀρετή δική του φυσικά. Ἐμεῖς δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτε γι αὐτό. Πότε θά ἀναιρεθεῖ ἡ ἐκ προοιμίου καλή πίστη εἶναι κάτι πού δέν τό ξέρομε. Δηλαδή ἂν παραφραστεῖ σωστά ἡ πρόταση λέει: Πα' ὄλη τήν ἀρετή μου τῆς καλοπιστίας σας, τὰ κάνετε σκατά. Γι αὐτό πάρτε τήν στό κεφάλι. Ἄν κάποιον τιμᾷ ἡ καλή πίστη εἶναι αὐτόν πού τήν ἔχει καί προπαντός τό σύντροφο Σχίζα. Λοιπόν δέν κολακεύει ἐμᾶς ἀλλά αὐτοκολακεύεται. Νά τό "σεμνόντυφον" αὐτῆς τῆς προϋπόθεσης. Κι αὐτό θά συνεχεστεῖ ἀπό πάρα πολλούς σέ ἄλλο ἐπίπεδο.

Λοιπόν ἐμεῖς ἰσχυρίζομαστε πῶς αὐτή τή στιγμή δέν βγαίνει στήν Ἑλλάδα κανένα μά κανένα περιοδικό πού νά ἀσχολεῖται μέ τὰ προβλήματα "τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου μέσα στόν ὁποῖο ζοῦμε".

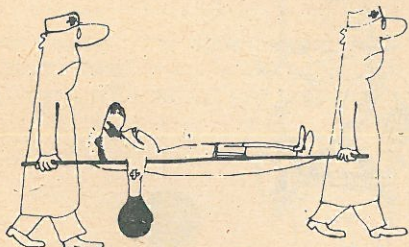
Κι αὐτό τό λέμε γιατί πρέπει νά βγεῖ ἕνα τέτοιο περιοδικό. Γιατί δέν εἴμαστε σεμνόντυφοι νά τό ποῦμε μέ ὑπεικυγές. Καί γιατί ἀκόμη, ἀκόμη δέν πιστεύουμε πῶς τό Σ ἢ Β ἔχει πραγματοποιήσει αὐτό τό σκοπό ΑΝ ΥΠΗΡΧΕ ΕΝΑ ΤΕΤΟΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ἐπειδή αὐτό πού ὀνομάζουμε ΑΝΤΙΕΘΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ εἶναι ἐμβρυο ἢ ὑποψία ἐμβρύου θάπρεπε νά τό πλαισιώσουμε γιά νά τό κάνουμε βιώσιμο.

Λοιπόν δέν ὑπάρχει αὐτό τό ἐντυπο καί προσπαθοῦμε νά τό κάνουμε. Καί δέν μπορούμε νά μήν ἐπισημάνουμε αὐτή τήν ἀνάγκη τοῦ χώρου μᾶς γιὰ νά χρειάζομαστε τήν βοήθεια ὅλων ὅσων κα-

ταλαβαίνουν ἔτσι τό πρόβλημα. Πῶς ὁ σύντροφος Σχίζας καί πάρα πολλοί ἄλλοι αὐτό πού εἶναι εἰλικρινής ἐκτίμηση μιᾶς κατάστασης τό μεταβάλλει σέ ἐκδήλωση ἀλαζονείας. Πού στό διάολο εἶναι ἡ καλή του πίστη. Ἄν ὑποθέτει πῶς τό ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ καί τό ΟΤΑΝ ἐκπληρώνουν αὐτήν τήν ἀποστολή τότε διαφωνοῦμε ριζικά ὡς πρὸς τήν ἐκτίμηση τῆς κατάστασης. Γιατί σέ μᾶς πού ἔχουμε μάθει πάρα πολλά ἀπό τίς σελίδες τοῦ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟΥ ὑπάρχει ἡ πεποίθηση πῶς αὐτό τό ἐντυπο τῆς ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ δέν "ἀντανάκλᾳ" ὅπως θάλεγε ἕνας "στερεότυπος" μαρξιστής τὰ προβλήματα στό χώρο καί στό χρόνο πού ζοῦμε ἐμεῖς. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τό ἐντυπο τοῦ φίλου μας πού εἶναι καταναγκαστικά ὑπεύθυνος γιά τήν ἐκδοσή του. Τό πρόβλημα δέν εἶναι ποιοτικό. Μόνο μικροαστική συνείδηση μπορεῖ νά πεῖ ὅτι αὐτό τό ἐντυπο εἶναι "πιό καλό" γιατί εἶναι "θεωρητικά ἀλάνθαστο". Τό θέμα εἶναι ἡ λειτουργία μέ τό χώρο. Ἐπειδή ἡ καλή πίστη τοῦ σύντροφου Σχίζα σάν στάση συντροφική μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπό τό νά πλασσαριστοῦμε σάν "βαρεῖς διανοούμενοι" ἀναρωτιώμαστε πού στό διάολο λειτουργεῖ αὐτή πότε τῆς δίνει ραντεβού ἂν δέν τήν κουβαλεῖ μαζί του πάντα ἀφοῦ δέν τόν ἀνάγκασε νά κάνει ὠρισμένες σκέψεις πάνω στό τί μᾶς ὠθεῖ νά μιλάμε γιά ὠρισμένα πράγματα. Κι αὐτό τό πάνω ἀπό τό μέσο ὄρο τί μακαλίστικη ἀντίληψη εἶναι. Ποῖος εἶναι ὁ μέσος ὄρος μέ τό ξεπέραςμα τοῦ ὁποῖου εἴχαμε τή τιμή νά τιμηθοῦμε. Τό πρόσχημα δέν εἶναι νά "συγκρουστοῦμε" μέ τό σύντροφο Σχίζα οὔτε μέ κανένα σύντροφο. Τό πρόβλημα εἶναι νά συζητᾷ οἱ σύντροφοι μεταξύ τους καί γι αὐτό μιιά γιά πάντα εἶναι ἀπαραίτητη ἡ καλή πίστη. Ἡ ἐξουσία θέλοντας νά καταστεῖλει τή ταξική πάλη κι ἔχοντας διαρκῶς τόν ἐφιάλτη τῆς ἀπλῶνης σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα τήν "κακοπιστία" μέ τήν ὁποία γίνεται δύσκολη ἡ ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἀγώνας χρειάζεται ἐμπιστοσύνη στούς συντρόφους καί ἡ κακή πίστη εἶναι γι αὐτόν τό ὀξυγόνο. Λοιπόν μήν μᾶς τήν ἐξαπολύει σάν βέλος γιά νά μᾶς "πληγώσει".

Ἡ "ἐκδοσή μας" δέν κάνει τίποτε ἄλλο πρὸς τό παρόν-ἂν δέν "ἐκδίδει" τίς προθέσεις μας- ἀπό

4

Ὁ ἀδερφός μου ὁ μοθέρ, ἔχινε διάσημος γιὰ τήν πίστη του στή μή-βια...

5

Ὁ νονός μου ἦταν ἱεραπόστολος.

Φυσικά πίστευε στή μή-βια...

του νά προσπαθεῖ νά ξεφύγει ἀπὸ τὸ τέλμα καὶ τίς μικροαστικές ὁμαδοποιήσεις μὲ τὰ συναισθηματικά γινώσκα σέ ὅλους ἀντὶ τῆς πλατείας Ἐξαρχειών καὶ τοῦ Κολωνακίου, διατηρώντας μιὰ ἀντιεξουσιαστική ἐσωτερική λειτουργία. Δὲν λέμε ὅτι τὸ καταφέρνει. Ἀλλὰ προτίθεται νά τὸ προσπαθεῖ. Ἄν λοιπὸν ὁ σύντροφος Σχίζας καὶ κάθε ἄλλος σύντροφος ἔχει τὴν πεποίθηση ὅτι κυκλοφορεῖ αὐτὸ τὸ "ἀντιεξουσιαστικὸ" ἔντυπο πού γράφεται ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔχει ἐπαφή μὲ τὸν καπιταλισμὸ πού ζοῦμε ἐμεῖς ἐδῶ τότε θά ἦταν χρέος τους νά μᾶς τὸ ὑποδείξουν νά μᾶς φέρουν σ' ἐπαφή. Ἀντὶ αὐτοῦ ἔχουμε τὰ περὶ "εὐρεσιτεχνίας" "γκρουπουσκουλισμοῦ" "Καματεροῦ" καὶ ἄλλα ἡχηρά παρόμοια ὅπως λέει ὁ ποιητὴς στὰ ὁποῖα ἂν ἀπαντήσῃ κανεὶς θά δείχνει ὅτι κάνει αὐτὸ πού κάνει ὁ σύντροφος Σχίζας. Νά μὴν παίρνει τίς προθέσεις τοῦ ἄλλου σοβαρά. Νά πιστεύει πὼς ὁ μόνος σοβαρὸς σ' αὐτὸ τὸ κόσμῳ εἶναι ὁ ἴδιος. Ἐπειδὴ δὲν ἀποτελεῖ ὁ καθένας μέτρο τοῦ κόσμου παρὰ μέσα στὸ δικό του κεφάλι θά ἦταν προνοητικὸ αὐτὸ νά μὴν τὸ δείχνει.

Ἐν πάσει περιπτώσει ἡ συζήτηση ἀνοίξε. Ἐστὶ θά ὑπερασπιστοῦμε τίς βασικές μας συγχύσεις καὶ αὐτῆς εἰδικὰ πού ἀναφέρεται στὸν ὄρο ἐργασία. Ἡ μηχανιστική μεταφυσική καὶ ἀντιδιαλεχτική μας ἀντίληψη γιὰ τίς δυνάμεις τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο συνοψίζεται στὰ ἑξῆς:

1) Ὅτι τὸ προλεταριάτο δὲν εἶναι ἀναγκασμένο ἀπὸ τὴν θεία πρόνοια ἀπὸ τὴν "νομοτέλεια" τῆς ἱστορίας ἀπὸ τὸν Χεγγελιανὸ Μάρξ ἀπὸ καμιά ἰδιαίτερη μυστική κινητήρια δύναμη τῆς ἱστορίας νά ἀπελευθερώσῃ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὴν κοινωνία.

2) Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπανάσταση, τὴν κοινωνία καὶ τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ὑπακούουν γενικὰ σέ ὅτι τοὺς "ἐτάχθη" ἀπὸ κάποιο νόμο τῆς ἱστορίας, δὲν ἐκτελοῦν κάποιο πρόγραμμα πού ἔχει προαποφασιστεῖ ἀπὸ κάποια βούλιση ἔξω ἀπὸ αὐτοὺς. Ἀντίθετα ἡ δική τους δημιουργικότητα καὶ οἱ διαφορὲς ἐκβάσεις τῆς ταξικῆς πάλης τοποθετοῦν τὰ προβλήματα μὲ νέα μορφή. Τὸ ἀντίθετο πού ὑποστηρίζει ὁ σύντροφος Σχίζας εἶναι τὸ μεταφυσικὸ, τὸ ἀντιδιαλεχτικὸ, τὸ σκοτεινὸ τὸ θεολογικὸ. Καὶ βασικά αὐτὴ ἡ σκέψη ἀνάγεται στὸν Ἀριστοτέλη. Τὸ "τί ἦν εἶναι" καὶ τὸ "οὐ ἔνεκα" (τὸ οὐ ἔνεκα καὶ τ' ἀγαθόν), ὅπως γράφει ὁ Σταγειρίτης φιλόσοφος. Αὐτὸ πού ἦταν (ταγμένον) νά εἶναι καὶ αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο εἶναι.

Στὸ χριστιανισμὸ εἶναι ὁ θεὸς ὁ "λόγος" τῶν πραγμάτων καὶ τῆς κίνησης. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λό-

γος καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸ θεὸ καὶ ὁ θεὸς ἦν ὁ λόγος. Στὸ Χέγγελ ὅλη ἡ κίνηση ὑπάρχει γιὰ νά πραγματοποιηθοῦν ἡ ἐννοια τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ Πρωσσικὸ Κράτος. Οἱ ἀνθρώποι ἐκτελοῦν τὸ σχέδιο τοῦ "λόγου" πού τοὺς ὑπερβαίνει.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ σχήματα δὲν γλύτωσε ἡ μαρξιστική σκέψη. Καὶ εἶναι ὅτι χρειάζεται ἡ γραφειοκρατικὴ ἀντίληψη. Ἄν δεῖ κανεὶς πὶό βαθιὰ τὸν Μάρξ καὶ τὸ Μαρξισμό διαπιστώνει πὼς τὸ κινεῖν αἴτιο τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητος, δὲν εἶναι ἡ δική τους ἐπιλογή καὶ ἀπόφαση, ἀλλὰ μιὰ ἀφηρημένη ἐννοια ἡ πρόοδος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱερὴ θεότητα τῆς "Μαρξιστικῆς ἀνθρωπότητας". Ἡ ἀφηρημένη ἰδέα τῆς προόδου γίνεται ὕλική συγκεκριμένη καὶ πολλές φορές μετρήσιμη καθὼς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων.

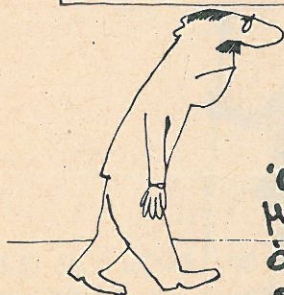
Αὐτὸ στὸ τέλος δὲν εἶναι παρὰ μιὰ χυδαία γραφειοκρατικὴ παρασιώπιση τοῦ γεγονότος πού ἦδη μπροστὰ στὰ μάτια μας συμβαίνει, τῆς ἐπιλογῆς αὐτῶν τῶν μορφῶν τεχνικῆς αὐτῶν τῶν ἐφαρμογῶν πού τείνουν νά καταστήσουν τὴν ἐργασία μετρήσιμη ἐλέγξιμη καὶ πλήρως καθυποταγμένη. Ἀκόμα πὶό μακριὰ παρασιωπᾶται τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἴδια ἡ φαντασία τῆς ἐρευνας εἶναι ταξικὰ προσανατολισμένη.

Λοιπὸν δὲν εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων παρὰ ἡ ταξικὴ πάλη πού ξαναβάζει διαφορετικὰ "προοδευτικότερα" ἂν νομίζει κανεὶς πὼς κερδίζουμε τίποτε μ' αὐτὸ, τὸ προβλήματα.

3) Ἡ ταξικὴ πάλη δὲν εἶναι ἐκδήλωση ἀντίφασης, ἀλλὰ ἀντίθεση. Ἐχθρικά συμφέροντα πού συγκρούονται. Ἀντιφατικά εἶναι ἡ πρόθεση καὶ τὰ μέσα τοῦ καπιταλισμοῦ. Αὐτὸ ὅμως ἰσχύει ὡς ἓνα βαθμὸ καὶ γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο ἡ συζήτηση πάει μακριὰ καὶ θά χρειαστεῖ νά ἐπανέλθουμε. Τὸ γεγονὸς πὼς μέσα στὸ κρινεῖο τοῦ Χέγγελ ἡ κίνηση ἦταν προϊόν τῆς ἀντίφασης δὲν δείχνει τίποτε ἄλλο παρὰ πὼς ὁ κόσμος ἔπρεπε νά ὑπακούει σέ ἀφηρημένες ἐννοιες. Ποῦ τὴν ξαναθυμήθηκε τὴν ἐπιστήμη τῆς λογικῆς; Ἐκεῖ ὅλα συμβαίνουν κατὰ τοὺς νόμους πού τὰ διέπουν νά συμβοῦν. Κι αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι πού ἀρνόμαστε.

Νά βάζουμε ἐμεῖς τὸ πρόβλημα ἔτσι σημαίνει ὅτι ἀντιλαμβανόμαστε τὴν ἐπαναστατικὴ πράξη σὰν αὐθεντικὴ δραστηριότητα. Ὅτι δὲν ἐκφράζει παρὰ τὸ δρῶν ὑποκείμενο καὶ ὄχι κάποιο νόημα πού τὸ ὑπερβαίνει. Σημαίνει ἐπίσης πὼς ὑποκείμενο τῆς ἐπανάστασης βλέπουμε τίς κοινωνικὲς δυνάμεις περισσότερο ἀπὸ τὸ σύντροφο Σχίζα. Γιατί ὁ σύντροφος Σχίζας δὲν μπορεῖ νά ξέρει πότε ἡ ἱστορικὴ νομοτέλεια ἐνεργεῖ διὰ τοῦ προλεταριάτου κι ἀκόμα πάνω στὸ προλετα-

6

Ὁ θεὸς μου ἦταν μέλος ἀντιστασιακῆς ὀργάνωσης πιστῆς στὴ μή-βια....

7

Ὅσο γιὰ μένα...!

ριάτο και τότε το προλεταριάτο είναι ικανό να δράσει για σκοπούς που θέτει το ίδιο.

Εν πάσει περιπτώσει δεν καταλαβαίνουμε πώς δεν καταλαβαίνει ότι για μας περισσότερο από αυτόν το πρόβλημα βρίσκεται στις κοινωνικές δυνάμεις. Από που τ' άντλει τ' περί μαγνητικού πεδίου Σ.Ε του Σ ή Β; Δεν καταλαβαίνει πώς η δική του αντίληψη περί νομοτέλειας έ- ξαρτά την επανάσταση από τους ειδικούς που τη ξέρουν και συνεπώς προφανώς και από το σύντροφο Σχίζα. "Αν αυτός ξέρει κάποια νομοτέλεια που δεν μπορεί να την φτάσει το προλεταριάτο -νά φανταστούμε την εργατική τάξη έφοδιασμένη με έγχειρίδια της έπιστήμης της Λογικής;- τότε ο σύντροφος Σχίζας θά πρέπει να διευθυίνει το προλεταριάτο. Προσθέτω ακόμα πώς κύριο γνώρισμα της επανάστασης είναι το ξαφνιασμα (έ- ξαίφνης) ή έκρηξη της φαντασίας και της δημιουργικής δραστηριότητας των ανθρώπων, που κάνει έξ' αρχής κάθε "έπιστήμη Λογικής" ή κάθε απόπειρα έκλογίκευσης έπιστημονικά της δράσης εκτός αντικειμένου. Τώρα το άλλο πρόβλημα της εργασίας που θίγει ο σύντροφος Σχίζας. Αρχικά δεν καταλαβαίνουμε από που βγάξει πώς κά- νουμε επίθεση στη "σκόπιμη δραστηριότητα" που αυτός ονομάζει εργασία. Μιά διασαφήνιση είναι έξ' αρχής απαραίτητη.

α) "Ότι η εργασία του προλεταριάτου δεν είναι για αυτό σκόπιμη δραστηριότητα παρά μέ την έν- νοια ότι σκόπιμα πουλάει τον εαυτό του για να ζήσει. Τά "ρομπότ" του εργοστασίου που κάνουν την ίδια αποχαυνωτική κίνηση επί όχτάωρο δεν δρούν παρά ανακλαστικά και χωρίς την σκοπιμό- τητα του έργου.

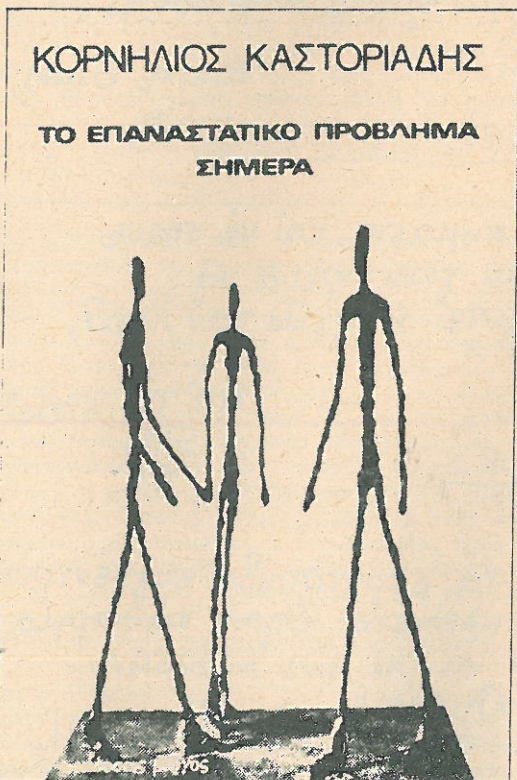
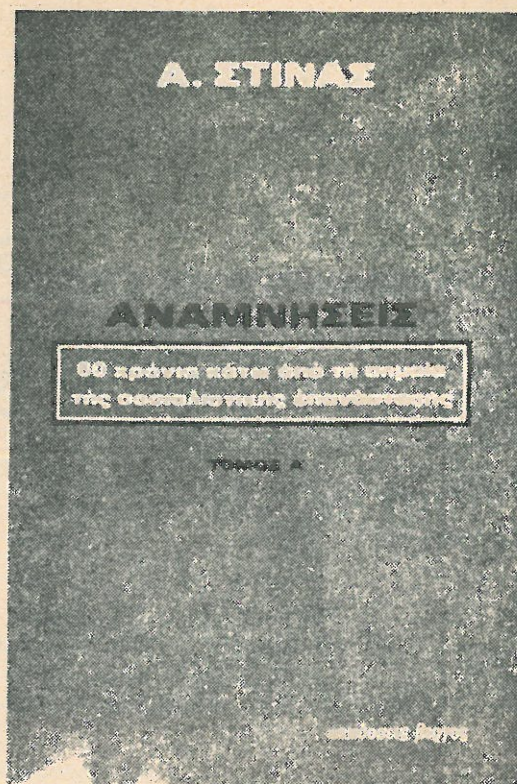
β) "Η εργασία του προλεταριάτου είναι σκόπιμη μόνο για τ' άφεντικά που ξέρουν τί θά βγει από αυτή και άκριβώς αυτό επιδιώκουν.

γ) "Όταν μιλάμε για εργασία μιλάμε πάντα για μισθωτή εργασία.

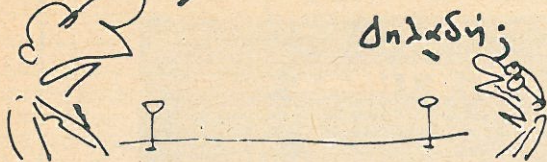
Για να αποφύγουμε έξ' αρχής μιá συζήτηση πάνω στο θέμα της έλευθερης δραστηριότητας χρησι- μοποιήσαμε ένα όρο από την αρχαία Αθήνα. Βά- ναυση εργασία που σήμαινε την στερημένη έμ- πνευση και χαρά.

Εν πάσει περιπτώσει και έπειδή ο σύντροφος Σχίζας μας έκσφενδονίζει το Κάρολο Μάρξ θά του συστήσουμε να προσέξει τ' χειρόγραφα του 1844. Κι αυτό γιατί-ίσως κακώς-τό κείμενο στο όποιο ο σύντροφος Σχίζας κάνει κριτική για ν' αποφύγει μιá πιο ριζοσπαστική τοποθέτηση έ- μμεινε στο πρόβλημα της εργασίας προσκολλημένο στο τρόπο με τον όποιο έβλεπε ο Μάρξ στα 1844 τό ζήτημα.

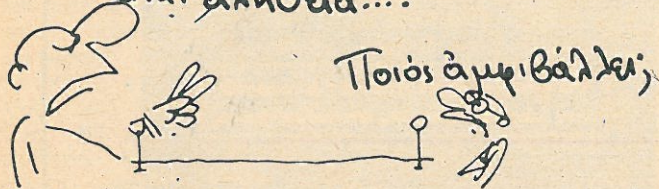
Αυτά προς το παρόν. "Ο όξυς τόνος που χρησι- μοποιήθηκε στην απάντηση νομίζουμε πώς δεν έ- φτανέ σέ όξύτητα την κριτική του συντρόφου Σχίζα.

... και όπως είπε ο σ. φλωράκης
"αλήθεια είναι μόνο ότι
συμφέρει τὸ λαό".

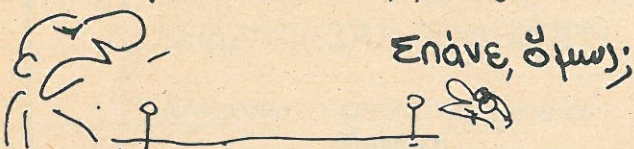
Νά, γιὰ παράδειγμα, ὅτι ἡ
χαβούζα στὸ κεράσι εἶπαγε
εἶναι ἀλήθεια....

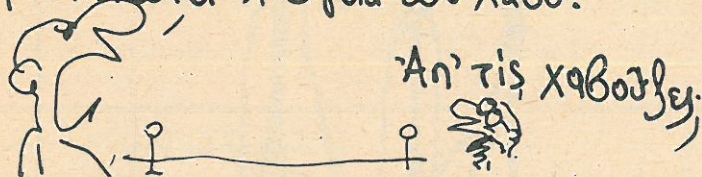
... ἂν ὅμως ἔπαγε στὴ
ἑορταστικὴ ἑνωσὶς θὰ ἦταν
ψεμα.

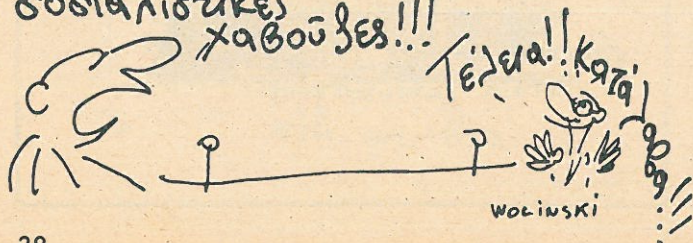
Γιατί τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ
εἶναι νὰ μὴ σθάνει οἱ χαβούζες.

Δέν ἔχει σημασία, καὶ νὰ σθάνει
δὲ λέγεται γιατί πρέπει νὰ
προστατευτεῖ ἡ υἱότητα τοῦ λαοῦ.

Ὁχι, ἀν' τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης
ὅπου θὰ κλείνεται ὅποιο κἀθαρμα
τολμήσει νὰ κεί νῶς ἔσπασαν
οἱ σοσιαλιστικὲς
χαβούζες!!!

WOLINSKI

Θὰ βρεθοῦμε ὅλοι μα-
ζί στὸ πανηγύρι με-
τ' ὀφονιάς μέ τό-
ἀγκαλιά θύμα

Ὅλων τῶν ἀποχρώσεων καὶ τῶν εἰδικεύσεων οἱ
δολοφόνοι κι οἱ λακέδες τοῦ τύπου ξανασυνα-
τώνται στὴν Ἰσπανία. Μετά σαράντα χρόνια τρέ-
χουν νὰ πιάσουν τὸ ταῦρο ἀπὸ τὰ κέρατα πρὶν
μπεῖ στὴν ἀρένα.

Ὁ Φράνκο μέ τούς Μαροκινούς, ὁ Χίτλερ μέ τὴν
ταξιαρχία Κόνδωρ ὁ Μουσολίνι ὁ Στάλιν καὶ τὸ
Ἰσπανικὸ G.P.U. (εὐσχημη ὀνομασία K.K.I.) οἱ
δημοκρατικοὶ ὅλου τοῦ πλανήτη, πρὶν 40 χρόνια
συνεργάστηκαν γιὰ νὰ συντρίψουν τὴν ἀπελπισ-
μένη προσπάθεια τῶν τσιγγάνων τῆς Ἀνδαλουσί-
ας καὶ τῶν ἐργατῶν τῆς Βαρκελώνης πού δημιου-
ργοῦσαν μιὰ ἄλλη ζωή.

Τώρα οἱ δολοφόνοι τοῦ Ἰσπανικοῦ λαοῦ ἀλληλο-
αναγνωρίζονται. Φρανκικοὶ καὶ σταλινικοὶ παί-
ζουν τὴν κωμωδία: σύλληψη καὶ ἀπόλυση μετ' ἐγ-
γήσεως.

Ὁ Σαντιάγκο Καρίλιο-παλιός δεσμοφύλακας- εὐ-
ρωκομμουνιστὴς πιά παίρνει πιστοποιητικὰ νο-
μιμότητας καὶ παρέχει πιστοποιητικὰ δημοκρα-
τικότητας.

Ὁ Μπερλίγκουερ θυμᾶται πῶς ὁ ἱστορικός συμ-
βιβασμός ἔγινε πρὶν σαράντα χρόνια πάνω στὰ
πτώματα τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ρουμ ('Ὁ ἕνας δολοφο-
νοῦνταν ἀπὸ τὸν Φράνκο γιὰ κομμουνιστὴς κι'
ὁ ἄλλος ἀπὸ τούς κομμουνιστὲς γιὰ φασίστας).

Ἡ Ντολὼρες Ἰμπαρουρι εἰτοιμάζει τίς βαλίτσες
γιὰ τὴν Ἰσπανία τῆς, συνέχεια τοῦ ταξιδιοῦ
πού ἦταν ἡ καταστροφὴ καὶ ἡ παραποίηση τῆς ἱ-
στορικῆς μνήμης. Δέν θὰ περάσουν: ἀλλὰ ὁ Στά-
λιν κι ὁ Λίστερ ἐννοοῦσαν τίς κοινότητες τῶν ἀ-
ναρχικῶν.

Τώρα πού ὁ Ἀνιέλι τῆς Φιάτ κατάλαβε πῶς: οἱ
κομμουνιστὲς εἶναι οἱ μόνοι πού μποροῦν νὰ βά-
λουν τάξη στὰ πράγματα ἡ ἐκπορευμένη συνεί-
δηση τῆς Εὐρώπης ἐξεγέρθηκε. Λευτεριά στὸ
Σαντιάγκο Καρίλιο. Αὐτὸς ἔχει μακριὰ παράδοση
στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς βασιλικῆς E.T.A. πού
τὴν κατηγοροῦσε ὅτι: ἐμποδίζει τὸ μαζικὸ κί-
νημα. Ὅλες οἱ φυλλᾶδες τοῦ ταλλήρου-χιλιάδες
τάλληρα σὺν τίς διαφημίσεις κάνουν τὰ λεφτά
τοῦ ἐκδότη καὶ τούς μισθοὺς τῶν δημόσιων-γρά-
φων - ἔχουν ἐξαντληθεῖ στὴ προσπάθεια νὰ μᾶς

ο γραμματέας μαζί με
τόν αλήτη
κι η παρθένα με τό
σατανά.

“Ολα είναι μακρινά
κι εύτυχισμένα
καί τό χιόνι πέφτει
από ψηλά.”
Δ. Σαββόπουλος

πείσουν πώς η δημοκρατία ξαναγυρίζει στην γή των μεγάλων ανδρών. Ο Στάγος ή ο Διάνης ξελιγώνονται από αγάπη για τον Ισπανικό λαό κι άφοϋ συναντιούνται με τους δολοφόνους του προπαθοϋν νά μās πείσουν πώς Ισπανία είναι οι κληρονόμοι των πιστολέρος του Κρεμλίνου. Όλοι οι έπαγγελματίες διαστρεβλωτές ξανασυναντώνται στο ύπεροχο ραντεβοϋ του ένστίκτου. Προπαντός ή σιωπή για ότι έγινε. Προπαντός ή σιωπή για αυτό που μπορεί νά γίνει.

Ο Διάνης συναντάει ανθρώπους που συνάντησαν τό Ρίτσο καί τή Νανά Καλιάνεση, δέν ξέρει ότι ή Ισπαν-ια είναι πατρίδα του Ντουρουτί ή του Σαμπάτε Διοπάρτ που σκοτώθηκε τό 1960, του Φαθορίας, του Ραμόν Καπδεβίλα, του Χούλιο Ροδρίγκες, του Πάκο Μαρτίνεθ, του Χοσέ Πέδρεθ Πεδρέρο άναρχικών άνταρτών που σκοτώθηκαν όλοι ή φυλακίστηκαν μετά τό δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο; Δέν ξέρει ότι στην Ισπανία έγινε μιά επανάσταση που καταστάληκε από Φρανκικούς καί σταλινικούς; Όλοι μαζί προσπαθοϋν δημοσιογράφοι καί έκδότες Μοσχοβίτες κι εύρωκομμουνιστές νά άπαλείψουν από τήν μνήμη τής ανθρωπότητας τίς άνεύθυνες πράξεις των φτωχών συγγενών αυτού του πλανήτη. Τή ντροπή τής άνταρσίας των αγωνιστών που δολοφονημένοι διασπνρμένοι, κατασχοφαντημένοι κληροδοτοϋν πλούσια όνειρα στην ανθρωπότητα, τόσα που ή σταλινική έκδοτική βιομηχανία είδικευμένη στη δολοφονία τους δέν μπόρεσε νά πνίξει. Τό Μάη του 1968 οι Ισπανοί άναρχικοί θά θύμισαν στο

“Αντρέ Μαρλώ πώς οι τάφοι δέν κλείνουν μέσα παρά τά πτώματα.

Πάνε χρόνια τώρα που ή ανθρωπότητα κατάλαβε πώς όλοι είναι ή ίδια σημορία. Κίσειγκερ, Μπρέζνιεφ, Μάο ή Κασαμανλής. Καρίγιο, Έτσεβίτ, Παπανδρέου. Δέν πρέπει νά καταλάβει όμως πώς ύπήρξαν εκατομμύρια Ισπανοί που ήταν κάτι άλλο. Πού σκοτώθηκαν για κάτι άλλο. Η στάση του καθένα άπέναντι στην Ισπανία, είναι λυδία λίθος προσωπικής έντιμότητας με τήν πλήρη έννοια του όρου.

Για άλλη μιά φορά όλοι μαζί πάνω στο πτώμα τής ιστορικής μνήμης, στο χιλιοτροπημένο πτώμα του ταύρου. Αυτή τή φορά ο εύρωκομμουνιστής δέν θά έχει ένα πιστόλι στη τσέπη καθώς δέν είναι δεσμοφύλακας τώρα, αλλά τό χαμόγελο τής εύρωπαϊκής δημοκρατίας που ή Ούλρικε Μάϊνχοφ τό γνώρισε σάν μιά πετσέτα πολύ-πολύ σφιγμένη στο λαιμό.

Σημείωση: Τό κείμενο αυτό όπως καταλαβαίνει ο άναγνώστης έχει σιτέψει. Γράφτηκε τότε που ο πολύς Σαντιάγο Καρύλιο παρίστανε τόν συλληφθέντα. Στο συγγραφέα ήταν πρόδηλο πώς έπρόκειτο για μιά δημοσιοποιημένη φάρσα, κοινής συνηγορίας από αυτές που χρόνια στήνουν οι ύπεύθυνοι πολιτικοί άνδρες. Καί που άποσκοποϋν, στο νά καταστήσουν αυτό που είναι περή καθημερινή συναλλαγή, δραματική ιστορία, με πλοκή, ήρωισμούς καί άγωνία. Η συμφωνία έδω καί χρόνια στηρίζεται σε άμοιβαίες παραχωρήσεις. Δηλαδή οι κομμουνιστές άναγνωρίζουν τήν έξουσία καί αυτή τους άναγνωρίζει σάν έπίσημους κληρονόμους τής επανάστασης. Η εύρώπη σιγοντάρει τό κόλπο καί όλα τά δημοσιογραφικά καθάρματα, πλασάρον στην κοινή γνώμη, τό μικροαστικό άνακρινωθέν, τής “έμφύλιας συμφυλωσης”. Δηλαδή καθ’ όσον ή επανάσταση, έναρκνώνεται καί κληρονομείται αυθεντικά από τους Κομμουνιστές καί καθ’ όσον οι κομμουνιστές είναι πιά εύρωδημοκράτες, του λοιπού εξαφανίζεται από τήν Ισπανία. Καθ’ όσον οι φρανκικοί γίνονται δημοκράτες καί έπιθυμοϋν νά ένταχθοϋν στην Ε.Ο.Κ., ή δημοκρατία ξαναγεννιέται στην Ισπανία. Η εύρώπη που κανόνι τήν έκβαση του άγώνα πριν 40 χρόνια, προσπαθεϋ νά πνίξει τήν έκδίκηση τής ματαίωσης μιας γενιάς άν’ ... μέσα στην ύπόσχεση τής ευημερίας. Μιά εύρωπαϊκή βιτρίνα, με τόν Σαντιάγο Καρύλιο στο ρόλο τής μεγάλης μαντάμ, καί τά 40 χρόνια τής Ισπανικής θρηνώδας νά ξεπροβάλλουν από τό ιστορικό άνωθημένο, καί νά έπιζητοϋν στο πρόσκαι της Μοσχοβίτισσας γρη-ας τήν ίδια τους τήν έκπόρνευση, αυτό έπιχειρείται στην

Ισπανία. Έτσι καθώς ή παρτίδα βρίσκεται στο γραφειοκρατικό της στάδιο, οι κομμουνιστές βετεράνοι του εϋδους καί βεντέτες μαζί, βρίσκονται στην έπικαιρότητα. Η Ντολότες Ίμπαρούρι, δίνει ιστορικά πιστοποιητικά, σ’ έναν άνδρα που ώρμασε στην έξουσία, μέσα στις Κομμουνιστικές έντρίγκες καί ήταν διαρκώς μακριά, όπως τώρα ο άλλος άρχηγός ο Κορβαλά, από κεϋ που ο Φράνκο γέμιζε τις φυλακές. Από τή σκηνή λείπουν τά μεγάλα πρόσωπα, που έναρκνώνουν ριζικές αντιθέσεις, για αυτό καί οι άνατιποκρύσεις από τήν Ισπανία, μπορεί νά έμπεριέχονται σ’ ένα μοτίβο γλυκειάς, παχύρευστης μικροαστικής άρλοϋμπας. Όταν ο Ταύρος είσβάλλει στην άρένα, με τήν άπόφαση, νά συντρίψει μια για πάντα, τους ύψηλους διευθυντές τής μάχης, που βρίσκονται θεατές στις κερκίδες, οι μικροαστοί δημοσιογράφοι, δέν θά μιλάν πιά για τή “δημοκρατική” Ισπανία, αλλά για τίς θηριωδίες του όχλου. Προς τό παρόν όλοι έτοιμάζονται. Οι φασίστες, οι κομμουνιστές, οι άναρχικοί. Μιά τεράστια διαφορά ύπάρχει. Όπως τότε έτσι καί τώρα οι άναρχικοί θά είναι μόνοι τους αλλά-όμως χωρίς τις θανάσιμες αϋταπάτες. “Αν ο κομπορμισμός κι ή καπιταλιστική άνάπτυξη καταφέρουν νά έντάξουν στο χώρο τους τήν Ισπανία χωρίς σοβαρά τραντάγματα, πολύ λίγες δυσκολίες θά αντιμετώπισουν, στις άλλες ύπο-ανάπτυξη χώρες. Αυτό είναι έξαιρετικά σημαντικό, γιατί ύως χρειαστεϋ, οι επαναστάτες νά ξαναδώσουν τό ραντεβοϋ τους στη Μαδρίτη ή τή Βαρκελώνη.

Δημοσιεύουμε παρακάτω δυό γράμματα που πήραμε πάνω στο θέμα που δημιούργησαν δυό άρθρα του ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΥΛΑΝΤΖΑ στην "Αύγη" με τις αναφορές τους στον Καστοριάδη.

Θέλουμε να σημειώσουμε μιά μόνο παρατήρηση από τις πολλές που θα είχαμε να κάνουμε πάνω στα δυό γράμματα: Τό πρώτο από τὰ δυό δέν μᾶς βρίσκει σύμφωνους στό ὕψος του γιατί ὑποβιβάζει τή "συζήτηση" στό "ἐπίπεδο" τοῦ καθηγητῆ κ.Πουλαντζᾶ πού "ὅταν διδάσκει γεμίζει τό ἀμφιθέατρο τῆς Παντείου"(ἐφ.ΤΑ ΝΕΑ), ὅχι δυστυχῶς ἀπό λεμονόκουπες ἀλλά ἀπό φοιτητές-στιμένες λεμονόκουπες.

ο Πουλαντζας και η πολιτικη ηθικη του

Ἡ ἀνανεωτικὴ πλευρὰ τοῦ ἑλληνικοῦ σταλινισμοῦ, παρὰ τὴ βραδύνοια πού τὴν χαρακτηρίζει, διαπίστωσε, ὅτι οἱ ιδέες τοῦ Κ.Καστοριάδη εἶναι "ἐνοχλητικές" γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις τῆς καὶ ἀποφασίσεως ν' ἀσχοληθεῖ με τὸ θέμα βάζοντας τὰ πράγματα στὴ θέση τους. Τό ἀξιόλογο ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐντιμης καὶ εὐστοχης προσπάθειας βγήκε μέσα ἀπὸ μερικά ἄρθρα, δυό γραμμένα ἀπὸ τὴν πέννα τοῦ ἀξιότιμου κ.Πουλαντζᾶ καὶ ἓνα διασκεδαστικὸ κόμικς, σέ δυό συνέχειες, ὑπογραμμένο ἀπὸ τὸν κ. Βέλτσο. Τώρα, ἂν τὸ ἄρθρο τοῦ Βέλτσου εἶναι ἐντελῶς παιδαριῶδες καὶ ἐνὸς ἐπιπέδου ἀνάξιου ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν "Αὐγή", τὰ δυό ἄρθρα τὸν κ.Πουλαντζᾶ, γραμμένα σέ στιβαρὸ ὕψος καὶ μέσα στὴ πιὸ γνήσια σταλινικὴ παράδοση, μᾶς φάνηκαν ἀξιαπρόσοχης καὶ ἀποφασίσαμε ὅτι ἓνα μικρὸ σχόλιο δέν θὰ ἦταν περιττό, μερικοὶ ἀπὸ μᾶς μάλιστα λένε ὅτι ἐπιβάλλεται.

"Ὅποιος θὰ περίμενε ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄρθρα ἔστω καὶ μιά στοιχειώδη κριτικὴ καὶ ἀντιμετώπιση τῶν ιδεῶν τοῦ Κ.Καστοριάδη θάμενε ἀπλήροφωτος καὶ ἡ ἐνδεχόμενη ἀπογοήτευσή του δέν θὰ ἀποδείκνυε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ γεγονὸς, ὅτι εἶναι ἀδιόρθωτα ἀφελῆς καὶ δέν ἔχει καταλάβει τίποτα ἀπὸ τὴ βαθύτερη διαλεκτικὴ τῶν ἀνανεωτῶν μας. Δέν θὰ εἶχε καταλάβει, διλαδή, ὅτι σάυτες τὶς περιπτώσεις οἱ ιδέες καὶ ἀπόψεις εἶναι δευτερεύοντα, σχεδὸν ἐπυρωσιώδη θέματα κι' ὅτι αὐτό πού προέχει εἶναι τὸ πῶς νὰ ρίξουμε λάσπη στό συγγραφέα σάν ἄτομο.

Φυσικά, λέγοντας αὐτό παίρνουμε τὴν πιὸ εὐνοϊκὴ δυνατὴ στάση ἀπέναντι στό συγγραφέα τῶν ἁρθρῶν, με τὴν ἐννοια ὅτι ὑποθέτουμε, ὅτι ἔχει πράγματι καταλάβει τὴν σημασία τῶν ιδεῶν πού ἐκφράζει ὁ Κ.Καστοριάδης (καὶ πού ἔχουμε τὴν ἀδυναμία νὰ πιστεύουμε ὅτι ἀναποκρίνονται στὴ πραγματικότητα). Ξεκινᾶμε, δηλαδή, ἀπὸ τὴν ιδέα, ὅτι ὁ Πουλαντζᾶς δέν εἶναι τόσο ἡλίθιος, ὥστε νὰ πιστεύει πραγματικὰ π.χ. ὅτι ὁ Καστοριάδης εἶναι ἐκπρόσωπος-καὶ μάλιστα "ὑποπροϊόν"-τοῦ διεθνοῦς ἱρρασιοναλισμοῦ, εἰδάλως δέν θὰ γράφαμε κἂν αὐτό τὸ κείμενο.

Μιά, λοιπόν, πού τὰ ἄρθρα δέν ἀσχολοῦνται με τὶς ιδέες, ἀλλὰ με τὸν συγγραφέα σάν ἄτομο, ἔς δοῦμε τότε ποιά εἶναι τὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ τοῦ ἀλήτη τοῦ Καστοριάδη. Δεν εἶναι πολλά, εἶναι συντριπτικά: δυὸ τὸν ἀριθμὸ.

Πρῶτον καὶ τὸ κυριώτερο, ὁ Καστοριάδης "ἔμεινε ἀμέτοχος (·:·) κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δικτατορίας καὶ ιδιαίτερα στὰ γεγονότα τοῦ Πολυτεχνείου". "Ὅλη ἡ πεμπτουσία τοῦ σταλινισμοῦ βγαίνει ἀπ' αὐτὲς τὶς φράσεις καὶ γι' αὐτό θὰ ἐπιμείνουμε ιδιαίτερα.

Τὰ γεγονότα τοῦ Πολυτεχνείου εἶναι ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα τῆς παγκόσμιας ἱστορίας μετὰ τὸ Β'. Παγκόσμιο πόλεμο καὶ ἡ εὐαισθησία τῶν ἐλλήνων ἀπέναντί τούς ιδιαίτερα ἐντονη, ἐντελῶς δικαιολογημένα. Γράφοντας, λοιπόν, αὐτό τὸ πρᾶγμα ὁ Πουλαντζᾶς, προσπαθεῖ νὰ ἐμφανίσει τὸν Καστοριάδη σάν τουλάχιστον ἀδιάφορο ἀπέναντι στὰ γεγονότα τοῦ Πολυτεχνείου. Ὁ Καστοριάδης δέν συμμετεῖχε, ἐνῶ, φυσικά, ὁ Πουλαντζᾶς συμμετεῖχε. Τὸ πῶς συμμετεῖχε, δέν τὸ γράφει, ἀλλὰ εἶναι εὐκολο νὰ τὸ καταλάβουμε. Ἀρκεῖ τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ Πουλαντζᾶς ἀνήκει σέ μιά σταλινικὴ παράταξη-ἔστω κι' ἂν πρόκειται γιὰ τὴν ἀξιοθρήνητη ὁμάδα τῶν ἀνανεωτῶν μας-γιὰ νὰ τοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ λέει

ὅτι εἶχε μιά ἐνεργὴ συμμετοχή. Αὐτὴ τὴ συμμετοχή δέν τὴν ἀμφισβητοῦμε καθόλου καὶ ἀρχίζει με τὶς δηλώσεις τοῦ Δρακόπουλου, συνεχίζεται με τὴν προσπάθεια τῶν ὁμοϊδεατῶν του σταδιακὰ νὰ ἐμποδίσουν, ἐλέγξουν, φρένάρουν τὸν ἀγῶνα τοῦ Πολυτεχνείου καὶ βρίσκει τὸ ἀποκορύφωμά της στὴν ἐμετικὴ καπηλεία τῶν γεγονότων αὐτῶν μεταδικτατορικά καὶ στὶς ἀναρίθμητες λιτανεῖες καὶ μνημόσυνα πού τοὺς ἀφιερώνονται. Αὐτὰ ἐννοεῖ ὁ Πουλαντζᾶς συμμετοχή. "Ἐ ὅχι ρέ παλιόπαιδο. Δέν κατάλαβες τίποτα ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ Πολυτεχνείου ἂν νομίζεις, ὅτι ἐσύ καὶ ἡ συμμορία σου μπορεῖ νὰ ἔχετε κάποια σχέση-δέν μιλάμε κἂν γιὰ συμμετοχή-μ' αὐτά, ἀλλὰ ἀπ' τὸ ὅτι τέτοια γεγονότα σὰς ἀνοίγουν τὸν τάφο.

Τὸ Πολυτεχνεῖο δέν ἦταν ἡ ἐκκρησὴ μιᾶς τάσης γιὰ ἐλευθερία ἀόριστα, ὅπως τὸ παρουσιάζετε ἐσύ καὶ ὁ Καραμανλῆς. Ἦταν ἓνα αὐτόνομο κίνημα, πού χτύπησε τὸ Κράτος στὴ ρίζα του, ὅπου τὸ εὗρισκε μπροστά του, καὶ ὅχι ἀπλῶς τὴ χούντα, καὶ αὐτό προσπαθήσατε πρῶτα νὰ τὸ ἐμποδίσετε καὶ ὕστερα νὰ τὸ ἀποκρύψετε. Σ' αὐτὰ τὰ γεγονότα συμμετεῖχαν μόνον οἱ ἄνθρωποι πού ἦταν στὴν Ἀθήνα ἐκεῖνη τὴ στιγμή καὶ φυσικά οὔτε ὁ Καστοριάδης, οὔτε ἡ πλειοψηφία ὧσων ὑπογράφουν αὐτό τὸ κείμενο καὶ ὅπωςδήποτε ἐσύ Πουλαντζᾶ.

Ὅσο γιὰ τὴ δράση τοῦ Καστοριάδη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δικτατορίας, εἶναι αὐτονόητο τὸ ὅτι τὴν ἀγνοεῖς, γιατί ποτέ δέν θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ Καστοριάδη καὶ αὐτῶν πού ὑπογράφουν, νὰ συμμετάσχουν στό τσίρκο τῆς δημοκρατικῆς συμμαχίας τῶν "ἀντιστασιακῶν". Λέγοντας, ὅμως, ὅλα αὐτά, προσπαθεῖς νὰ ἐμφανίσεις τὸν Καστοριάδη σάν διανοούμενο, πού κρίνει τὰ πράγματα ἀφ' ὕψους καὶ δέν καταδέχεται ν' ἀσχοληθεῖ με τὰ ἐγκόσμια, τὴ στιγμή πού γνωρίζεις τόσο καλὰ τὴ σπινεχὴ ἐπαναστατικὴ του δράση ἐδῶ καὶ 40 χρόνια.

Τὸ δεύτερο "ἐπιχείρημα" ἐφορᾷ τὴν ἐπαγγελματικὴ δραστηριότητα τοῦ Καστοριάδη. "Ἐκανες μιά φορὰ τὴ γκάφα, στό πρῶτο δῶρο σου - καὶ τὴν ἐπαναλαμβάνεις στό δεύτερο. Ἐπιμένεις, δηλαδή, σ' αὐτὴ τὴν κακοήθεια, γιατί περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Σοῦ ἔχει ἀπαντηθεῖ ἤδη καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνουμε πάλι: ὁ Καστοριάδης οὐδέποτε εἶχε θέση ἡγετικὴ-πολιτικὴ στόν ΟΟΣΑ. Ἦταν ἓνας ὑπάλληλος με ἀρμοδιότητα τεχνικοῦ καὶ σέ τελευταία ἀνάλυση πολὺ πιὸ ἀνώδυνη ἀπὸ ἓνα καθηγητὴ πανεπιστημίου, ὁ ὁποῖος δέν δίστασε νὰ συμμετάσχει στὴν "ἐπιτροπὴ παιδείας" τῆς μεταδικτατορικῆς κυβέρνησης Καραμανλῆ. Ἀνήκει σ' αὐτὴ τὴ συνομοταξία τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ, πού σάν πεινασμένους ἀκρίδες τρέξαν με τὸ πρῶτο μέσο καὶ πέρασε νὰ βουτήξουν ὅτι τοὺς ἔπεφτε στό χέρι ἀπὸ ἡγετικές θέσεις, ἐμπροσθέντες τὴν "ἀντιστασιακότητά" τους. Τὸ ποιὸς εἶναι ὁ καιροσκόπος διανοούμενος ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ τὸ κρίνει.

"Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀστεῖα τοῦ βαρύγδηνου ἁρθρου σου εἶναι ἡ ἀναφορά στό Σάρτρ. Γίσω ἀπὸ τὸ "γόητρο" αὐτοῦ τοῦ "ἀντισταλινικοῦ" ὀνόματος κρύβεται ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους αὐτόκλητους λιβανιστὲς τοῦ σταλινισμοῦ κι' αὐτό ὁ Ἕλληνας ἀναγνώστης πρέπει, ἐπιτέλους, κάποτε νὰ τὸ μάθει. Παραπέμπουμε, π.χ., στὶς δηλώσεις τοῦ Σάρτρ γιὰ τὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρέζικης Ἐπα-

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ολιγα τινα δια τον φονον του πατερα-Μαρξ στην ελλαδα
οι ριζες του μενους του κ. πουλατζα εναντια στον καστοριαδη

"Ετυχε καί γώ νά διαβάσω στήν ΑΥΓΗ μιá ανάλυση τών πιό καλών βιβλίων του χειμώνα καί μέσα σ'αυτά ένα κακό βιβλίο του Καστοριάδη, πού κάνει όπωσδήποτε ζημιά στο κίνημα στήν Ελλάδα έπειδή είναι "υποπροϊόν του εύρωπαϊκού ιερασιοναλισμού".

Κε Πουλατζά, έτυχε ποτέ νά διαβάσετε πώς γεννήθηκε ο "ήθικός νόμος" σ'αυτόν τόν πλανήτη; Κάποιος μύθος λέει ότι ξεκίνησε από μιá Αρταρσία τών Γυιών προς τόν Πατέρα, έπειδή δέν τους άφηνε νά κοιμώνται...μέ τή μητέρα τους! Οί γυιοί ΑΓΑΠΟΥΣΑΝ τόν πατέρα, πού τους προστάτευε καί τους χορηγούσε τροφή καί στέγη. Τόν ΜΙΣΟΥΣΑΝ όμως συγχρόνως γιά τόν λόγο πού άναφέραμε. Κάτω λοιπόν από τίς "διαδικασίες πάλης" ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΠΟΙΑ στιγμή ΕΣΚΟΤΩΣΑΝ τόν Πατέρα. "Εγινε τότε τό έξής κατά τόν μυθοπλάστη: Τό μίσος έσβυσε (καταναλώθηκε) μέ τόν φόνο καί έμεινε ή αγάπη προς τόν πατέρα, πού δυστυχώς ήταν ΝΕΚΡΟΣ! Τότε αυτοί έστράφησαν καί επιτέθηκαν κατά του έαυτου τους!

"Εγινε δηλαδή μιá "ποιοτική αλλαγή" μέσα τους καί ή χωρίς αντικείμενο αγάπη μετατράπηκε σέ ΕΝΟΧΗ (περίεργη λέξις).

"Η ένοχή τους δημιούργησε τήν ανάγκη νά ΤΑΥΤΙΣΤΟΥΝ μέ τόν πατέρα καί έτσι έφτιαξαν ΝΟΜΟ πού άπαγόρευε σέ όλη τή γνωστή τους κοινωνία νά πλησιάζουν οί γυιοί τήν μητέρα τους.

Αυτή ή πρώτη άπαγόρευση-νόμος λέει τώρα ο μυθοπλάστης, έπιστήμων πιά, λειτούργησε σάν ο πυρηνάς όλων τών ήθικων άπαγορεύσεων πού τρέφονται από τήν ίδια πάλή τών ένστιχτωδών δυνάμεων αγάπης-μίσους καί έτσι κάθε πατέρας "άπαγορεύει" (όχι τή μητέρα, αλλά τίς έπιθυμίες) καί κάθε γυιός (πρέπει νά) έξεγείρεται μέ τά ίδια κίνητρα προς τόν πατέρα. "Η ένοχή γίνεται πάντα ήθικός νόμος.

"Αν τώρα στή λέξη πατέρας βάλουμε τή λέξη έξουσία, βλέπουμε νά έχει άρκετή σχέση ο Μάρξ μέ αυτό τό ζήτημα.

Αυτός μάς είπε γενικά νά επαναστατήσουμε έ-

ναντία στήν έξουσία. Δηλαδή, άνάποδα, μάς πρότεινε τήν έξέγερση. "Εμείς οί γυιοί του...γνήσιοι μαρξιστές δέν τό κάναμε. "Εχουμε λοιπόν άνεστραμμένη ένοχή άπέναντί του καί γιά νά σωθούμε ή τόν λατρεύουμε ή άπαγορεύουμε στόν καθένα νά πη δυό λόγια στόν Πατέρα-Μάρξ.

Περί του έτσι λειτουργεί τό αίσθημα ένοχής στον διανοούμενο τής άριστερας καί προεκτείνοντας αυτή τή φοβερή αντίληψη, βλέπουμε σ'αυτόν νά άναδύεται ένας βαθύς σεβασμός στά κόμματα (υποκατάστατα του Μάρξ). Αυτοί οί κομματικοί σχηματισμοί άμβλύνουν τήν ένοχή υποσχόμενοι ΒΕΛΤΙΩΣΗ (ο συμβιβασμένος διανοούμενος πιστεύει ότι ή βελτίωση είναι ΑΛΛΑΓΗ. "Αν είναι δυνατόν!)).

"Αλλά κύριε Καστοριάδη γιατί μάς θυμίσατε τήν έντολή του γιά επανάσταση;

"Ανοίξατε βαθιά ρωγή στά έπιτεύγματα του έπιστημονικού σοσιαλισμού. Είναι δυνατόν Αυτός νά διατύπωσε λάθος τύπο γιά τήν υπεραξία; Καί τέλος πάντων έχει τόση σημασία τό λάθος όταν ο συντελεστής ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ έχει τόση μεγάλη τιμή; Είστε άσυγχώρητος! Στραφήκατε χωρίς αιδώ στό μίσμα πού λέγεσαι "Αριστοτέλης. Κάθε γνήσιος μαρξιστής είναι άδύνατο νά σάς παρακολουθήσει άκούγοντας τό όνομα. Κι όμως ο Μάρξ πολύ τόν έκτιμούσε...

"Αλλά καί σεις έχετε ανάγκη από ρίζες γιά νά στηρίξετε τά νοήματά σας; Τότε δέν είστε επαναστάτης, αλλά διανοούμενος (όχι ένοχος όμως!) Τό μόνο πού σάς σώζει είναι ή έλπίδα στήν αύτορρύθμιση τής ανθρώπινης φύσης.

Κε Πουλατζά, Αυτά πού είπαμε πιό πάνω είναι γνήσια ψυχανάλυση. "Οχι ψευδοψυχανάλυση. "Η δεύτερη έξετάζει τό νευρωτικό φαινόμενο στήν ανθρώπινη φύση ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ από τήν αύταρχικότητα του κοινωνικού συστήματος. Υποστηρίζει ότι ο νευρωτικός είναι άρρωστος καί πρέπει νά "προσαρμοσθεί" στίς υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις. "Αλλά στίς αναπτυγμένες χώρες του κόσμου τούτου ο "άγώνας έπιβίωσης" δέν λειτουργεί όπως τόν 19ο αιώνα. "Η ζωή έχει άρκετή οικονομική έξασφάλιση, έτσι ώστε αυτός ο άγώνας νά παίζεται μέσα μας. "Ο νευρωτικός λοιπόν είναι ή άμφισβήτηση τών θεαματικών έπιτευγμάτων του κοινωνικού συστήματος. Καί είναι ύλιστική ή άποψη αυτή, γιατί τά άτομα αυτά είναι τόσο ύπαρκτά όσο κι οί ιδέες τους. "Αν τά προβλήματα τους είναι "ψυχικά" δέν είναι αυτά πού χαρακτηρίζουν τήν προβληματική ιδεαλιστική ή ύλιστική. "Εκείνο πού ξεχωρίζει πάντα τίς δύο θέσεις είναι:

α) "Ο άνθρωπος είναι ή άνώτερη μορφή όργάνωσης τής ύλης προορισμένος νά τήν υποτάξει καί νά λευτερωθεί άπ'αυτήν.

β) "Ο άνθρωπος είναι δημιούργημα (του θεού, τής φύσης, τής "Ιδέας) προορισμένος νά ένωθεί μέ όλα τά έντός παρενθέσεως μετά θάνατον.

"Η πρώτη είναι άπελευθερωτική αλλά καί σκληρή καί άδυσώπητη.

"Η δεύτερη είναι παρηγορητική, κλαψιάρικη καί ήττοπαθής.

Διαλέγετε καί παίρνετε.

"Εχουμε πάντως ανθρώπινα πλάσματα πού "πισ-

→νάστασης του 1956 καί σέ όλους τους διθυράμβους γιά τά σταλινικά καθεστώτα. Αναφερόμενος στό Σάρτρ βρίσκεσαι, λοιπόν, στό στοιχείο σου.

Θυσικά, Πουλατζά, τό ξέρεις ότι όποιοσδήποτε άνθρωπος μέτριας νοημοσύνης ο όποιος έχει διαβάσει έστω καί δυό σελίδες από τά έργα του Καστοριάδη, είναι ικανός νά καταλάβει, ότι όλα όσα λές είναι ένα συνοδύλευμα συκοφαντιών. "Ελπίζεις, όμως, άφελώς, ότι μέ τίς άρθρα σου θά έμποδίσεις τόν κόσμο νάρθει σ'έπαφή μ'αυτές τίς ιδέες. Φουκαρά σταλινικά, σκούριασες άσχημα στήν εύκολη ζωή άνάμεσα στά "άριστερά" γαλλικά σαλόνια καί τό παθητικό κοινό τών φοιτητών σου του Βενσέν. Δυστυχώς, γιά σένα καί τή φάρα σου έχει άρχίσει νά τελειώνει ή εποχή, όπου "Ελλάδα ή άλλου "ο καθένας μπορεί νά λέει ό,τι θέλει μέ τό άζημίωτο" καί έχεις πιά νά ροβάσαι τά πάντα από τήν "καθιέρωση μιās στοιχειώδους πολιτικής ήθικης".

Γαρίσι/Αθήνα, 28 Σεβρουαρίου '77

ακολουθούν 7 υπογραφές

τεύουν" στην πρώτη θέση και άλλα πού "πιστεύουν" στη δεύτερη με κοινό σημείο την ΠΙΣΤΗ τους. "Όταν η Πίστη γίνεται βεβαιότητα έχουμε πολιτική δράση και από τις δύο πλευρές! Τό πολιτικό όνομα της πρώτης συνηθίζεται να λέγεται Κομμουνισμός και της δεύτερης Φασισμός!!

Ο Μάρξ τὰ σκεφτότανε σίγουρα όλα αυτά, αλλά δεν πρόλαβε να μᾶς τὰ πῇ. Ἡ ἀπόδειξη εἶναι ἡ διδακτορική του διατριβή στὸν Ἐπίκουρο. Τὸν διάλεξε ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους καὶ δὲν εἶδαμε πούθενά νά τονίζεται αὐτό σάν "νεανικό ἔργο" τοῦ Μάρξ. Ποῦ εἶναι αὐτή ἡ διατριβή; Σίγουρα σέ κάποιο ὑπόγειο...

Ἡ διαλεκτική πάλη, ἡ οὐσία τοῦ μαρξισμού, ἀσχολεῖται μὲ πλούσιους καὶ φτωχοὺς, μὲ ἀφέντη καὶ φοῦλο, μὲ ἐξουσιαστή καὶ ἐξουσιαζόμενο, μὲ ὅλα δηλαδή τὰ κατηγορήματα πού συναντᾶμε ἀντικειμενικά (ἔξω ἀπὸ μᾶς).

Ἡ ψυχική πάλη, ἡ οὐσία τοῦ φροῦδισμού, ἀσχολεῖται μὲ ἔρωτα καὶ θάνατο, μὲ συνειδητό καὶ ἀσυνείδητο, μὲ ἡδονή καὶ πραγματικότητα, μὲ ὅλα δηλαδή τὰ κατηγορήματα πού συναντᾶμε ὑποκειμενικά (μέσα μας).

Ποῦ τὰ δύο συστήματα συναντῶνται εἶναι ζήτημα "ἐπιλογῆς" στὸν καθένα μας.

Ἀλλά γιατί βρῖσκεσθε σέ ἀντίθετες σφαῖρες "ἐπιλογῆς" οἱ δύο σας;

Εἶναι σίγουρο ὅτι ἔχετε διαφορετικές "ἀξίες". Γιά σᾶς κ. Πουλατζᾶ ὅ,τι εἶναι δοσμένη ὁμάδα συνασπισμός, κόμμα, δηλαδή ὑπερατομική ἐνότητα εἶναι πιὸ σπουδαῖο καὶ σημαντικό ἀπὸ τὴν αἰσθηση πού ἔχει ὁ Καστοριάδης ὅτι εἶναι "ριγμένος" σ'αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ ψάχνει νά φτιάξει αὐτή τὴν ὑπερατομική ἐνότητα κάτω ἀπὸ ὁρὸς πού ὁ ἴδιος θά ὀρίσει.

Ναὶ καταλαβαῖν ὅτι κάτι τέτοια λέει περίπου καὶ ὁ Σάρτρ πού τὸν ἐπικαλεῖσθε βάνουσα στὸ ἄρθρο σας τῆς 6-2-77.

Ὁ Σάρτρ ὅμως εἶπε ὅταν γινόταν ἡ ἀποσταλινολογία ἀπὸ τὸν Χρουστώφ:

Η ΑΠΟΣΤΑΛΙΝΟΠΟΙΗΣΗ ΘΑ ΑΠΟΣΤΑΛΙΝΟΠΟΙΗΣΕΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΑΛΙΝΟΠΟΙΟΥΣ!

Ἀλλά τὸ κύριο θέμα εἶναι πάλι ἡθικολογικό.

Στηλιτεύουμε ἓνα ἄνθρωπο πού δὲν ἔχει ἀντιδικατορική δράση. Ἀπὸ ποῦ ἀντλεῖτε τὸ ἀξίωμα ὅτι πᾶς μὴ ἔχων ἀντιδικατορική δράση εἶναι ἀδύνατον νά σκέφτεται σωστά; Ἄν μὲ βάση τίς περγαμνές τοῦ καθενὸς σὴν ἐπταετία ἀναζητήσουμε νά βροῦμε τὴ σκέψη ἐκείνου πού πρέπει νά κάνουμε εὐαγγέλιο, ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι δὲν βρίσκω κανένα ἄξιο αὐτῆς τῆς τιμῆς.

Στὸ δίλημμα: "Εἶναι σωστά γιατί τὰ λέει αὐτός" ἢ "εἶναι σωστά γιατί κι ἐγὼ τὰ ἔχω σκεφτεῖ ἔτσι" πρέπει νά ἀπαντήσουμε ἀπερίφραστα ὅτι τὸ δεύτερο μᾶς ταιριάζει καλύτερα γιατί εἴμαστε ἐλεύθεροι ἄνθρωποι.

Ἐνας φίλος μου, φωτεινὸ μυᾶλό, ἐσχολίασε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1974 ὡς ἑξῆς:

"Ἐχουμε ἸΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ἀπόκλιση τῶν μαζῶν πρὸς τὰ ἀριστερά καὶ ΠΟΛΙΤΙΚΗ μετατόπισή τους πρὸς τὰ δεξιά". Ἀληθινὸς γρῖφος: Ἀπεικόνιζε ὅμως τὴν πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς. Μήπως ἡ πιὸ πάνω θέση εἶναι μαρξιστική; Πρέπει νά μπορούμε ν'ἀπαντήσουμε.

Γι αὐτὸ σᾶς ἐξένισε τὸ γεγονός ὅτι ὁ Καστοριάδης δὴλωσε ὅτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς "δὲν ἤθελε" τὸν Καραμανλῆ.

Ἀλλά κάνουμε λάθος σοβαρὸ νά θεωροῦμε "λαὸ" τὸ σύνολο τῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων σέ μιὰ ἐκλογική ἀναμέτρηση. Χωρὶς νά λαβαῖνουμε ὑπ'ὄψη τὴν βασική συνθήκη τῶν ἐκλογῶν, ὅτι τὰ τάνκς δὲν εἶχαν ἀποσυρθῇ μετὰ βεβαιότητος ἐκεῖνες τίς μέρες. Ἀλλοιῶς δὲν εἴμαστε μαρξιστές.

Ἡ βασική κατεστημένη πρόβλεψη ἦταν ὅτι ὁ λαὸς θά ψηφίσει βάσει τῆς πρόσφατης ἐμπειρίας του καὶ ὄχι βάσει ἰδεολογικῶν ἀρχῶν. Γιά τοῦτο καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς μεθόδευσης τῶν συνηθῶν. Τὸ σύστημα τῆς ἐξουσίας "ἤθελε" Δημοκρατία σὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἐμεῖς δὲν τὸ καταλαβαίναμε. Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ὅμως σοφὰ τὸ ἀντελήφθη καὶ τοῦτο ἐρμηνεύτηκε στὸ ὁμαδικὸ τοῦ ἀσυνείδητο ὡς ἑξῆς:

"Ποιά πολιτική δύναμη ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θά ξαναβγοῦν τὰ τάνκς; ΚΑΜΙΑ. Ποιὸν ἐμπιστεύονται οἱ στρατιωτικοὶ ὅτι οἱ πολιτικοὶ δὲν θά στραφοῦν μετὰ μανίας ἐναντίον τους, ἔτσι ὥστε νά ἀποσυρθοῦν ὀριστικά στὰ καθήκοντά τους; Τὸν ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ, ἀφοῦ τὸν ἐκάλεσαν. Αὐτὸν λοιπὸν θά ψηφίσω γιατί ΔΕΝ ΘΕΛΩ πλέον τάνκς".

Αὐτὰ ἓνας μαρξιστὴς πρέπει νά τὰ λαβαίνει σοβαρὰ ὑπ'ὄψη τοῦ ἂν προσπαθῇ νά ἐξηγνῇ τὴν θέληση τοῦ λαοῦ τοῦ καὶ νά μὴ πολυεμπιστευεῖται τίς οἰκονομικές θεωρίες. Γιατί αὐτὸ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΣΕ σὴν συνείδηση τοῦ ἀοπλοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἀποτέλεσμα ἦταν σεβαστὲς προσωπικότητες τῆς Ἀντίστασης ὅπως ὁ Μίκης μας καὶ ἡ Μελίνα μας νά βρεθοῦν ἐκτός Βουλῆς. Αὐτὰ ἀναγκάζουν τὸν Καστοριάδη νά ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ μαρξιστικά πλαίσια ἀσχολούμενος ἐπὶ δεκαετίες μὲ τὸ μαρξισμό.

Τὰ ἐννοοῦσε ὁ Καστοριάδης ὅλα αὐτὰ στίς δηλώσεις του καὶ ἂν ἐρωτηθεῖ θά ἀπαντήσει ἀπερίφραστα ναί. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἐγκρίνει τὸ κείμενο γιατί τὸν...ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΩ.

Τέλος γιά νά ἀρουμε τὴν ἀντίφαση μεταξὺ σας πρέπει νά σκεφτοῦμε ὡς ἑξῆς:

Ὁ Καστοριάδης, γνήσια διεθνιστική φύση, αἰσθανότανε περισσότερο Γάλλος καὶ λιγώτερο Ἑλληνα, γιά τοῦτο δὲν ὑπέγραψε ἐνάντια σὴν δικτατορία.

Ὁ Πουλατζᾶς, γνήσια ἐθνικιστική φύση, αἰσθανότανε περισσότερο Ἕλληνα καὶ λιγώτερο Γάλλο, γιά τοῦτο ὑπέγραψε ἐνάντια σὴν δικτατορία.

Ἦταν ὅμως καὶ οἱ δύο σὴν Γαλλία κατὰ τὴν ἐπταετία...

ΝΙΚΟΣ ΨΑΝΤΗΣ

Ἐναντίον τοῦ περιοδικοῦ "ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ" ἀσκήθηκε δίωξη γιά "περιῦβριση ἀρχῆς" καὶ "προτροπή πρὸς τέλεσιν ἐγκλήματος", ἀπὸ τὴν εἰσαγγελία Πειραιῶς ὕστερα, ἀπὸ ἐγγράφο τοῦ τμήματος τύπου τῆς Γεν. Ἀσφάλειας Ἀθηνῶν.

Αἰτιάσεις γιά τὸς μνηυτές καὶ λόγια διαμαρτυρίας οὔτε νόημα ἔχουν, καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα τοῦ "ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ" εἶναι.

Μὲ τὸ κομμάτι αὐτὸ ἐκφράζουμε ἀπλὰ τὴ συμπαράστασή μας. Σκοπὸς μας εἶναι νά κάνουμε τὸ γεγονός, ὅσο πιὸ πλατεία γίνεται, γνωστό.

Γιά ὅσους θέλουν νά ἐκφράσουν τὴν ὕλική ἢ ἡθική τους συμπαράσταση ἢ διεύθυνση εἶναι:

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΡΗΓΜΑ"

Βασ. Παύλου 34 Κοκκινιά. Τηλ. 4914898.

δικά για την Ελλάδα, με την μεγάλη ευαισθησία του φυσικού χώρου στους σεισμούς και με το ένδεχόμενο ενός βομβαρδισμού σε περίπτωση πολεμικής σύγκρουσης, οι κίνδυνοι είναι πολύ αυξημένοι. Ένα πυρηνικό ατύχημα θα μπορούσε να έχει σαν συνέπεια την εκκένωση της Αθήνας από τον πληθυσμό, μια και αυτή απέχει (σε ευθεία γραμμή), μόνο 70 χιλιόμετρα από την Κάρυστο. Επίσης, ιδιαίτερα καταστρεπτική θα μπορούσε να είναι η χρησιμοποίηση της πύδ «πρωτοποριακής» πυρηνικής τεχνολογίας, της τεχνολογίας πλουτωνίου, που έχει αφάνταστη τοξικότητα με απεριόριστη ουσιαστικά διάρκεια (250.000 χρόνια!).

Η άρχουσα τάξη δείχνει εγκληματική ανευθυνότητα απέναντι στις βέβαιες συνέπειες και στους πιθανούς κινδύνους από τη λειτουργία ενός πυρηνικού εργοστασίου. Αλλά και γενικά, η θέση της απέναντι στο όλο οικολογικό πρόβλημα είναι ένδεικτική για την αδιαφορία, την περιφρόνηση και την πύδ θαθεία προστυχία. Έτσι, στις 17-5-77, ο υπουργός Βιομηχανίας Κονοφάγος, ύστερα από έρώτηση των «ΝΕΩΝ» σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος, δήλωνε τὰ εξής καταπληκτικά: «... Τί πύδ αποτελεσματικότερο, ας πούμε, από τὸ νὰ είναι κάθε μέρα ξ ν α ς χωροφύλακας ἢ αστυφύλακας μορφωμένος, πάνω στὸ Λυκαβηττό, καὶ νὰ κυττάζει τὴν Ἀθήνα με τὰ κυάλια του (!) νὰ ἰδεῖ ποῖα καμινάδα καπνίζει. Ὅποτε, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕναν ἐπιστήμονα, θὰ κατεβαίνει καὶ θὰ πηγαίνει ἐκεῖ πὺ ἐνετόπισε τὴν καμινάδα. Θὰ δίνει, λοιπόν, ὁδηγίες σ' αὐτὸν πὺ τὴν ἔχει, τί πρέπει νὰ κάμει γιὰ νὰ μὴ ξανακαπνίσει ἢ καμινάδα του. Ἰσως, σὲ περίπτωση ὑποτροπῆς, νὰ ἐπιβληθοὺν καὶ κυρώσεις!»

Τὸ μεγάλο κεφάλαιο ἐνδιαφέρεται ἔντονα γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς πυρηνικῆς τεχνολογίας, δὲν δείχνει ὅμως καὶ τὸν ἴδιο ζῆλο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς τεχνολογίας συστημάτων ἐλέγχου τῶν πυρηνικῶν διαδικασιῶν, δεδομένου ὅτι ἡ δεύτερη τεχνολογία ἀποτελεῖ κόστος τῆς πρώτης καὶ ἐπομένως στὸν ἴδιο βαθμὸ περιορίζει τὸ μονοπωλιακὸ ὑπερκέρδος. Ὅσο καιρὸ οἱ ἐργαζόμενοι δὲν θὰ ἔχουν τὴν τύχη στὰ χέρια τους, ἄλλο τόσο δὲν θὰ ὑπάρχουν ἐγγυήσεις γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ προστασία τοῦ περιβάλλοντος, καὶ ἡ λεγόμενη «εἰρηνικὴ ἐφαρμογὴ τῆς πυρηνικῆς ἐνέργειας» θὰ βάζει σὲ κίνδυνο τὴν ἴδια τὴν ἐπίδωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Στὴν Ἑλλάδα τουλάχιστον, δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος πὺ νὰ δικαιολογεῖ τὴν προσφυγὴ στὴ μέθοδο παραγωγῆς ηλεκτρικοῦ ρεύματος ἀπὸ τὴν πυρηνικὴ ἐνέργεια. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἀνακαλύφθηκαν τεράστια κοιτάσματα λιγνίτη, ἐνὼ εἶναι ἐπιβεβαιωμένο τὸ γεγονός πὺς οἱ ὕδατοπτώσεις προσφέρουν μεγάλα περιθώρια γιὰ τὴν ἀντληση ἐνέργειας. Ὁ Ἑλληνικὸς χώρος προσφέρεται γιὰ τὴν χρησιμοποίηση ἡλιακῆς καὶ γεωθερμικῆς ἐνέργειας, καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς ἐνέργειας ἀπὸ τὰ πετρέλαια τῆς Θάσου, τοῦ ὑπόλοιπου Αἰγαίου καὶ ἄλλων περιοχῶν. Σὲ ὅλες τῖς χώρες ξοδεύονται σημαντικὰ ποσὰ γιὰ τὴν διεξαγωγὴ ἐρευνῶν με στόχο τὴν ἐνεργειακὴ ἀξιοποίηση διαφόρων φυσικῶν φαινομένων. Ἔτσι π.χ. στὴ Βρεταννία δόθηκαν περισσότερες ἀπὸ ἕνα ἑκατ. στερλίνες γιὰ τὴν ἀξιοποίηση τῆς ἐνέργειας ἀπὸ τὰ ὠκεάνεια κύματα.

Σὲ πολλῆς χώρες ὁ λαὸς κινητοποιεῖται ἀποφασιστικὰ γιὰ ν' ἀναστρίψει τὴν ἐγκατάσταση ἢ τὴ λειτουργία τῶν πυρηνικῶν ἐργοστασίων. Φουντώνει τὸ κίνημα ὄχι μόνο γιὰ τὴν προστασία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν βελτίωση τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος πὺ ἔχει ἤδη ὑποστῇ φοβερῆς καταστροφῆς ἀπὸ τὴν κερδοσκοπικὴ μανία. Στὴν Ἀγγλία, ἡ κυβέρνηση ὑποχρεώθηκε νὰ καθαρῖσει τὸν ποταμὸ Τάμεση, πὺ μέσα σὲ λίγο χρόνο ἀπόκτησε ξανά τὰ φυσικὰ οικολογικὰ χαρακτηριστικά του (ποτάμιους ὀργανισμοὺς κλπ.). Στὴ Σουηδία, ὁ λαὸς καταψήφισε τὴν Σοσιαλδημοκρατικὴ κυβέρνηση γιὰ τὴν προωθοῦσε ἕνα πρόγραμμα δημιουργίας πυρηνικῶν ἐγκαταστάσεων.

Σὰν ομάδα πρωτοβουλίας ἀποβλέπουμε, πρὶν ἀπ' ὅλα, στὴ σωστὴ καὶ ἐγκαιρὴ ἐνημέρωση τοῦ λαοῦ σχετικά με τὴν χρησιμοποίηση τῆς πυρηνικῆς ἐνέργειας, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε ἔτσι ἀποτελεσματικὰ, τὴν παραπλανητικὴ ἐπιχειρηματολογία τοῦ μεγάλου κεφαλαίου.

Θεωροῦμε πὺς μόνο ὁ δυναμικὸς ἀγὼνας τοῦ λαοῦ εἶναι σὲ θέση νὰ λύσει τὸ οικολογικὸ πρόβλημα, ἐνὼ, ἀντίθετα, οἱ κάθε λογῆς «ἀκαδημαϊκὲς» διαμαρτυρίες, ὑπομνήματα, ἐρευνες κλπ., τὸ πολὺ - πολὺ νὰ προκαλέσουν τὰ χαμουρητὰ τῆς ἀρχουσας τάξης. Ἡ ἐνεργητικὴ κινητοποίηση τῶν ἐργαζομένων, πὺ δὲν ἰσοδυναμεῖ με τὸ ἀναμίστημα κωδικοποιημένων συνθημάτων, ἀλλὰ συνδυάζει τὸν ἐνεργὸ προβληματισμὸ με τὴ συνειδητὴ καὶ ἐπώδυνη γιὰ τὴν ἀρχουσα τάξη, πρακτικὴ (π.χ. διαδηλώσεις, ἀπεργίες, καταλήψεις ἐπίμαχων χώρων), μόνο αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἢ κινητοποίησης μπορεῖ νὰ ἔχει ἀποτελέσματα.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΤΕΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ!

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΑΗΣΤΡΙΚΗ ΜΑΝΙΑ ΤΩΝ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΩΝ!

«ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ»

Προσωρινὴ διεύθυνση: ΑΜΕΕ, ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 74, 2ος ὄροφος. τηλ 3622067

Δημοσιεύουμε τήν παρακάτω προκήρυξη γιατί βρίσκου-
με τό θέμα της μεγάλης σημασίας για μᾶς. Νομίζουμε
ἀκόμα πώς πρέπει νά εἶναι χίλιες φορές σημαντικότε-
ρο, γιά ὅλο τόν κόσμο, ἀπ' τόν ἐκλογικόν νόμο ἢ τήν
"ΨΗΦΟ ΣΤΑ Ι8 " .-

ΟΧΙ ΣΤΟ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ !!!

ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
ΚΑΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΘΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ ΤΟΥ !

Στά χρόνια τῆς δικτατορίας ἡ ΔΕΗ εἶχε συνάψει σύμβαση μέ Ἀγγλικό οἶκο γιά τήν προμήθεια ἐνός πυρηνικοῦ ἀντιδραστήρα. Ἡ ἐκτέλεση τῆς σύμβασης αὐτῆς, πού ἀνάμεσα σ' ἄλλα εἶχε σά στόχο νά καλυτερεύσει τίς σχέσεις τῆς χούντας μέ τήν τότε Ἀγγλική κυβέρνησι, ματαιώθηκε ὁριστικά τό 1970. Ἡ ματαίωση ὑπαγορεύτηκε ἀπό ὁμιᾶ συμφέροντα κι ὄχι ἀπό τόν ὑπολογισμό τῶν κινδύνων καί καταστροφῶν πού θά μπορούσαν νά προκύψουν ἀπό ἕνα πυρηνικό ἐργοστάσιο.

Αὐτό πού ἡ δικτατορία δὲ θεώρησε ἀρκετὰ συμφέρον τῆς νά κάνει, ἔβαλε μπρὸς νά τὸ πραγματοποιήσει ἡ «Δημοκρατία» τοῦ κ. Καραμανλῆ. Ἦδη ἀπὸ τό 1974 ἡ ΔΕΗ ζήτησε συμμετοχή στήν Ἀμερικανική Ἐπιτροπή Ἀτομικῆς Ἐνέργειας, ἐνῶ στή συνέχεια προωθήθηκαν οἱ ἐρευνες γιά τήν ἐπιλογή τῆς καταλλήλότερης θέσης γιά τήν ἱδρυσι πυρηνικοῦ ἐργοστασίου.

Ἀπὸ τίς ἐπισκέψεις τῶν συνεργείων τῆς ΔΕΗ, ἀπὸ πληροφορίες πού διαχετεύθηκαν ἀπὸ ἀνώτατο διοικητικὸ στέλεχος τῆς ΔΕΗ στὸν δουλευτὴ Παπαστρατῆ καί ἀπὸ τήν πρόσφατη σύνταξη κτηματολογίου, ἔγινε ἀντιληπτὸ ὅτι σὰν τόπος ἐγκατάστασης διαλέχθηκε ἡ τοποθεσία Πλατανιστὸ τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας, στήν Εὐβοία. Ἡ Κυβέρνησι, ἀναφέρθηκε σὲ 10 - 15 ὑποψήφιους χώρους πυρηνικῆς ἐγκατάστασης, δίχως νά τοιμήσει νά τοὺς κατονομάσει, γιατί ἔτσι θά ξεσηκώνονταν οἱ κάτοικοι τῶν περιοχῶν. Ἡ κυβέρνηση ἄφησε σκοτεινὸ τὸ θέμα τοῦ χώρου ἐγκατάστασης, ὄχι μόνο γιά νά ἀμβλύνει τίς ἀγωνιστικὲς κινητοποιήσεις τῶν ἀμεσα ἐνδιαφερομένων κατοίκων, ἀλλὰ καί γιά νά κερδίσει χρόνο γιά τὴ συστηματικὴ παραπλάνησι τῆς κοινῆς γνώμης: Καί πρὸς αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν κατεύθυνση ἐνεργῶντας τὸ Ὑπουργεῖο Βιομηχανίας, ἀποφάσισε νά συγκροτήσει ὁμάδα «ἐπιστημόνων» γιά τήν «ἐνημέρωσι» τοῦ κοινοῦ.

Οἱ κίνδυνοι ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ ἐνδεχόμενο ἐνός πυρηνικοῦ ἀτυχήματος ἀλλὰ καί ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν καθημερινή «ὀμαλὴ» λειτουργία ἐνός πυρηνικοῦ ἐργοστασίου, εἶναι τεράστιοι. Ἡ ἀκτινοβολία πού ἐκπέμπεται ἀπὸ τὰ σχάσιμα ὕλικά ἐνός ἀντιδραστήρα (οὐράνιο ἢ πλουτώνιο) δὲ μπορεῖ νά ἐντοχισθεῖ ἀπόλυτα —μέ τὰ σύγχρονα τουλάχιστον τεχνολογικά δεδομένα. Οἱ ἀναπόφευκτες διαρροές μποροῦν νά προκαλέσουν θανατηφόρες προσβολές στὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμό, καρκίνο, λευχαιμία, θλάδες στὸν μυελὸ τῶν ὀστέων, ἀποβολές πρακειμένου γιά ἔγκυες γυναῖκες ἢ γέννησι τεράτων, ἐπιτάχυνσι τῶν γηρατειῶν κλπ.

Ἡ μέχρι στιγμῆς ἐμπειρία ἀπόδειξε πὺς οἱ παραπάνω κίνδυνοι δὲν εἶναι φανταστικοί. Ἐτσι, λόγου χάρι, σὲ Γκάρφιλντ τῆς Μοντάνας (ΗΠΑ), πού βρίσκεται πολὺ κοντὰ σὲ πυρηνικὸ ἐργοστάσι, παρουσιάστηκαν 6000/ο περισσότερα κρούσματα καρκίνου καί λευχαιμίας, ἐνῶ οἱ ἀποβολές ξεπέρασαν κατὰ 2300/ο τὸν μέσο Ἀμερικανικὸ ὄρο. Ὅπως ἔδειξε μέ στοιχεῖα τὸ Γαλλικὸ περιοδικὸ «Νουβέλ Ὀμπρερβατέρ», μόνο τὸ 1975 προσδλήθηκαν ἀπὸ ραδιενέργεια 572 ἀπὸ τοὺς 2.000 ἐργαζόμενους στὸν πυρηνικὸ σταθμὸ τοῦ Χερβούργου. Ἡ ἴδια ἡ Ἀμερικανική Ἐπιτροπή Ἀτομικῆς Ἐνέργειας δήλωσε πὺς μέσα σὲ 17 μῆνες (1972 - 73) ἀναφέρθηκαν σ' αὐτὴν «850 ἀσυνήθιστα συμβάντα» ἀπὸ τὴ λειτουργία τῶν πυρηνικῶν σταθμῶν τῆς Ἀμερικῆς, δηλ. «συμβάντα» ἀπώλειας ἐλέγχου πάνω στήν πυρηνικὴ ἐνέργεια. Εἰ-